

GEORGE ARION sufocare

CRIME SCENE PRESS

„George Arion se înscrie în cea mai bună tradiție a romanului polițist.”

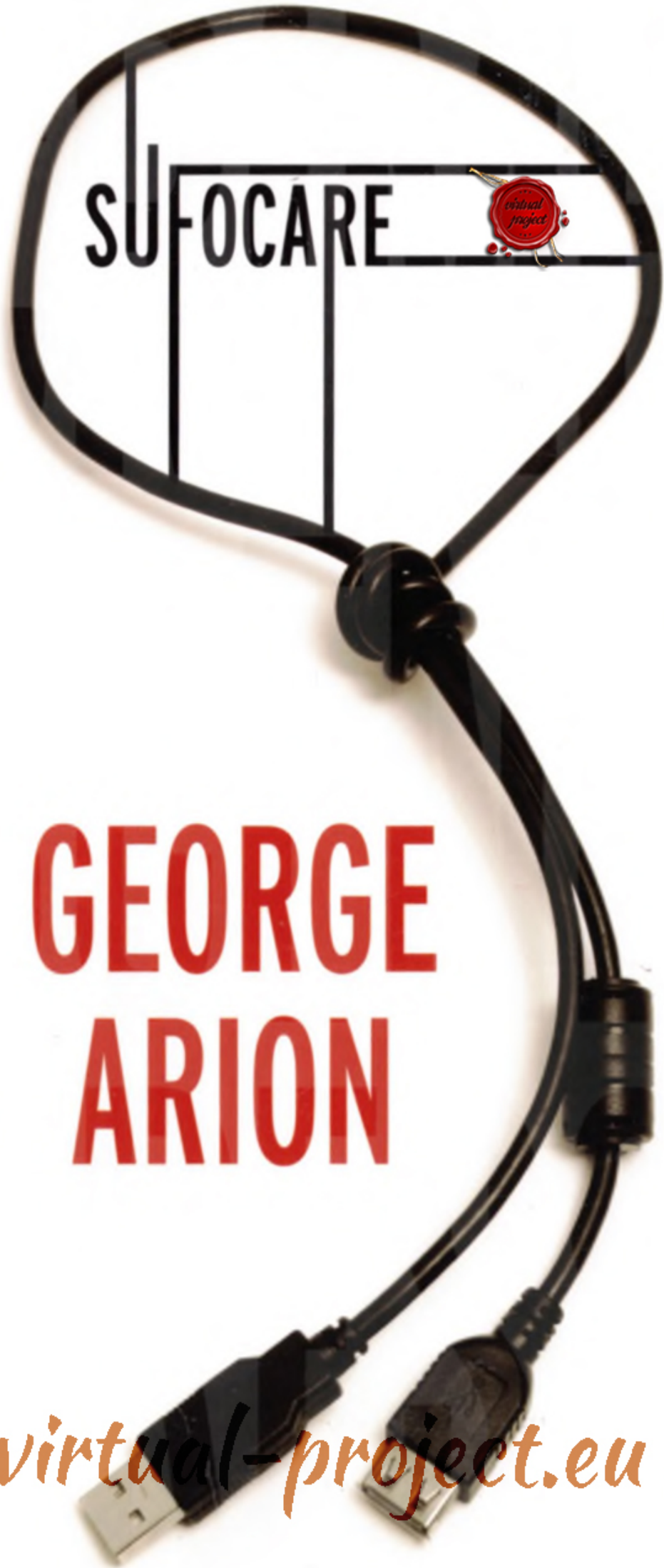
Claude Le Nocher

GEORGE ARION

SUFOCARE

virtual-project.eu

Ned și-a pierdut părinții și bunicii încă din copilărie. A moștenit o avere impresionantă și a călătorit pe tot globul. A dobândit cunoștințe și a avut parte de experiențe care multora le sunt inaccesibile. Visul lui – să devină cel mai bun scriitor de piese polițiste din lume.

Însă niște glasuri nu-i dau pace. Glasuri pe care le aude încă de când era mic, când a văzut cum trei copii ucid cocoși sugrumându-i cu ajutorul unor cabluri.

Între timp, în Barintown începe să acționeze un criminal care-și omoară victimele în același mod. Ned începe singur o investigație, încercând să dea de urma celor care i-au marcat copilăria.

Însă Tom Redford, anchetatorul care se ocupă de caz, are o cu totul altă teorie în privința identității ucigașului...

George Arion

Sufocare

GEORGE ARION – 2012

CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediție.

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, GEORGE

Sufocare / George Arion. – București; Crime Scene Press, 2021

ISBN 978-606-8959-70-2

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectura: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: martie 2021

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este întâmplătoare.

George Arion

Sufocare

– 2021 –

GEORGE ARION (n. 5 aprilie 1946, la Tecuci) este considerat cel mai bun autor de *mystery & thriller* din România. Este și poet, eseist, libretist, jurnalist, traducător, dramaturg și scenarist.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenariul a două filme polițiste (*Enigmele se explică în zori*, 1989; *Atac în bibliotecă*, 1992) și al serialului TV *Detectiv fără voie* (2001). Este autor al unui libret de operă și al mai multor piese polițiste. A recenzat, în diverse ziare, peste 1000 de romane de suspans.

A participat ca invitat la festivaluri și saloane literare organizate în Franța (Paris, Lyon, Vienne, Le Havre, Lamballe, Lens, Pen'march), Belgia (Bruxelles), Olanda (Rotterdam), Marea Britanie (Londra, Leeds), Canada (Toronto).

A acordat numeroase interviuri în țară și în străinătate.

A debutat în 1966 cu un volum de poezii, însă anul 1983 a însemnat adevărata consacrare a sa ca scriitor. Grație primului roman, *Atac în bibliotecă*, George Arion a ajuns să fie cunoscut drept scriitorul care a revoluționat romanul polițist românesc – practic a dat din nou viață genului prin creșterea standardului literar și prin faptul că l-a îndepărtat de direcția deseori propagandistă în care era folosit pe atunci. Proza lui George Arion se remarcă printr-un ritm alert, fraze scurte, limbajul colorat al personajelor, o doză sănătoasă de umor și ironie subtilă. În stilul autorului se regăsesc influențe din Raymond Chandler, Boileau-Narcejac și San Antonio.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România.

A primit Premiul Asociației Scriitorilor din București pentru romanul *Maestrul fricii* în 2017.

Este Cetățean de Onoare al orașului Tecuci.

În prezent Director general al Publicațiilor Flacăra, Președintele Fundației „Premiile Flacăra”, Președinte al Romanian Crime Writers' Club, membru al Uniunii Scriitorilor din România și director editorial onorific al Crime Scene Press.

În 2013, Asociația Națională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de Detectiv de Onoare.

Totul a pornit de la o schiță pe care am publicat-o în cele două versiuni (engleză și română) ale antologiei *Romania Noir* (Crime Scene Publishing, 2011). La sugestia lui Alexandru Arion, ea s-a transformat în romanul de față.

Băieților mei, George și Mihnea.

Primul s-a smuls din studiul lui Catullus și al limbii grecilor antici și mi-a citit manuscrisul. La sfârșitul lecturii mi-a trimis prin e-mail de la Manchester patru pagini de observații. Am ținut cont de multe dintre ele. Nu toate se refereau la priceperea mea de a mă folosi de Skype și Messenger și de a posta pe Facebook.

Al doilea s-a smuls din preocupările de licean, ca să-mi ofere și el unele indicații. După ce mi-a parcurs cartea, a spus doar atât: „E cool”.

Cred că e ceva de bine.

Barintown este un oraș care nu poate fi găsit pe nicio hartă, oricât de amănunțită ar fi ea. Nu-i accesibil pentru oricine nici pe calea aerului, nici venind pe ocean, și nici cu trenul sau cu automobilul. Sistemul GPS nu-l are înregistrat, așa că nu aruncați aparatul bănuind o defecțiune majoră a lui. Și totuși, orașul există, autorul l-a vizitat în repetate rânduri, și l-a descris în cărțile *Crimele din Barintown* (1995), *Crime sofisticate* (2009), *Însoțitorul lui Iisus* (2016), precum și în romanul pe care tocmai l-ați deschis.

E o așezare ca atâtea altele în Lumea Nouă. În Downtown se înalță clădirile semețe ale băncilor, companiilor aeriene, corporațiilor faimoase pe toate meridianele. Numai sticlă și aluminiu. Zgârie-nori. Arhitectonică modernă, cu forme fluide. Primăria, Tribunalul, Procuratura, sediul central al Poliției se află tot aici, adăpostite în clădiri masive, greoaie, care contrastează cu cele din jur, fiind embleme ale altor epoci. Dar pretutindeni în lume Puterea este exercitată din astfel de edificii care inspiră respect sau chiar frică.

În centru, străzile și bulevardele sunt drepte, amintind vag de rețeaua stradală a New York-ului. Dar cele mai multe căi de circulație din oraș au ținut cont de formele de relief și de aceea coboară, urcă, fac la stânga, la dreapta, în funcție de obstacolele întâlnite – dealuri cu coame teșite, ape, obiective de patrimoniu de care trebuie avut grijă.

Ca peste tot în lume, traficul cunoaște anumite intervale orare în care se circulă bară la bară. Existența multor străzi pietonale și a numeroaselor piste pentru bicicliști face totuși viața suportabilă și pentru cei care nu sunt înnebuniți să petreacă ore în șir la volan.

O puzderie de fast-food-uri potolesc foamea funcționarilor, inginerilor, specialiștilor în IT, studenților, elevilor, turiștilor, muncitorilor care ridică noi imobile, asfaltează străzi, îngroapă cabluri de electricitate sau conducte de canalizare și gaze. Hărmălaia pe care o fac e mai puțin intensă decât în alte locuri unde se execută astfel de lucrări. Desigur, seara

sunt luate cu asalt restaurantele selecte, dar și altele mai modeste, locuitorii fiind sociabili și dornici de petreceri, celor mai mulți neplăcându-le să stea închiși în case cu ochii ținți la televizor. Chiar dacă nu e cotate ca fiind de cinci stele, crâșma lui Politicosu este cea mai vestită locantă din oraș – nu ezitați s-o includeți în programul de vizite obligatorii.

Zonele rezidențiale sunt dispuse în inele concentrice, nici prea aproape, nici prea departe de centru. Acolo întâlnești vile superbe înecate vara în verdeață, iar zăpada din timpul iernii transformă decorul într-unul feeric. Pe măsură ce te depărtezi spre periferie apar case cu înfățișare tot mai umilă, dar care prin alte părți ar face fericite multe familii.

Central Park se întinde din Downtown până la marginea orașului, pe o suprafață imensă, ca un sector de cerc, cu un lac în mijloc. E un spațiu în care vara formații vestite susțin concerte în aer liber, locuitorilor li se permite să organizeze picnicuri pe pajiștile bine întreținute, iar copiii au la dispoziție multe locuri de joacă. Pe alei vezi deseori întrecându-se puștani pe role sau pe skateboard-uri. Perechi se plimbă și se sărută sub ochii unor pensionari de pe bănci, care îi privesc cu nostalgie. Alți tineri stau tolăniți în iarbă și citesc cărți – unii de pe iPad. Indiferent ce primar a condus urbea, fiecare dintre ei a avut grijă de acest „plămân de oxigen” care primenește aerul, îl face mai respirabil, deși prin apropiere nu e nicio uzină care să polueze. Un râu mai totdeauna leneș străbate orașul, dar nu v-aș recomanda să înotați în apa lui. Îl poți traversa pe jos, pe poduri care le imită pe cele din laguna venețiană. Evident, la o scară mai mare, și fiind mai puțin somptuoase. Există și poduri pentru mașini.

Pentru a înțelege mai exact topografia locurilor ar fi fost binevenită o hartă. În ultima clipă am renunțat s-o includ în paginile cărții. Mi s-ar fi părut că rolul imaginației fiecăruia ar fi fost știrbit oferind prea multe repere. Avea dreptate Voltaire – secretul de a fi plicticos e acela de a spune totul.

În Barintown anotimpurile se succed respectând datele calendarelor din vechime. Primăvara începe în martie, vara în iunie și așa mai departe. O climă temperat-continentală. Vara e destul de cald, iarna –

destul de rece. Totuși, de la un timp, ceva a perturbat înlănțuirea riguroasă a anotimpurilor și uneori primăvara întârzie să bucure cu explozia ei de verdeață, cu pomii ei înfloriți, iar toamna se lungește peste măsură, cu ploii reci și săcâitoare.

Nu v-am vorbit despre cartierele rău famate. Asta nu înseamnă că ele nu există, ca în orice metropolă. Este un teritoriu pe care și-l dispută bande formate din indivizi de diverse rase și nații. Ei pun la cale jafuri, asasinate, prosperă din afaceri cu droguri și prostituție. De o bucată de vreme, imigranții estici par hotărâți să-i înlăture pe toți ceilalți. Sunt de o cruzime înfiorătoare. Iar casele sordide de aici, gunoaiele de pe străzi, violența în relațiile între oameni îi fac să se simtă din nou în mediul pe care l-au părăsit.

Deși e fondat de mai puțin de un secol și jumătate, orașul are destule monumente și statui pe care porumbeii se odihnesc și-și lasă urmele popasului lor. Una dintre statui a fost înălțată în onoarea colonelului Jeff Barintown. El a repurtat undeva, în apropiere de Golden Creek – numele miciei așezări pe locul căreia se înalță acum Barintown –, o victorie strălucită împotriva secesioniștilor, în fruntea armatei sale din Nord. N-a apucat să se bucure prea mult de onorurile cuvenite unui astfel de învingător. Ziua în amiaza mare, în timp ce mergea pe stradă, unul dintre negrii pentru ale căruia drepturi luptase și-și riscase viața, s-a apropiat de el, și-a scos pistolul și i l-a descărcat drept în piept, confundându-l cu propriul său stăpân de pe plantația căruia fugise. Înainte de a se sfârși, colonelul – îmbrăcat în ziua aceea în civil, deci confundabil – a apucat să rostească abia șoptit: „Lăsați-l liber!” Ultimul lui ordin. Aceste cuvinte cu tâlc au fost săpate în marmura monumentului, care îl înfățișează călare, fluturând vajnic steagul unionist. Nu există zi în care cineva să nu pună pe treptele statuii măcar o floare în semn de omagiu. Niciodată vreun derbedeu n-a îndrăznit să-l acopere cu graffiti. S-a ținut imediat și o legendă despre negrul ucigaș căruia nimeni nu i-a clintit niciun fir de păr, deși toți fierbeau de mânie, și care a murit de bătrânețe și cu mințile rătăcite. Se zice că, timp de mulți ani, unii i-au zărit fantoma bântuind în jurul monumentului și plângând sfâșietor. În ziua de azi

nimeni însă nu mai dă crezare acestei povești. Sau poate că fantoma și-a găsit în sfârșit împăcarea.

Primul asasinat din aceste locuri nu i-a înfricoșat pe subalternii colonelului Barintown. Dimpotrivă, i-a însuflețit pentru a realiza o faptă măreață. Iubindu-și comandantul care îi purtase în multe bătălii răsunătoare, unii dintre ei au hotărât să se stabilească în Golden Creek, ridicându-și case, întemeindu-și familii, transformând, prin forța brațelor și agerimea minții, micuța așezare într-un oraș prosper în numai câteva zeci de ani. Și n-a mirat pe nimeni propunerea venită – culmea! – din partea rudelor negrului asasin, ca urbea să poarte numele bravului colonel.

Generații după generații au pus umărul ca orașul să devină ceea ce este azi – un loc în care vechiul și noul își dau mâna în spiritul unui desăvârșit bun-gust și unde toți speră să fie liberi și să domnească dreptatea. Calitățile unei națiuni harnice și cutezătoare s-au manifestat pe deplin și aici.

Pe locul sărmanei așezări de odinioară – o grupare de câteva cocioabe –, acum există o Universitate, o mare bibliotecă și alte biblioteci mai mici, de cartier, o filarmonică, un teatru, câteva muzee, iar în mall-uri sunt multe cinematografe. Unii visează clipa în care va fi și o Operă, dar mai e până atunci, cetățenii mulțumindu-se să asculte corurile din biserici și pe soliștii lor – unii dintre ei cu voci într-adevăr impresionante. „Colonelul Barintown ar fi mândru de urbea care îi poartă numele.” Deseori această frază se aude rostită cu emfază la întâlnirile pe care autoritățile le au cu cetățenii, și are o deplină acoperire.

Barintown este un oraș mai aproape decât ați crede, e la o azvârlitură de băț. Important e să descoperi o cale de acces în el, așa cum am descoperit eu, o poartă de intrare, aidoma unei „găuri de vierme”, prin care mă strecur câteodată într-o ambianță plină de farmec, unde se petrec evenimente surprinzătoare, demne de cunoscut și de înregistrat pentru posteritate.

Dacă nu găsiți o posibilitate de a-l cunoaște direct, bizuiți-vă pe ceea ce vă relatez eu. Asemenea unui cronicar obiectiv, de fiecare dată încerc ca însemnările mele despre Barintown să fie cât mai conforme cu întâmplările din acest spațiu magic.

Îmi place să scriu chiar acolo, până noaptea târziu, într-o vilă modestă de pe plajă, în care sunt binevenit la orice oră din zi și din noapte. Uneori, îmi ridic ochii de pe tastatura laptopului, îmi dezmoțesc degetele și ascult, clipe în șir, cum se izbesc de stânci valurile oceanului. Atunci îmi trece prin minte un gând și îmbietor, și neliniștitor: nu cumva, la un moment dat, orașul Barintown va acționa asupra mea ca o „gaură neagră”, care mă va captura definitiv?

Dacă nu mai primiți vești de la mine, să știți că sunt sechestrat acolo, mereu la masa de lucru...

Serge Aron

— *Domnul Pathrow? Domnul Julien Pathrow?*

— *Da. Cine e la telefon?*

— *De la Barintown Bank. Am o veste bună pentru dumneavoastră.*

— *O veste bună?*

— *Da. Creditul dumneavoastră a fost aprobat.*

— *Ce credit? N-am solicitat niciun credit.*

— *Nu sunteți domnul Julien Pathrow?*

— *Ba da.*

— *Nu locuiți pe Lincoln Street la numărul 9?*

— *Așa e.*

— *Domnule Pathrow, vi s-a aprobat creditul.*

— *Vă repet, n-am cerut niciun credit. Nici de la Barintown Bank, nici de la altă bancă. Ce-i cu aiureala asta?*

— *Nu mai înțeleg nimic. Am cererea dumneavoastră în față. Aprobată în Comitetul director.*

— *Trebuie să fie o greșeală.*

— *Foarte curios! Ar trebui să ne întâlnim ca să lămurim lucrurile.*

— *N-am timp de pierdut.*

— *Totuși, din moment ce creditul e aprobat... Nu vă interesează?*

— *Nu.*

Ce spui?

Așa începe orice poveste: mai întâi îți prezinți protagonistul, din câteva tușe repezi, ca un pictor cuprins de febrilitatea creației, dornic să surprindă o anumită expresie a chipului unui model, urmând ca de-abia pe urmă să adaugi detalii privind înfățișarea sa și frământările interioare. După aceea aduci la rampă, într-o ordine cerută de narațiune, și celelalte personaje, stabilind relațiile dintre ele, atent să nu dea năvală deodată pe scenă, pentru a nu deruta cititorul, care s-ar putea încurca, nemaștiind cine sunt eroii și ce mesaj râvnesc să transmită. Acțiunea la care ei participă poate fi relatată mai lent sau mai precipitat, în funcție de încărcătura dramatică a momentelor care se succed. Urmând cu grijă firul epic, trăgându-l din ghemul unde este întreaga istorie ca într-o capsulă a timpului, ai șansa ca la sfârșit toate elementele să fie clare pentru toată lumea, stârnind entuziasm sau oroare, înduioșând sau provocând râsul, înfricoșând sau storcând lacrimi, după cum a fost intenția autorului, care este și proiectantul construcției, și pălmașul, truditorul care distribuie cuvintele pe pagină într-un mod în care nimeni altcineva nu l-ar putea face la fel. Și de multe ori, chiar de la titlu, chiar de la copertă, chiar de la primele fraze ale unei cărți, „cititorul fățarnic”, semenul și fratele scriitorului, după cum spunea cu îndreptățire poetul francez, anticipează, cu o perspicacitate demnă de toată admirația, universul romanesc în care se cufundă, așa că nu ne sfiim să-l ajutăm și noi de la început, scutindu-l de bâjbâiala prin labirintul unor întrebări de tipul „ce fel de carte țin în mână”, „îmi va stârni hazul sau mă va înfiora”, și îi precizăm din start reperele acestei creații literare, i le deconspirăm pentru a o pricepe mai lesne, și îl avertizăm că parcurgerea ei nu va fi nicidecum o călătorie sub semnul veseliei, chiar dacă, pe alocuri, sunt și pasaje distractive, pentru a mai îndulci impactul cu întâmplările dureroase.

Deci lectura nu va fi o defilare de fapte amuzante, deoarece atunci când e să se aleagă praful de ceva, se alege, orice ai zice și orice ai face. Nenorocirile se

înlănțuie ca mărgelile pe ață și până la urmă dezastrul e iminent, inevitabil ca succesiunea zilelor și nopților, a anotimpurilor, sau a mareelor. Și, după cum spunea cu haz amar cineva, „Viața este periculoasă. Nimeni nu i-a supraviețuit.”

La început bagatelizezi totul, îți spui că e doar o pasă neagră efemeră, un capriciu al destinului care te pune la încercare, caută să vadă cum răspunzi la provocări dure și imprevizibile, cât de pregătit ești pentru a te confrunța cu ele și a le ține sub control. Apoi, când vezi că gluma se îngroașă, pornești să te agiți, intri în panică, încerci să scapi folosind diverse subterfugii cât mai ingenioase, apelezi la experiența altora care s-au confruntat și ei cu astfel de întâmplări întunecate. Zadarnic. Ajungi să stai ca prostit și-ai aștepti ca doar o minune să te mai salveze. Dar poți să te rogi și la icoane, poți să-l invoci și pe Satana, tot aia e. Nu te mai ajută nimeni. Ești ca un condamnat cu spatele la zid, așteptând cu ochii legați să fii ciuruit de gloanțele plutonului de execuție.

Nimeni nu l-a ajutat nici pe Ned Harris când viața lui a ieșit din făgașul pe care l-a lăsat Cel de Sus ca să fie urmat de cei mai mulți dintre oameni. E drept, el nici n-a așteptat sprijinul cuiva, n-a implorat pe nimeni să-l smulgă din marasmul în care s-a pomenit, încercând să scape prin propriile lui forțe. Dar a trebuit să treacă multă vreme până când viața lui a devenit limpede de înțeles, măcar pentru el, ca o carte din vechime căreia i s-a rupt ferecătura și astfel a putut-o citi din scoarță în scoarță.

De când se știa, auzea din când în când o voce care îl întreba: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?” Insinuantă, ursuză, mieroasă, agresivă, repezită sau molcomă... Uneori șoptită, alteori bubuindu-i în urechi, asurzindu-l ca vacarmul dintr-o discotecă... La ore din zi, la ore din noapte...

Nimeni altcineva n-o auzea. Cu timpul începuse s-o socotească un dar de preț. Era singurul care știa de existența ei. Era privilegiatul căruia i se încredințase favoarea de a asculta un glas care putea fi al oricui – însă, în orice caz, al cuiva interesat de ceea ce se află în mintea lui și totuși deosebit de discret, nevrând să spună și celorlalți ce află.

Și ce era în mintea lui? O învălmășeală de gânduri. Un noian de decizii contradictorii și uneori stupefiant. Zeci de proiecte realizabile, dar și utopice, de o grandoare deloc la îndemâna oricărui muritor.

O vreme a crezut că doar el are șansa de a reflecta, într-un astfel de mod special, tot ce se întâmpla în jurul lui, tot ce vedea oriunde se afla. S-a considerat un ales, un binecuvântat de zei. S-a socotit, cu orgoliu, unic. Dar, după cum avea să descopere mai târziu în cartea unui filosof francez, de-abia atunci a devenit aidoma celorlalți, care se cred, la rândul lor, unici.

Prima oară auzise glasul la grădiniță. Tresărise ca și cum ar fi fost surprins făcând ceva interzis. Aruncase priviri curioase în jur. Mogâldețe ca și el se jucau cu trenuri electrice în miniatură, modelau din plastilină animale care aduceau vag cu cele din realitate, construiau din cuburi castele cu o arhitectonică bizară. Buzele lor murmurau cântecele despre dragostea de mamă, despre copaci înfloriți, despre Iisus care ne veghează cu dragoste pe toți, chiar și atunci când nu merităm, fiindcă bunătatea Lui e fără margini, iar păcatele celor mai mulți dintre noi nu sunt, la urma urmei, atât de numeroase și grele. Dar micuțul Ned auzea și altceva, care nu părea să ajungă la urechile celorlalți, încă un motiv de a se considera singular în lumea în care apăruse, o ființă pentru care se rezervase un destin special.

Și mai târziu, la școală, povestea se repetase de mai multe ori, în timpul cursurilor. Atunci îl iscodea cu privirea pe colegul de bancă, se uita să vadă dacă nu cumva buzele i se mișcau. Dar acesta scria preocupat ceva într-un caiet, sau asculta cu atenție explicațiile profesorului. Nu-l întrebase nimic, degeaba se uita cercetător la chipul său. Se întorcea pe furiș spre cei care erau în spate. Nici aceștia nu păreau să se sinchisească de el. Renunța la căutările lui numai când auzea vocea îngrijorată a profesorului: „Ned, de ce te foiești? Te deranjează ceva? Nu cumva ai febră? Pari transpirat și cam roșu la față!”

Nici când ajunsese om în toată firea nu scăpase de vocea aceea uneori sâcâitoare, alteori prietenoasă, metalică sau plină de căldură. Nu reușise niciodată să-și dea seama dacă era un glas de bărbat sau de femeie.

Uneori suna suav, ca o mângâiere, alteori răgușit, aspru. Câteodată ar fi jurat că-l recunoaște, dar de fiecare dată, după câteva clipe, își dădea seama că se înșală. Îl auzea într-un bar unde bea un pahar, în întunericul unei săli de cinema, la un spectacol, sau în metrou. Auzise de indivizi care puteau articula vorbe fără să-și miște buzele. Dar era imposibil ca în jurul lui să fie atâția ventrilocii. Ca urmare, de la un timp se învățase cu vocea aceea și nu mai încerca să descopere cine i se adresează – putea fi oricine, o rudă, un prieten, un necunoscut. Mai ales că rareori auzea același glas, de cele mai multe ori timbrul era diferit, câteodată întâmplându-se ca fiecare dintre cele trei întrebări care i se puneau să fie rostită de către o altă persoană.

Dar când era complet singur în casă, în încăperea unde lucra, sau în salonul somptuos, sau în dormitor, se întâmpla ceva și mai ciudat. Auzea nu numai glasuri suave sau aspre, melodioase sau răstite. Vedea umbra cuiva care trecea cu iuțeală dintr-un ungher în altul, se pitea după dulap sau după un scaun, ițindu-se pentru o clipă, dispărând când se uita în direcția ei, parcă jucându-se cu el de-a v-ați ascunselea. După o vreme, nici nu se mai ostenea s-o caute: evident, nu era nimeni. Nu putea fi decât o nălucire, o fantasmă, un produs al unei imaginații tracasate de întâmplările cotidiene, o ciudățenie de care avea parte fiindcă era un tip deosebit – până la urmă își zisese că poate ea îl deosebea de ceilalți și că filosoful acela francez se înșelase, unii dintre noi chiar sunt diferiți.

La un moment dat își spusese că ar trebui să se ducă la doctor. Trebuia să scape de starea de confuzie în care trăia de prea mulți ani și să afle care era sorgintea răului. Căutase adresa unui cabinet particular, chiar se dusese până acolo, urcase niște trepte, dar în fața ușii pe care scria „Carl-nu-știu-cum – Psihoterapeut” se răzgândise. Ce să-i spună? Că aude voci? Cum l-ar fi privit? O, desigur, nu i s-ar fi citit în ochi luminițe batjocoritoare. L-ar fi poftit politicos pe vestita canapea a lui Freud, i-ar fi oferit, poate, o cafea și i-ar fi pus o sumedenie de întrebări doar în aparență nevinovate, notându-și răspunsurile într-un carnetel. I-ar fi luat subconștientul la cercetat, i-ar fi readus în memorie cele mai vechi amintiri și le-ar fi examinat înțelesul tainic,

dacă ar fi existat așa ceva. Nu și-ar fi exprimat pe loc concluziile, de-abia după mai multe ședințe ar fi pronunțat un verdict, cu grija de a nu-și tulbura și mai mult pacientul. Dar nu cumva în urma stabilirii unui diagnostic l-ar fi băgat la balamuc? Doar citise destule cărți despre indivizi care sufereau de aceeași boală, manifestau aceleași simptome ca și el. Se convinsese, locul lor nu era printre oameni, ceva se deregla în alcătuirea lor și în modul în care percepeau lumea, unii devenind periculoși pentru cei care intrau în contact cu ei, ajungând chiar să și omoare deoarece, chipurile, cineva le ordonase să ia viețile unora sau altora. Dar el nu era o primejdie pentru ceilalți. Era un tip inofensiv, care nu suporta violența. De aceea, n-avea niciun îndemn să le țină companie în sanatorii, poate îmbrăcat într-o cămașă de forță, poate legat fedeleș cu curele de un pat și cu un căluș în gură, ca să nu-și muște limba în toiul crizelor. Și, mai ales, n-avea niciun chef de ședințe de hipnoză sau de șocuri electrice, despre al căror efect nici nu se știa cât este de benefic, însă, din câte citise, erau îngrozitor de suportat, o adevărată tortură. Cel mai bine era să se prefacă în continuare, să nu spună nimănui despre vocile acelea, ca și cum ar fi fost posesorul unui secret de care nu trebuie să afle nimeni, așa cum, de altfel, hotărâse încă din copilărie, când le auzise pentru prima oară. Un ales neștiut de nimeni, printre oameni de rând.

Mai rău era altceva: uneori, când auzea glasurile acelea, îl apucau și groaznice dureri de cap, de care încerca să scape cu ajutorul unor pastile – câteodată înghițea și câte cinci-șase pe zi. Atunci simțea nevoia să iasă din casă, să umble brambura pe străzi, indiferent dacă ploua sau era vreme frumoasă – la întoarcere nici n-ar fi fost în stare să spună pe unde fusese. Dar durerile încetau mai curând de la sine și nu datorită leacurilor și a plimbărilor fără țință, pe unde or fi fost ele și ce scop or fi avut. De la un moment dat purta asupra lui un carnetel în care să-și noteze traseele străbătute, oamenii întâlneau, discuțiile purtate cu ei, dar nu îndrăznise niciodată să-l folosească, din teama de a nu afla ceva înfricoșător, care i-ar fi dat întreaga viață peste cap.

Chiar dacă n-a apelat la un specialist care să-i investigheze primele amintiri în cadrul unor convorbiri,

sau al unor ședințe de hipnoză, deseori printre aceste amintiri ascunzându-se impulsul enigmatic care declanșa comportamentul aberant al multor oameni, Ned a reușit să descopere de unul singur o explicație a vocilor pe care le auzea. De fapt nu, nu la grădiniță le auzise pentru prima oară, era o falsă impresie, ci cu multe luni înainte de a intra în comunitatea țăncilor care construiau castele din cuburi și modelau figurine din plastilină, totul fiind legat de cea mai veche întâmplare care îi rămăsese în memorie, pitită însă undeva, într-un ungher, refuzând să iasă de-acolo timp de mulți ani, ca și cum retrăirea ei i-ar fi bulversat întregul sistem de valori. Și poate că nu ar fi rememorat-o niciodată, dacă într-o zi n-ar fi trecut prin fața unei vitrine unde era o reclamă înfățișând un cocoș falnic și o invitație de a vizita o expoziție de animale și păsări crescute pe lângă casă. Rămăsese ținut și brusc își adusese aminte, cu o limpezime uimitoare, cu multe detalii, o zi de vară fierbinte.

Atunci fusese cu părinții săi la ferma unor prieteni ai acestora, situată la câțiva kilometri de Barintown. Ajunseseră la prânz, așa că se așezaseră imediat la masă, urmând ca de-abia după aceea să facă un tur al magnificei proprietăți. Ned nu mai știa ce mâncaseră, dar mai avea încă în memorie imaginea multicoloră a platourilor încărcate cu bunătăți, a farfuriilor schimbate după fiecare fel de mâncare, a portocalelor, curmalelor și bananelor de pe fructiere. În nări simți din nou arome, parfumuri din acea zi. Chiar dacă el de-abia ciugulise dintr-un copan de pui și luase doar câteva lingurițe dintr-o felie de tort, ceilalți păreau cuprinși de bulimie și, totodată, de o neostoită poftă de a vorbi, uneori chiar și cu gura plină, semn că se simțeau bine împreună, după ce nu se mai văzuseră de multă vreme – „cum îi mai înstrăinează pe oameni frecușul cotidian!”

Gazdele aveau trei băieți. Evident, nu le reținuse numele sau vârsta, dar erau mai mari decât Ned și deosebit de antipatici, deși nu te-ai fi așteptat ca niște copii bine îmbrăcați, crescuți într-o familie cu dare de mână, să fie atât de neprietenoși și cu nasul pe sus. Nu-l băgaseră în seamă pe micul vizitator îmbrăcat cu pantaloni scurți și cu o bluză albă, nici la sosire, nici în timpul mesei bogate, nici după aceea, socotindu-l un

țânc pe care îl vezi doar când te împiedici de el. N-ai ce discuta cu un omuleț care de-abia a învățat să meargă și să vorbească, n-ai cum să-l antrenezi în jocuri care cer multă iscusință, ca hoții și vardiștii, trasul la țintă cu arcul, sau aruncatul mingii la coș.

După desertul lăudat la fel de mult ca și celelalte bucate servite, adulții se retrăseseră într-un salon ca să bea cafele și coniac, și de-abia acum să-și dea cu adevărat drumul la vorbă. Și, slavă Domnului, când se întâlnește o familie de fermieri cu una de bancheri, subiectele de conversație se găsesc cu duiumul, de la dobânda preferențială care poate fi acordată pentru un împrumut clienților de încredere, până la o evaluare a recoltei din toamnă, „va fi grozavă, dragă, chiar dacă n-a plouat prea mult, poate fi o garanție pentru orice solicitare a unei cereri de bani adresată oricărei bănci”.

Băieții gazdelor dispăruseră cine știe unde, să bată mingea sau să se scalde în râu. Părinții lui Ned l-au crezut împreună cu ei, așa că n-au luat aminte la ce face odrasla lor, analizând în continuare cotațiile dolarului sau șansele piețelor emergente de a se impune într-un context economic în care jocurile sunt deja făcute. Evident, s-a vorbit cu îngrijorare și despre boomul pe care îl înregistra China – „dacă mai continuă în ritmul ăsta, devine cea mai mare putere mondială. Iar ăștia vor călca totul în picioare, dacă nu se iau măsuri, o să le fim slugi”.

O vreme, copilul a ascultat dintr-o încăpere alăturată, prin ușa rămasă deschisă, aceste vorbe cu miez, din care n-a priceput nimic, plictisindu-l de moarte, deși lui i-ar fi plăcut să fie în slujba unui chinez, pentru ca să-i poată vedea zi de zi interesanții ochi. A ciulit în continuare urechea, deoarece se vorbea despre o descoperire înfricoșătoare – niște cercetători avertizau omenirea că un corp ceresc de dimensiunile a două stadioane de fotbal se îndrepta spre Pământ și, în câteva zeci de ani, avea să aibă loc o ciocnire dramatică. „Pe noi ne îngrijorează China, dar s-ar putea ca toată planeta să se facă țandări, dacă nu se iau măsuri să se abată bolovanul ăla de la traiectoria lui o să ajungem să trăim din nou în peșteri, dacă mai scapă cineva cu viață.” Nici perspectiva asta nu-l îngrijora pe Ned – ce grozav s-ar putea juca într-o peșteră, în jurul unui foc! N-a mai

urmărit totuși discuția celor mari, iar se revenise la dezbateri ininteligibile despre bursele asiatice și reacțiile lor imprevizibile față de creșterea prețului la barilul de petrol. A început să rătăcească singur prin camerele casei uriașe, s-a uitat la bibelouri și la fotografiile unor bărbați severi, mulți dintre ei îmbrăcați în uniforme, a privit câteva tablouri din care n-a înțeles nimic, apoi a ieșit în curte.

Soarele ardea nemilos, în aer parcă vibrau fantasme din pricina căldurii. Păsări treceau agale prin aerul fierbinte, câteva aspersoare udau gazonul care începuse să se îngălbenească din pricina arșiței, iar departe se auzeau mașinile de pe autostradă. Băiatul se plictisea în continuare și nu știa ce să mai facă.

S-a închipuit o locomotivă care trage un tren, dar curând a obosit să tot șuiere și să dea din mâini, ca și cum ar fi fost niște pistoane urnite de forța aburului. Atunci s-a așezat la umbra unui tufiș, încercând să urmărească gângăniile care forfoteau aparent fără țință prin iarbă – furnici, vaci ale Domnului, greieri. La un moment dat, s-a luat după un fluture cu aripi viu colorate și a încercat să-l prindă. Cine l-ar fi văzut s-ar fi amuzat de alergarea lui stângace, pe niște piciorușe nesigure, gata în orice clipă să se împiedice și să cadă, julindu-și genunchii.

Fluturilele a dispărut și Ned și-a încetat dezamăgit goana. De-abia mai sufla. I se făcuse sete și a aruncat o privire plină de jind spre aspersoarele rămase în urmă – jeturile de apă pe care le aruncau străluceau în culorile curcubeului. S-ar fi putut întoarce în casă, unde ar fi putut cere ceva de băut. Dar acolo ar fi fost întâmpinat iarăși de o salvă de cuvinte aproape fără niciun înțeles pentru el. De aceea, a mers mai departe, din ce în ce mai nesigur pe mișcările lui. Așa a ajuns la un hambar a cărui ușă era dată în lături. Dinăuntru se auzeau glasurile ascuțite ale băieților gazdei. N-a avut curajul să intre după ei, pricepuse că nu l-ar fi acceptat ca tovarăș de joacă, indiferența cu care îl tratau îl durea. Murea însă de curiozitate să vadă cu ce se îndeletnicesc și de ce sunt atât de ațâțați. A găsit o gaură în peretele de scândură al hambarului și s-a uitat înăuntru.

La început, n-a văzut mare lucru, hambarul era luminat doar de razele soarelui care pătrundeau prin ușă

deschisă. Curând însă i-a zărit pe cei trei băieți care se ocupau cu ceva ciudat, misterios, și nu mai scoteau nicio vorbă, absorbiți de truda lor. Doi dintre ei țineau un cocoș mare, de toată frumusețea, cu o creastă grea. Cel de-al treilea se apropie cu o bucată de cablu electric, îl înfășură o dată în jurul gâtului păsării care se zbătea, apoi trase brusc de capetele cablului, într-o parte și în alta, în același timp, până când cocoșul nu se mai mișcă. Atunci fu aruncat într-un coș de nuiele aflat în apropierea lor.

Pe Ned nu-l înspăimântase scena pe care o văzuse. La început crezuse că totul e doar o joacă și păsării nu i se curmaseră zilele, că avea în curând să-și facă apariția din coș scuturându-și penele și creasta trufașă, bătând arțăgos din pinteni. Își închipuise chiar că băieții aceia organizaseră un spectacol special pentru el, ca să-l amuze, având priceperea scamatorilor de la circ, care făceau să dispară obiecte de pe o masă și să le găsească apoi într-un cu totul alt loc, de obicei în buzunarul unui spectator. Îi venise chiar să bată din palme cu încântare, dar se abținuse la timp, aducându-și aminte privirile pline de dispreț pe care i le aruncaseră cei trei.

Ned a văzut operațiunea asta repetându-se de mai multe ori, ca și cum s-ar fi dorit o perfecționare a ei. Băieții își luau locul unul altuia, continuând să păstreze tăcere. Nici n-a îndrăznit să se miște de la punctul său de observație. Era fascinat de gesturile precise ale băieților, ca și cum nu era pentru prima oară când se îndeletniceau cu așa ceva. Nu-și vorbeau, nu râdeau, nu se schimonoseau. Pe chipurile lor nu se citea cruzime sau satisfacție. Erau degajați, dar extrem de exacti și eficienți. Cei câțiva cocoși care își așteptau rândul ca să fie sacrificați se zbăteau, înnebuniți, într-o cușcă.

Mai târziu, când avea să-și amintească de scena aceasta, Ned își va spune că a asistat probabil la un ritual, conceput pentru a îmblânzi forțe potrivnice. Dar atunci, la un moment dat, a vrut să se alăture celor trei. Era gata să uite de ostilitatea pe care o afișaseră față de el. Ar fi vrut să țină și el în mână un cocoș sau să tragă de cablu cu ambele mâini. Era curios să afle ce simțeau cei trei omorând pasăre după pasăre.

Fie din pricina emoției provocate de spectacolul bizar la care asista, fie din pricina căldurii sufocante și a

deshidratării, Ned simțise însă cum totul începe să se învârtă în jurul său și leșinase.

Când își venise în fire, stătea întins pe un pat, cu o compresă la frunte. Simțea cum trupul îi arde. Mai avea și o durere cumplită de cap. Era pentru prima oară când simțea așa ceva.

— Nu mai vine odată ambulanța aia?

Mama lui Ned își frângea mâinile disperată. Domnul Harris încerca s-o liniștească.

— E clar, soarele e de vină!

Femeia însă n-avea nevoie de explicații.

— De ce l-ai lăsat să iasă în curte? Și fără nimic pe cap?

Domnului Jonathan Harris i-a sărit țandăra – de obicei încerca să stingă orice conflict din preajma lui, vorbind pe un ton potolit.

— Dar tu de ce n-ai fost cu ochii pe el? Te interesa mai mult care e starea recoltei!

Ned a gemut încetișor.

— Puiule, cum te simți?

Doamna Lisbeth Harris l-a mângâiat pe obraji.

— Cocoșii... Cocoșii...

Domnul Harris s-a uitat întrebător la el.

— Ce cocoși?

— Cocoșii...

La rândul ei, mama lui Ned a întrebat pe același ton neliniștit.

— Ce cocoși?

— Omorau cocoșii!

— Cine omora cocoșii?

— Băieții...

Cei doi părinți s-au privit intrigăți. După o clipă de tăcere, doamna Harris a îndrăznit să întrebe cu un glas șovăitor:

— Cum? Unde ai văzut tu așa ceva?

— În hambar...

Se auzi glasul unuia dintre cei trei fii ai fermierului.

— Delirează!

Doamna Harris începuse să plângă încetișor.

Băiatul cel mai mic al gazdei s-a apropiat de pat și l-a privit ținută. Avea broboane mari de transpirație pe față. Nas cârn, buze răsfărânte batjocoritor, ochi vicleni – imaginea tipică a unui puștan obraznic.

— Ce spui?

Vocea lui exprima o uimire care părea sinceră.

S-a auzit și al doilea din spatele lui. Acesta părea de-a dreptul furios. Pumnii puternic încleștați i se albiseră. Părea gata-gata să se repeadă asupra micuțului bolnav.

— Ce spui?

Al treilea a apărut și el, mai înalt decât ceilalți, mai sigur pe el în mișcări. L-a întrebat pe un ton disprețuitor.

— Ce spui tu acolo?

Mai întâi, n-a vrut să le răspundă. Pe urmă, adunându-și tot curajul, îi înfruntase cu voce tremurătoare.

— Omorâți cocoși... în hambar... cu un cablu... V-am văzut... Și după aceea îi aruncați într-un coș...

— În hambar? Dar noi am fost la râu. Uite, mamă, încă mai suntem uzi la păr.

Fără să țină cont că se află lângă un bolnav, cei trei au izbucnit în râs.

— Potoliți-vă!

Gazda a simțit nevoia să intervină. Se enervase, nu-l mai interesa niciun împrumut cu o dobândă preferențială, nici amenințarea boomului economic chinezesc, nici astrul acela care în câteva decenii va intra în coliziune cu Pământul și-l va face fărâme. O zi perfectă se transformase într-un coșmar din pricina unui mucos cu mințile tulburate de căldură, care îi împrășca odraslele cu acuze nefondate.

— E limpede, aiurează... Îmi pare rău, e mai grav decât am crezut la început. Noi n-avem cocoși. Nu creștem păsări. Și-apoi, de ce să omoare copiii mei niște cocoși? Cu un cablu? Cum să dea dovadă de o asemenea cruzime? De unde ți-a venit ideea asta, puiule? Poate ai adormit și ai avut un coșmar.

Ned a închis obosit ochii. Nu putea să convingă pe nimeni de adevărul spuselor lui. Nu-l credea nimeni. Înainte de a-și pierde cunoștința din nou, a auzit sirena ambulanței care intra în viteză în curte.

Nu știa cât a zăcut în spital. Dar acum își aducea aminte prin ce chinuri trecuse. Dormea ore în șir și se trezea lac de transpirație, fiindcă visa, iar și iar, scena aceea din hambarul abia luminat. De fiecare dată îl înfricoșa tot mai mult. Și durerea aceea de cap nu înceta decât rareori. Îi vedea la căpătâiul patului pe părinții lui îngrijați. Dar mai des i se părea că lângă el se aflau cei trei băieți cu chipurile lor batjocoritoare. Îi era frică de ei. Într-unul dintre coșmaruri îl trăsese în hambar și, în timp ce doi îl țineau, al treilea îl sugruma cu un cablu. Încerca să strige după ajutor, dar nu reușea să scoată niciun sunet. În schimb le auzea vocile care se prefăceau interesate de ce căuta el să articuleze: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Când, în sfârșit, fusese lăsat acasă, nu-și mai aducea aminte de întâmplarea din hambar, de parcă spaima pe care o trăsese i-o alungase din memorie, aceasta refuzând să rețină o asemenea atrocitate. Nimeni nu mai pomenise de cocoși omorâți și de apucăturile celor trei băieți, ca și cum toți erau legați într-o conspirație a tăcerii. Ziua aceea fusese ștersă din memoria tuturor, de parcă nici n-ar fi existat în calendar. Nu fusese nicio vizită la o fermă, nicio masă opulentă, niciun hambar unde avea loc un ritual bizar. Doar afișul acela din vitrină scosese la iveală faptele petrecute atunci, dintr-o tainiță a memoriei în care nimeni nu mai umblase niciodată. Dar scena aceea se petrecuse în realitate? Nu cumva fusese o halucinație provocată de căldura insuportabilă? Dacă băieții aceia fuseseră într-adevăr la râu și el văzuse doar niște umbre și-și închipuise ceva care nu existase niciodată? Dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce simțea și acum în nări mirosurile din acea zi și vedea zbaterea acelor păsări în mâinile lor?

Este mai comod să crezi în zei. Din clipa în care adori o divinitate sau mai multe, responsabilitățile tale se transferă altcuiva și nu mai ești răspunzător pentru faptele tale, deoarece ele sunt încontinuu sub

supravegherea altora. Aceștia decid cum să acționezi în orice împrejurare, îți hotărăsc destinul în funcție de dispoziția în care se află, iar din pricina schimbărilor umorale prin care trec, soarta pare capricioasă – acum ești pe val, iar în clipa următoare te înghite abisul.

Însă pentru Ned altcineva hotăra totul, nu niște forțe omnipotente cu sediul în cerurile inaccesibile, de unde mânuiau ca niște păpușari viețile muritorilor.

Era sufocat. Literalmente sufocat de atâta dragoste. Mamă, tată, bunici, unchi și mătuși roind mereu în jurul micuțului Ned. Și-l pasează unul altuia ca pe o minge colorată la un picnic pe pajiștea unui parc. Iar el rămâne indiferent, ca și balonul respectiv, acceptând orice i se întâmplă.

Dimineața îi aparține mamei. Fiind soția unui bancher vestit, doamna Lisbeth Harris nu are de ce să lucreze. După ce îi dă să mănânce îl îmbracă frumos și îl ia la plimbare prin oraș. Niciodată nu-l întreabă dacă are chef. Se opresc în fața vitrinelor unde, pe manechine încremenite în poziții câteodată grotești, sunt etalate veșminte scumpe. Uneori, doamna Harris intră în câte un magazin și-și cumpără ceva de îmbrăcat sau de încălțat, deși acasă dulapurile sunt pline de rochii și fuste și bluze purtate o singură dată. Unele mai au încă etichetele care demonstrează că sunt haine de firmă. Poate că va veni o ocazie ca rochiile, taioarele, fustele astea să fie și ele scoase în lume. Sau poate că nu va veni niciodată și, când nu va mai fi loc pentru ele, vor fi dăruite unor oameni strâmtorați. Dar micuțul Ned încă nu-și pune asemenea întrebări. El tropăie ascultător lângă mama lui, se lasă mângâiat de cunoștințele pe care aceasta le întâlnește pe drum – vai, ce băiat drăguț și cuminte! Incredibil cât a crescut de când l-am văzut ultima oară! Seamănă cu tine, dragă Lisbeth! E însă nerăbdător să intre în parfumerii. Doamna Harris îi dă să miroasă flacoane, testere, îi cere părerea în legătură cu cele care îi plac mai mult. Încă din copilărie va fi înnebunit de parfumurile fine, iar când va crește le va folosi ca un *connaissanceur*.

Fără să protesteze se lasă târât și în magazinele de jucării. E obligatoriu să-și aleagă una, un ursuleț, o cutie de Lego, o mașinuță, deși acasă are o mulțime și doar câteva îi plac. Încărcați cu multe cumpărături inutile, se

întorc acasă. Micuțul Ned arborează o mină fericită pentru a-i face pe plac mamei sale. În sinea lui, însă, e obosit de atâta tandrețe.

La prânz e tura bunicilor. Îl îndoapă cu bunătați până simte că plesnește. Nu poate să refuze, bătrânii s-ar supăra. E dus la culcare, deși ar prefera să iasă în curte și să se joace singur, scăpând de orice supraveghere. Stă în pat fără să adoarmă. Regretă că nu mai merge la grădiniță – după o săptămână a fost retras de acolo fiindcă anturajul i s-a părut nepotrivit bunicului, fost bancher și el, îmbrăcat întotdeauna la patru ace, chiar și când stă în casă. „Dubios, sunt amestecați copii bine educați cu alții de care nimeni nu are grijă.” Dar acolo Ned a auzit pentru prima oară glasul acela misterios: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?” Ar vrea să se mai ducă în hărmălaia aceea, dar n-are încotro, se supune.

Domnul Jonathan Harris vine spre seară. E obosit după o zi de lucru, de negocierile pe care le-a purtat, de câte calcule a făcut cu cifre cu multe zerouri, dar îl înșfacă pe micuțul Ned, îl pune pe genunchi, îl descoase în legătură cu modul în care și-a petrecut ziua. Lui Ned de-abia acum îi e somn, dar trebuie să răspundă, altfel tatăl s-ar supăra, iar copilul nu vrea să supere pe nimeni, e un drăguț, e un dulce, mai rar cineva atât de ascultător.

Atunci când nici bunicii, nici părinții n-au timp de el, soții Morris caută să-i ghicească toate dorințele. Ema Morris este menajera familiei Harris, Clive Morris se ocupă de grădină și de multe alte probleme care sunt într-o gospodărie atât de pretențioasă cum este cea a unui mare bancher: repară prizele stricate, schimbă becurile arse, înlocuiește țevile ruginite, colindă supermarketurile pentru a umple camera și frigiderul cu legume, cu carne de porc, de vită, cu pește, cu multe cutii cu lapte și pungi de cereale. Cele mai multe provizii rămân neconsumate și, după o săptămână, se aruncă, pentru a face loc altora, proaspete. Clive conduce și mașinile familiei, Bentley-ul fiind preferat de domnul Harris, iar Mercedesul de soția lui – „mașina germană e cea mai de încredere”.

Duminica e cel mai greu. Atunci are loc invazia de unchi și mătuși care îi aduc numeroase cadouri, deși nu e ziua lui, îl mângâie și-l sărută, de parcă nu l-ar mai fi văzut de multă vreme. Ned rămâne la fel de supus, nu se

smulge din brațele lor și nu le urlă în față oroarea pe care i-o provoacă toți cei care îl ating.

Și totuși, când bunicii lui se sting, în urma unui accident de mașină, simte un nod în gât, se ascunde într-un ungher și plânge în hohote, aducându-și aminte mângâierile lor, vorbele lor, și poveștile pe care i le spuneau. Și presimte că această primă nenorocire din viața lui e doar un avertisment, pentru că alte tragedii vor urma și-i vor schimba destinul.

Niciodată să nu spui niciodată. Și totuși, cu trecerea anilor, Ned era tot mai convins că el nu va cunoaște niciodată gustul libertății de a-și hotărî singur soarta. Mereu va fi ca o pasăre în colivie, având mâncare și apă pe săturate, dar căreia nu-i va fi îngăduit să zboare spre alte zări unde să se confrunte cu asprimile vieții și să-și dea seama dacă le poate face față sau nu.

A crezut că măcar școala o va urma într-un alt oraș, ca să scape de excesiva dragoste a părinților și a celorlalte rude. Nu-l speria perspectiva traiului într-un internat cu disciplină cazonă. Dar consiliul de familie a hotărât ca el să urmeze cursurile unei școli din Barintown, ca să rămână aproape de toți cei care îl vegheau, urmărindu-i în fiecare clipă destinul, astfel încât acesta să nu se abată de la un făgaș croit cu pricepere și multă iubire, ca pentru cineva hărăzit să ajungă pe cele mai înalte culmi.

Îndată și profesori, și colegi l-au primit ca pe cineva drag și mult așteptat. Parcă se realizase un transfer al iubirii de acasă în acel spațiu. Chiar dacă nu se omora cu învățatul – o, nu, nu trebuie crezut că era un delăsător – avea numai note bune, și asta nu numai fiindcă dascălii, cucerțiți de chipul său fermecător, de manierele sale alese, i le „umflau” adesea. Deși își dădeau seama de dubla măsură în apreciere, ceilalți elevi nu se supărau, nu-i purtau pică, nu-l șicanau. Dimpotrivă, îi căutau prietenia, încercau să fie mereu în preajma lui, îl invitau la sindrofiile lor. Era ca un magnet social, un băiat cu o charismă care îi subjuga pe toți. Din păcate, el nu putea să-i invite la rândul lui – părinții nu vroiau să audă de o legătură prea strânsă cu vulgul, de o

fraternizare cu plebea, de introducerea în vastele încăperi ale casei Harris a unor adolescenți cu biografii obscure și obiceiuri pe care n-aveai de unde să le știi. Alții ar fi protestat vehement împotriva unui astfel de tratament, ar fi prezentat argumente care să-i înduplece pe intransigenții diriguitori ai destinului său, ar fi amenințat cu plecarea în cele patru zări. Nu și Ned care, din micuțul Ned, devenise ascultătorul Ned, fără a fi socotit un mototol sau un papă-lapte. Un model, dat de exemplu în numeroase familii, multe mame tânjind să aibă odrasle ca el – „Doamne, ce noroc au unii, ce băiat bine-crescut are familia Harris, nici fetele nu se poartă atât de manierat!”

La 18 ani, Ned era un tânăr înalt și bine legat, cu părul negru și des, pe care îl tundeă după modelul soldaților americani. Nasul drept, ochii negri, pătrunzători, mâinile cu degete lungi, ca de pianist, și o voce plăcută de bariton. Se îmbrăca întotdeauna elegant și cu mult bun-gust, folosea parfumuri deosebite. Atrăgea privirile oriunde s-ar fi aflat. Fetele îl sorbeau din ochi. Dar Ned nu ieșea cu niciuna. Iar faima lui de ciudat începea să-l însoțească oriunde se ducea.

Când nu era la școală, stătea în camera lui și citea pe rupe. Din când în când ridica ochii din carte și ciulea urechile. Voia să audă glasul acela care îl întreba, când șăgalnic, când imperios: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?” Dar vocea aceea nu răsuna zilnic și niciodată atunci când își dorea. Iar când se auzea, îl lua prin surprindere și n-avea prezența de spirit să-i răspundă imediat.

De cele mai multe ori ar fi vrut să spună că s-a săturat de traiul ca sub un clopot de sticlă, unde toate îi veneau de-a gata, fără să miște un deget, ca și cum cineva i-ar fi ghicit dorințele. Prea era totul ușor pentru el, în timp ce alții se chinuiau, unii neavând nici măcar de mâncare sau un loc unde să se adăpostească. Desigur, nu-și dorea să fie aidoma cerșetorilor de pe străzi, nu dorea să semene cu muncitorii pe care îi întâlnea în metrou venind obosiți de la lucru – uneori i se dădea voie să meargă cu metroul, nu purtat într-unul dintre automobilele familiei, condus cu grijă de către domnul Clive Morris. Când o făcea pe șoferul, acesta purta o uniformă croită după indicațiile doamnei Harris și avea

șapcă pe cap, cu un cozoroc lat, pe care o ținea în mână, până când pasagerul urca sau cobora din mașină. Altminteri, când meșterea pe la țevi se îmbrăca într-o salopetă totdeauna curată, iar când trebăluia prin grădină îl puteai zări cu o pălărie pe cap, cu un șorț și cu mănuși în mâini.

Chiar dacă era atât de tânăr, Ned tot își dădea seama că trăiește o viață artificială, ca într-o seră, unde totul e ordonat și crește potrivit unor reguli bine statornicite. Tânjea la libertate, dorea să fie lăsat să se mai descurce și singur, dar niciodată nu îndrăznea să-și manifeste revolta împotriva unor părinți care îl adorau și care credeau că și el apreciază modul de viață ce i se oferă.

Domnul Harris și doamna Harris hotărâseră că Ned trebuie să urmeze o facultate cu profil economic. Dacă bunicul fusese bancher, tatăl – bancher, nu era normal ca fiul să continue tradiția? În seara aceea, după ce a aprobat zâmbitor decizia familiei, de parcă ar fi coincis cu dorințele lui, Ned s-a dus în biblioteca de la etaj și s-a așezat într-un fotoliu fără să aprindă lumina. A rămas așa mai multe ceasuri, până a auzit pe cineva șoptind: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

— M-am săturat, asta spun!, a răbufnit el cu năduf. M-am săturat ca alții să mă conducă prin viață de parcă aș fi un neajutorat. Sunt ca o marionetă care execută tot ceea ce i se spune. Dar și o marionetă e lăsată în pace după spectacol.

Nici măcar nu s-a sinchisit să se uite spre locul unde o clipă se ițise o umbră de-o palmă.

S-a speriat imediat de ieșirea asta necontrolată, o manifestare cum nu mai avusese până atunci. Din fericire nu-l auzise nimeni – ar fi încremenit de uimire.

Însă doar la atât se rezumase actul lui de rebeliune – la o izbucnire în solitudine, de care n-avea să aibă nimeni știre. A doua zi croia docil planuri de viitor împreună cu ceilalți membri ai familiei. Nu se puneau însă problema să plece din Barintown – chiar dacă ar fi putut urma Universitatea la Harvard, sau peste ocean, la Cambridge sau la Oxford, și Universitatea din Barintown avusese absolvenți străluciți, cea mai bună dovadă fiind bancherii Harris, bunicul și tatăl lui Ned, deseori dați ca exemple la serbările organizate la sfârșit

de an în campus, în fața unui auditoriu în care se aflau mulți reprezentanți ai protipendadei orașului.

Încurcate mai sunt căile Domnului! Nimeni nu se poate feri de surprizele pe care i le oferă viața. Planurile unor simpli muritori, dar și ale unor conducători de state au fost deseori date peste cap din pricina unor întâmplări la care nimeni nu s-a gândit, unele de o insignifianță revoltătoare, dar cu niște consecințe dramatice. Iar nebunia este declanșată de imposibilitatea de a prevedea toate variantele ce ar trebui luate în calcul pentru a nu periclita o decizie mai mult sau mai puțin importantă. De pildă, ai programat să pleci într-o excursie pentru care te pregătești de câteva luni. Un telefon de la serviciu te determină să lași baltă totul, fiindcă prezența ta la slujbă e vitală pentru o rundă de negocieri cu niște parteneri străini sosiți pe neașteptate. Sau, la altă scară, un comandant de oști atacă o altă țară, bizuindu-se pe prognoza meteo care e favorabilă desfășurării unor operațiuni militare. Dar, după câteva zile, pe teritoriul atacat se instalează o iarnă cumplită, cu viscole și temperaturi de minus treizeci de grade, și agresiunea devine un fiasco.

Exemple se pot da cu duiumul și oricine a avut parte de deturnări de la scopurile urmărite inițial. Faptul că asta ne face traiul mai puțin monoton este doar o biată consolare.

Și planurile familiei Harris au fost date peste cap din pricina unui eveniment groaznic, dintre acelea pe care soarta parcă le provoacă pentru a-și bate joc de muritorii care se cred stăpâni pe destinul lor. Într-o noapte care nu anunța nimic neliniștitor, o explozie puternică s-a auzit din casa Harris, urmată de alte câteva deflagrații mai mici. Imediat spre cer s-a înălțat un rug de flăcări și magnifica reședință a reputatului bancher s-a mistuit într-o vâlvătaie uriașă, astfel încât pompierii sosiți la fața locului cu destulă promptitudine, dat fiind cartierul de unde fusese lansat apelul de urgență, au înșirat degeaba furtunurile lor. Jeturile de apă au fost improșcate pe un foc anemic, care s-ar fi stins și fără vreo intervenție, după ce produsese un dezastru cum nu

mai avusese loc în acea zonă selectă, semn peremptoriu că nenorocirile îi pot lovi și pe cei sărmani, dar și pe cei bogați.

Probabil că soții Harris dormeau în paturile lor când s-a produs năprasnicul incendiu. Mai mult ca sigur n-au realizat ce se întâmplă și, dacă au apucat totuși să se dezmeticească, n-au avut nicio șansă să se salveze, fiind cuprinși în vârtejul dogorător și pierzându-și îndată viețile. De altfel, corpurile lor – mai bine zis, scheletele lor carbonizate – au fost descoperite în dormitorul de la primul etaj, semn că joggingul pe care îl practicau zilnic nu le sporise prea mult agilitatea și nici nu le îmbunătățise condiția fizică. Dar să nu uităm că factorul surpriză a contribuit decisiv la sfârșitul lor dureros, oricine ar fi avut dificultăți ca să scape cu fuga dintr-o casă luminată doar de incendiu și plină de un fum înecăcios.

Spre norocul lui, Ned nu fusese acasă, se dusesse, ca întotdeauna fără chef, la o petrecere, unde nu dansase și se mulțumise să asculte muzica. Încremenise când, întorcându-se cu un taxi, zărise forfota de pompieri în fața vilei în care își petrecuse primii ani de viață, precum și mulțimea de vecini și de alți spectatori, atrași de sinistrul spectacol. Cei care îl cunoșteau au încremenit, la rândul lor, de parcă ar fi văzut o stafie, ei crezându-l pierit alături de părinții săi. Rapid și-au schimbat stupefacția într-o exuberanță nepotrivită, ținând cont de împrejurările tragice, l-au bătut pe umeri ca pe un victorios, l-au îmbrățișat, și-au exprimat regretele pentru cele petrecute. El însă a rămas într-o stare de prostrație, nevenindu-i să creadă cele întâmplate și că de-acum era singur, după ce mai înainte și bunicii lui își dăduseră obștescul sfârșit tot în împrejurări cutremurătoare.

În noaptea aceea dormise în casa unor vecini. Dar n-avea cum să se odihnească în liniște după tot ceea ce se întâmplase, așa că a doua zi avea cearcăne, iar fața lui frumoasă avea trăsăturile căzute. Își dorise libertatea, dar nu cu un asemenea preț. Și doar știa acel avertisment sumbru: „Ai grijă ce-ți dorești!”

De-abia la o săptămână de la simulacrul de înmormântare de care avuseseră parte soții Harris – bancher și casnică – și la care fusese prezentă toată lumea bună din Barintown, Ned – acum tânărul Ned –

fusesse abordat de către ofițerul de poliție Tom Redford, însărcinat cu investigarea incendiului care mistuise una dintre cele mai frumoase case din oraș și trecuse în neființă două personalități de vază ale urbei. Acesta era un bărbat mic de statură și durduliu, cu un craniu pe care puteai să numeri firele de păr într-un interval de timp foarte scurt. Semăna mai mult cu un comis voiajor fără prea mare succes în vânzarea unor noi aparate de ras sau a unor pomezi cu proprietăți miraculoase. Până și ochii cu pleoape grele îl înfățișau ca pe un ins deloc interesat de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Discuția lor s-a desfășurat în salonul casei vecinilor care îi oferiseră găzduire lui Ned. Când Tom Redford și-a prezentat condoleanțele, Ned a descoperit că acesta se bâlbâia groaznic, astfel încât tânărul a trebuit să-și muște buzele pentru a nu pufni în râs, ceea ce ar fi știrbit din solemnitatea momentului și din gravitatea anchetei. Totodată, criminalistul care nu mai avea mulți ani până la pensie și-a cerut scuze pentru că îl inoportunează, „dar tre-tre-bu-ie să... să vă pun câ... te... te... va în... în... trebări de rutină, de, a... așa ce... cere mer... mersul ori... oricărei an... an...che... chete care se desfășoară în astfel de cazuri.”

Nu se știe cum, dar la ultimele cuvinte reușise să nu se bâlbâie și privise triumfător spre interlocutorul său, așteptând parcă aplauze pentru o astfel de performanță. Aplauze care însă nu veniseră, spre vădita dezamăgire a omulețului care se ocupa de caz deoarece în noaptea incendiului fusesse primul la fața locului. Desigur, în învolburarea de atunci, tânărul nu-l remarcase, mai bine zis nu mai ținea minte pe nimeni dintre aceia care își exprimaseră compasiunea prin vorbe de o sinceritate emoționantă.

— Vă stau la dispoziție, răspunsese Ned teribil de amuzat în sinea lui – ce fel de poliție mai e și asta, dacă primește în rândurile ei astfel de caraghioși?

— Vă rog, vă rog, se repezise criminalistul. Noi... noi vă stăm la... la dispo... la dispo... ziție pentru... pentru a face lu... lu... mină în acest caz. E... e ceva... nu... toc... tocmai în... re... regulă.

— Pentru a face lumină în acest caz?, se mirase Ned. Ce lumină? Și ce nu-i în regulă?

— Dra... dra... gul meu do... domn, ia... iată cum stau lu... crurile.

Și anchetatorul începuse să-i explice pedant, cu bâlbâielile de rigoare, cum vedea el tragedia abătută asupra familiei Harris – „o fa... familie... de... de va... vază”. Focul putea fi cauzat de un boiler scăpat de sub control, care se supraîncălzise, explodase și provocase alte câteva explozii ale instalației de gaz, una sau mai multe scânteii transformând întreaga incintă într-o mare de flăcări. Individul de la asigurări, Max Collins, opina spre varianta asta, de altfel plauzibilă, deloc de neluat în seamă, însă cam șubredă. Dar Max Collins era vestit pentru superficialitatea cu care trata diversele cazuri aflate în sarcina lui. Niciodată nu părea să se sinchisească de faptul că verdictul său însemna grămezi de bani scoși din patrimoniul firmei de asigurări și oferiți pe tavă unor păgubiți nu întotdeauna inocenți. De obicei se pronunța rapid și fără o analiză temeinică, încrezător mai ales în flerul său. Însă el, Tom Redford, chiar dacă nu mai e atât de ager ca odinioară, nu poate accepta o rezolvare atât de facilă și neconformă cu adevărata derulare a lucrurilor. Desigur, încă nu avea o opinie clară, cercetările aveau să-i dea dreptate sau să-l contrazică, însă după părerea lui, incendiul izbucnise din mai multe părți deodată, ceea ce însemna prezența unei mâini criminale și explica și faptul că întreaga clădire fusese atât de rapid mistuită de flăcări. A cui mână? Ei, asta era problema și tocmai de aceea era nevoit să-l inoportuneze pe tânărul Ned cu întrebări stânjenitoare, chiar dacă durerea din sufletul lui nu se alinase încă și nu se va alina niciodată.

— Întrebări stânjenitoare?, se mirase tânărul rămas orfan la 18 ani. Ce întrebări?

Polițistul își frânsese mâinile cerându-și iertare, se exprimase greșit, vruse să spună, de fapt, că n-avea încotro, trebuia să-i pună câteva întrebări care să-l alunge nedumeririle, așa se procedează și el trebuie să respecte regulamentul.

— Vă stau la dispoziție, repetase Ned.

După ce își ștersese chelia de broboanele de sudoare apărute subit și înghițise o pastilă dintr-un flacon scos din buzunar, Tom Redford pusese câteva întrebări care îl neliniștiseră pe Ned. Avea familia Harris

dușmani? Un bancher e aproape imposibil să nu aibă dușmani – un credit refuzat când îți crapă buza după bani, o executare silită a unui rău-platnic, un raport nefavorabil despre un client care emite ordine de plată fără acoperire atrag rapid inimiciții și îi pot îndemna pe unii la fapte necugetate. Dar Ned nu avea știre de astfel de dușmani și respinse cu hotărâre asemenea supoziții, mai ales că habar n-avea de afacerile tatălui său. Polițistul nu s-a dat bătut și tirul lui de întrebări s-a îndreptat într-o altă direcție. Tânărul Ned avea încredere în soții Morris, Ema și Clive? În noaptea respectivă avuseseră liber, și, potrivit spuselor lor, se aflaseră în căsuța pe care o aveau la marginea Barintownului.

Ned se uitase la el ca la un nebun și izbucnise în râs, menajera și grădinarul se aflau în slujba familiei Harris de 30 de ani, nu-și închipuia cum i-ar apuca la bătrânețe dorința de a se juca de-a piromanii. Dar nimeni nu putea depune mărturie pentru ei, nu-i văzuse nimeni în ziua aceea și nici nu vorbiseră cu niciunul dintre vecinii lor. Ned pledase în continuare pentru nevinovăția bătrânilor. Tom Redford admise, în cele din urmă, că, într-adevăr, cei doi erau greu de incriminat, nu aveau nimic de câștigat în urma incendiului, ba mai mult, rămâneau pe drumuri, „iar în... în zi... ziua de... de... azi e... greu să... să gă... găsești o... slujbă”. De altfel, un astfel de incendiu putea fi provocat doar de către cineva cu o pregătire adecvată, Clive o fi știind să înlocuiască prize defecte și țevi ruginite, sau să poarte o uniformă impecabil croită, după indicațiile doamnei Lisbeth Harris, însă i-ar fi trebuit o mai mare iscusință pentru a declanșa o asemenea catastrofă de proporții.

Tom Redford oftase, nu mai rămânea decât varianta unor vagabonzi care, doar ca să facă rău – „u... unii savu... rează plă... plăcerea de a fa... face rău fără nici o noi... noimă, ti... tinere domn” – puseseră foc. Dar pentru asta ar fi trebuit ca indivizii să posede cunoștințe deosebite în privința declanșării incendiilor, ar fi trebuit să se strecoare în casă și să pună, din loc în loc, încărcături explozive și pachete cu substanțe inflamabile, ori asta era imposibil, ținând cont că niciun străin n-ar fi putut trece pragul fără a fi luat din scurt. Și ar mai fi trebuit să posede și un dispozitiv electronic,

astfel încât totul să fie declanșat de la distanță, cu o telecomandă.

Aproape două ceasuri a durat monologul lui Tom Redford – putem să-i spunem monolog, deoarece Ned n-a rostit decât câteva fraze, mai curând a ținut dezaprobat sau a exclamat tot mai perplex, având din ce în ce mai limpede credința că discută cu un nebun. Criminalistul, tot mai roșu la față și transpirat, bâlbâindu-se tot mai crunt, a emis supoziții, a numit suspecti, tot el i-a dezvinovățit, exprimându-și năduful că tocmai la final de carieră a trebuit să se confrunte cu un astfel de caz „mis... mis... terios, de-a... de-a drep... dreptul mis... mis... terios”.

Spre lauda lui, Ned i-a suportat cu stoicism tirada și s-a bucurat că a putut să alunge orice bănuială care plana asupra celor doi Morris, Ema și Clive. Din câte și-a dat seama, n-a reușit să-i spulbere polițistului convingerea despre un veritabil atentat înfăptuit împotriva familiei Harris. A răsuflat ușurat când acesta și-a luat rămas-bun, cerându-și scuze pentru deranjul pe care i l-a pricinuit și promițându-i că nu-l va mai inoportuna cu întrebările lui. Dar seara a auzit din nou interogația aceea stupidă: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”. De data asta însă, glasul care îl întreba, e drept, fără nicio bâlbâială, era al polițistului durduliu și chel.

După trei luni de la tragicul eveniment, ancheta a fost închisă și Ned a intrat în posesia unei sume uriașe provenită din asigurarea casei, fiind felicitat călduros de către Max Collins, un funcționar superficial, un ins care se baza mai mult pe fler în judecățile lui de valoare, după spusele lui Tom Redford, și nu pe o documentare riguroasă. Totodată, citirea testamentului domnului Harris clarificase și problemele legate de moștenire – un sfert din avere la o Fundație pentru copii cu dizabilități, o rentă pentru soții Morris – prin urmare, nu aveau să rămână pe drumuri și puteau trăi o bătrânețe tihnită –, iar restul lui Ned.

Altcineva ar fi sărit în sus de bucurie și s-ar fi gândit la perspectivele amețitoare deschise de o asemenea avere. Ned însă s-a dovedit un tânăr cu picioarele pe pământ și a început să cheltuiască banii astfel încât să nu-i toace pe prostii. După ce a îndepărtat ruinele casei în care copilărise, a ridicat una nouă, mai

puțin falnică, dar la fel de atrăgătoare. N-avea de gând nici să se însoare, nici să aibă copii, așa că o locuință modestă era tot ce-i trebuia – modestă în comparație cu ce și-ar fi putut permite. În încăperile ei își savura solitudinea, ca pe o recompensă după sufocanta dragoste de care avusese parte, însă după care uneori tânjea – de fapt, nu fusese nicidecum atât de greu de suportat. Deși Ema și Clive se oferiseră să aibă grijă de casă, Ned îi refuzase cu delicatețe și-i îndemnase să trăiască în liniște zilele pe care le mai aveau hărăzite.

Nu s-a înscris la nicio facultate. Dar a început să cumpere cărți, pentru a reface biblioteca familiei, și s-a cufundat din nou în lecturi de dimineața până seara. Citea tot ce-i pica în mână – romane istorice, de dragoste, de aventuri, dar și volume de poezii. Nu se speria să ia în mâini cărți de filosofie, tratate de medicină, și-și făcea fișe ca un cercetător destoinic, astfel încât să regăsească oricând o informație de care avea nevoie. A învățat de unul singur franceza și italiana – pronunția lui avea multe hibe, dar, în curând, citirea unor texte în aceste limbi nu-i mai provoca dificultăți. Răsfoia cu pasiune albume de artă. Ele l-au îndemnat să facă o lungă călătorie prin Europa, vizitând muzee celebre – Luvrul, Galeria Borghese, Prado, National Gallery. Popasul în Franța și în Italia a fost un bun prilej de a se pune la punct cu franceza și cu italiana. La întoarcere era saturat de priveliști și tobă de informații din mai multe domenii. Dar acum avea 20 de ani și se plictisea de moarte, neștiind ce să facă în continuare. Îi lipsea, tot mai mult, sufocanta dragoste cu care fusese înconjurat odinioară.

Nu reușea să-și facă prieteni adevărați – averea lui îi ținea la distanță, iar pe cei dornici să profite de banii lui îi mirosea imediat și-i îndepărta fără șovăire. Relațiile cu fetele erau și mai precare – niciuna nu îndrăznea să se apropie de acest tânăr frumos și plin de bani, care mai părea și cu nasul pe sus, și cam bizar. Oricare îl cunoștea își spunea: n-am nicio șansă, cu siguranță e cuplat cu cineva. Nu era cuplat cu nimeni, dar, din când în când, călătorea incognito prin orașe apropiate, unde petrecea noaptea prin niște stabilimente discrete, în compania unor tinere ale căror servicii le plătea regește. Niciodată însă nu mai revenea într-un loc

unde călcase o dată, din teama de a nu se fixa la o relație stabilă.

În Europa se apucase să fumeze opiu. Îl năvăliseră la obiceiul ăsta niște marinari din Rotterdam pe care îi întâlnise într-un bar. Intrase în vorbă cu ei, le oferise câte un pahar și aceștia îl îmbiaseră să tragă dintr-o pipă pe care o pregătiseră special pentru el. La început – nimic neobișnuit. Dar cu fiecare fum pe care îl inhala se simțea transportat într-o altă lume. Zgomotele străzii se auzeau tot mai estompat, vocile celor din jur erau tot mai blânde, obiectele care îl înconjurau păreau a fi în culori tot mai prietenoase. A doua zi revenise în barul acela – Nautilus? Nansen? Nu-i mai întâlnise pe marinarii din ajun, dar băuse cot la cot cu alții, care îl trataseră la fel, după ce le înmânase, de data asta, câteva bancnote. În urma acelei experiențe își adusese în Barintown o colecție de pipe – aveau o construcție specială – din care trăgea aproape în fiecare seară. În acele clipe nu mai auzea vocile care îl bântuiau din copilărie, nu-l mai durea capul și nu-i mai era frică de nimic, nici măcar de anumite întrebări stânjenitoare ale unui anumit polițist durduliu și cu chelie, căruia îi cășunase să demonstreze că soții Harris nu pieriseră într-un incendiu izbucnit accidental.

A căzut în robia opiului și mai mult după ce i-a picat în mână cărțulia lui Thomas de Quincey, *Confesiunile unui opioman englez*^[1]. Citea deseori din ea, ca dintr-o *Biblie*, găsimu-și justificări ale năravului dobândit: „...iată descoperită pe neașteptate taina fericirii, asupra căreia filosofii se sfădeau de-atâtea veacuri; așadar, cu un ban puteam să cumpăr fericirea și s-o duc în buzunarul vestei; puteam să închid într-o sticlută extaze portabile; iar pacea spiritului putea fi trimisă prin poștă.” Un leac ceresc. Numai că ilustrul său înaintaș se apucase de consumat opiu în urma unor groaznice dureri de dinți. Ned însă nu suferea de nimic. Doar din când în când îl durea capul.

Ce spui? Ce spui?

Așa continuă orice poveste; după ce autorul a punctat câteva elemente de interes, ca niște repere, începe să brodeze în jurul lor, imprimând narațiunii o mișcare centrifugă, astfel încât să surprindă noi și noi aspecte, tot mai departe de punctul inițial, fără însă a uita nicio clipă de el. Ceea ce se petrece în această fază seamănă cu acele cercuri pe care oricine le-a văzut atunci când a aruncat o piatră într-un lac. Ele sunt tot mai multe în funcție de forța impactului acesteia cu apa. Și mai sugestivă ar fi comparația cu Big Bang-ul, acea măreață și inexplicabilă explozie, care a dus la crearea Universului și, implicit, a noastră. În urma ei, au luat naștere miliarde și miliarde de corpuri cerești care s-au împrăștiat în frigul cosmic, în toate direcțiile, expansiunea lor continuând și în ziua de azi, la fel de misterioasă. Așa ceva observăm și în nuvelă sau în roman: cu cât dimensiunile prozei sunt mai mari, cu atât zonele pe care suntem invitați să le vizităm sunt mai numeroase, mai captivante și mai surprinzătoare. Chiar dacă poate să pară doar o fantasmagorie, ne putem imagina un roman în care să fie istorisite, cu lux de amănunte, toate întâmplările prin care a trecut Universul, de la începuturile lui fabuloase. Un roman infinit. De fapt, există un Autor care scrie la el, dar, din păcate, nouă, muritorilor de rând, nu ne este dat să-l parcurgem în totalitate, nu-l vom cunoaște decât fragmentar.

De ce ți-e frică nu scapi – vorba asta s-a adevărit în numeroase rânduri, de aceea a și intrat în tezaurul de înțelepciune al multor popoare, indiferent de gradul de civilizație pe care l-au atins. Un hoț sau un ucigaș căruia îi tremură carnea pe el de teama poliției, cu siguranță că va fi înșfăcat exact când se așteaptă mai puțin și nu va scăpa de pedeapsa legii. Dar de ce să apelăm la exemple atât de grave? Să ne gândim la ceva mai obișnuit. De pildă, un elev care se teme să nu fie chemat la tablă într-

o zi în care nu s-a pregătit va fi cu siguranță scos la lecție; iar cineva care dorește să nu întârzie la prima lui întâlnire cu o fată, fără îndoială că va ajunge acolo după ce juna s-a plictisit să-l aștepte și a plecat plină de draci. Iar astfel de cazuri au fost și sunt cu duiumul, oricine poate să facă un inventar propriu al lor.

Dar lui Ned n-avea de ce să-i fie frică. La urma urmei, de ce ar fi trebuit să cunoască stări de neliniște? Din pricina amintirii acelei scene teribile la care asistasă în copilărie? Dar avusese ea loc vreodată? Nu cumva totul fusese rodul unei imaginații de copil care stătuse în soare cu capul descoperit? E drept, vocile pe care le auzea nu erau doar o părere. Dar pentru ele trebuia să existe o explicație. Dacă totuși ar avea curajul să sune la ușa psihoterapeutului Carl nu știu cum, cu siguranță că acesta l-ar lămuri ce i se întâmplă și ar găsi un remediu ca să-l vindece, fără să fie nevoie de o internare la un sanatoriu și de șocuri electrice. Până una-alta avea un leac pe care soarta i-l pusese la îndemână: o pipă cu opiu înainte de a merge în pat și somnul îi era o binecuvântare. E drept, ziua se mai întâmpla să le audă, dar încerca să nu le ia în seamă, ca și cum ar fi fost bâzâitul unor muște prinse între geamurile unei ferestre, încercând bezmetice să scape din capcană. Însă câteodată deveneau de-a dreptul agasante, ca sunetele acelor vuvuzele de pe stadioanele sud-africane.

De ce sau de cine mai trebuia să-i fie frică? De caraghiosul ăla de polițist bâlbâit? De întrebările lui neroade care se doreau viclene? Dar ancheta se închisese demult și nimeni nu-l mai deranja ca să-l chestioneze în legătură cu misteriosul incendiu. Tom Redford n-avea decât să-și lingă rănila în bârlogul lui. Fusese învins fără drept de apel într-o bătălie pe care nici măcar el însuși n-o purtase cu prea multă convingere. Și nimeni n-avea de gând să-i îngăduie să-l hărțuiască pe urmașul unor cetățeni de vază ai orașului. Ar fi fost de-ajuns ca Ned să dea un telefon superiorilor lui Tom Redford și acesta ar fi fost mătrășit într-o clipă. Desigur, n-avea inimă să facă așa ceva. La urma urmei, polițistul își îndeplinea datoria, chiar dacă o luase pe o pistă greșită, care ducea într-o fundătură.

Multă lume visează să nu facă nimic. Ce grozav e să stai cu burta la soare, pe o plajă, și în jurul tău să se agite duduie, care mai de care mai apetisantă și mai dornică de aventură! Din când în când să te urci pe un vas care să te poarte cât mai departe de țărm, îmbrăcat în haine de la Paul&Shark, cea mai potrivită ținută pentru un yachtman. Sau să picotești într-o casă, la munte, lângă un șemineu unde arde un foc vesel și să sorbi alene dintr-un pahar cu coniac Hennessy Beauté du Siècle. Într-adevăr, e minunat să duci o astfel de viață, dar după o lună îți vine să-ți iei câmpii de plictiseală.

Deși se uita rareori la televizor, de la un moment dat Ned a devenit un telespectator pasionat. Îl interesau în special știrile și mai cu seamă relatările de la locul crimelor. Urmărea conferințele de presă ale polițiștilor, se mira de imbecilitatea unor jurnaliști care puneau, de multe ori, întrebări anapoda, numai ca să se afle în treabă. De câteva ori l-a zărit în cadru și pe Tom Redford – părea tot mai gras, mai plictisit și mai neajutorat, semănând cu un bondar uriaș răsturnat pe spate, incapabil să-și ia din nou zborul.

În ziare urmărea tot fenomenul infracțional. Nu-l interesa ce atentate s-au mai comis în lume, ce avioane s-au mai prăbușit sau pe ce nave au mai pus mâna pirații somalezi. Trecea peste paginile care relatau despre astfel de evenimente și se oprea numai la acelea în care se prezentau crime, violuri, jafuri. Însă maniera în care ele erau aduse la cunoștința publicului nu-l mulțumea. Ar fi dorit mai multe detalii despre modul în care operau cei certați cu legea și despre felul în care acționa poliția ca să-i prindă. Dar amănuntele pe care el le căuta lipseau cu desăvârșire – probabil că nu trebuiau comunicate publicului, pentru ca să nu le vină și altora ideea de a acționa la fel. Culmea – își spunea Ned – pe internet poți să găsești instrucțiuni pentru construirea unei bombe artisanale, chiar a bombei atomice, dar toți se feresc să spună ce l-a îndemnat pe ucigașul cutare să suprima o victimă, sau cum s-a strecurat în casa ei ca s-o înjunghie.

Interesul lui Ned avea o justificare: dorea să devină dramaturg. Dar nu orice fel de dramaturg. Unul care să scrie piese polițiste. Era uimitor cât de puține lucrări de acest gen se scriseseră în întreaga lume. În vreme ce

cinematografia mondială lansa thrillere pe bandă rulantă, aducând studiourilor producătoare profituri fabuloase, teatrul manifesta dezinteres față de acest gen. A găsit și o explicație: pe o scenă e greu să fii credibil prezentând omoruri și apoi să încerci să dezlegi enigma în fața spectatorilor. Orice neatenție în construirea intrigii se poate transforma în dezastru. Chiar și jocul actorilor cerea o atenție deosebită, pentru a nu-l deconspira pe asasin înainte de final. Într-un film însă, la montaj, se poate corija totul, deși uneori și cineștii mai dau chix – de pildă, într-un episod din *Crimele din Midsomer* realizatorii au uitat de un cadavru aflat pe un câmp și nu au mai explicat cine a fost persoana ucisă și ce-a avut asasinul cu ea.

La început s-a gândit să scrie romane polițiste, dar nu l-a ispitit prea multă vreme ideea asta. Într-o carte poți să potrivești vorbele cum vrei, pentru ca intriga să fie cât mai palpitantă, e mai mult o chestiune de meșteșug și de păcălire a cititorului, o înșelare a perspicacității lui. Nici scenarist nu și-ar fi dorit să fie – prea depinde de mulți profesia asta, de o armată în fruntea căreia se aflau producătorul, regizorul, cel care răspundea de casting... Opera lui ar fi fost falsificată, nici nu și-ar mai fi recunoscut-o, a dat peste mărturiile multor autori de scenarii, nemulțumiți de ce devenise creația lor când au văzut-o pe micul sau pe marele ecran. Nu, tot o carieră de dramaturg l-ar fi tentat. Ce se petrece pe o scenă în seara unei reprezentanții e ca și cum s-ar desfășura pe viu, în realitate. Impactul emoțional este cu mult mai puternic și mai de durată. Se simțea capabil să realizeze o astfel de relație între actori și sală și se și vedea cum era chemat la rampă pentru aplauze și se înclina în fața unor spectatori entuziaști. Dar nu-l interesa succesul decât ca o recunoaștere a unei creații excepționale.

A căutat un model pentru intențiile sale, cineva după care să învețe, un maestru. A aflat cu stupefație că o piesă a Agathe Christie se reprezenta de mai bine de o jumătate de secol cu același succes nebun ca și la premieră. A descoperit o înregistrare pe internet a *Cursei de șoareci*. A ascultat-o o dată, de două ori, de trei ori... S-a cutremurat. Nu mai pricepea nimic. Mult admirata lucrare i se părea de o naivitate revoltătoare, cu o intrigă

subțire și o dezlegare a enigmei demnă de un școlar. E drept, nici alte scrieri ale celei care îl crease pe Hercule Poirot nu-l entuziasmaseră. El îi prefera pe autorii americani care nu propuneau șarade cititorilor. În cărțile lor era viață adevărată, eroii erau credibili, de parcă oricând te-ai putea întâlni cu ei pe stradă sau în oricare alt loc.

Din când în când se ducea în crâșma lui Politicosu, cea mai vestită locantă din oraș, chiar dacă ambianța nu era nicidecum luxoasă, și doar clientela deosebită îi întreținea faima. Uneori, acolo se strângeau niște ciudați care sporovăiau deșertând pahare de whisky, dar și povesteau, rând pe rând, în unele zile, istorii polițiste cu mult suspans. Erau fermecători, fascinanți, veniți parcă de pe o altă planetă, unde guvernau numai maeștri ai narațiunii. Se dezvăluia atât de mult adevăr în spusele lor, încât Ned bănuia câteodată că poveștile pe care le înșirau se petrecuseră aievea, li se întâmplaseră lor, sau le auziseră de la alții care le trăiseră. Dacă erau inventate, înseamnă că indivizii aceia cu profesii incerte, sau fără nicio meserie, aveau un talent literar remarcabil și ar fi trebuit să se apuce serios de scris. De la un moment dat a început chiar să se și întrebe dacă nu cumva aceștia erau de fapt scriitori consacrați, care veneau în travesti, atribuindu-și alte identități, pentru a-și verifica scrierile în fața unui public avizat, înainte de a le propune unor edituri și a apărea în cărți. Îi invidia și își dorea să aibă naturalețea din narațiunile lor captivante și forța lor imaginativă imposibil de tăgăduit. Îi urmărea neîndrăznind să se amestece cu ei, chiar dacă nu se arătau plini de ifose și inabordabili, rămânând la comportamentul unor oameni obișnuiți.

Acolo l-a zărit într-o zi și pe Tom Redford care sorbea dintr-un pahar cu bere, fără să fie atent la rumoarea care se stârnise la sfârșitul unei povestiri citite de către un tip deșirat. Polițistul l-a ațintit pe Ned cu privirea, fără să dea vreun semn că l-ar fi recunoscut, și și-a văzut mai departe de băutura lui, ca și cum ar fi fost singur în local. L-a văzut înghițind și o pastilă. L-o fi durând capul, ca și pe mine, și-a zis Ned cu compătimire. Dar imediat a simțit pe șira spinării un fior de gheață. Era peste poate ca bâlbâitul copoi să nu-și fi dat seama cine era tânărul frumos care se afla în

vecinătatea lui. Însă nu cumva anii care trecuseră de când vorbiseră prima și ultima oară îl făcuseră pe Ned de nerecunoscut? Era posibil, dar nu era și sigur.

Ned ar fi fost uluit dacă ar fi aflat ce gânduri îi treceau prin cap în clipa aceea bătrânului copoi care, desigur, nu uitase cum arăta Ned. Auzea și el voci care rosteau, de mulți ani, aceleași și aceleași acuze. Glasurile unor oameni neiertători. Dintotdeauna dispuși doar să judece și să incrimineze, mai ales pe un polițist gras, chel, veșnic transpirat, îmbrăcat în niște haine șifonate și de o curățenie îndoielnică.

— Ratatule!

— Nu ești bun de nimic.

— Faci degeaba umbră pământului!

— Nimic nu va rămâne în urma ta!

— Nicio femeie n-a vrut să stea lângă tine! Niciuna nu ți-a dăruit un urmaș.

— Pleavă! Vântul te va risipi în cele patru colțuri ale lumii.

— Mai ai o șansă. Dacă și pe asta o pierzi...

— Ai să-i dai cu piciorul, așa cum ai făcut de atâtea ori.

— E un caz care, dacă l-ai rezolva, te-ar propulsa în atenția tuturor. Acum, la sfârșit de carieră, ai putea cunoaște triumful. Ar fi uitate chixurile pe care le-ai tot dat.

— Dacă nu te duce mintea, de ce te-ai mai înhămat la o treabă ca asta?

— Nu vezi că ești batjocura tuturor?

— Zici că te doare capul? Dar pe cei cărora tu le încurci socotelile nu crezi că-i doare capul?

— Cât crezi că ai să-i mai păcălești pe ceilalți până își vor da seama cine ești de fapt?

— O să vină vremea când toți vor striga: „Jos masca! De-ajuns cu minciuna!”

— De ce naiba te-ai făcut polițist?

Dar Ned vedea doar o siluetă masivă, aplecată asupra unui pahar de bere, al cărui conținut se golea cu greu.

Din copilărie Ned auzise o vorbă care acum i se părea extrem de potrivită pentru ce dorea el să facă: „Cu răbdarea treci marea”. Mulți oameni vestiți, dar și mulți anonimi au cunoscut reușita pentru că nu s-au grăbit, nu s-au aruncat cu capul înainte, fără să le pese dacă există deja sorți de izbândă pentru acțiunile lor. Care ar fi fost soarta bătăliei de la Austerlitz dacă Napoleon nu ar fi așteptat răsăritul soarelui pentru a-și urni oștile, devenite atunci greu de observat pentru dușmanii orbiți de astrul strălucitor? Ce s-ar fi petrecut dacă aliații ar fi debarcat în Franța cu un an mai devreme, cum cereau europenii sătui de ocupația nazistă? Nu s-ar fi ales praful de această operațiune militară de anvergură pusă în aplicare în pripă?

Conștient că graba strică treaba, Ned s-a aplecat, mai întâi, plin de râvnă, asupra cărților polițiste pe care a început să le cumpere cu toptanul. Multe dintre ele nu meritau niciun interes și justificau cu prisosință părerea unora că romanele de acest gen erau maculatură, bune doar pentru a fi citite în tren, în călătoriile mai lungi cu metroul, la sfârșitul lecturii soarta lor fiind aceea de a fi abandonate pe o banchetă sau aruncate în primul coș de gunoi. Dar erau unii autori care meritau un alt tratament: Chandler, Chase, Lawrence Block – despre el auzise chiar în crâșma lui Politicosu, era zeul acelor mușterii ciudați –, David Baldacci, Frederick Forsythe, Dan Brown, Jeffery Deaver, Nelson DeMille. Pe măsură ce parcurgea cu lăcomie sute și sute de romane, se simțea tot mai timorat, tot mai incapabil să se ridice la nivelul lor cu o scriere pe care toți să și-o smulgă din mâini. În mare vogă era, de la un timp, „valul nordic”, provocat de către autori suedezi, norvegieni, islandezi, dar în afară de Stieg Larsson care crease curentul cu a sa trilogie *Millenium*, ceilalți nu i se păreau a fi la înălțimea scriitorului mort la 50 de ani, vâlva stârnită în jurul lor fiind doar o strălucită strategie de marketing, agitație întreținută și de curiozitatea cititorilor însetați să afle amănunte despre o realitate mai deloc cunoscută. Și totuși, de fapt, nu era îngrijorat de realizările nimănui, el nu râvnea să fie romancier, el dorea să devină dramaturg, cel mai mare autor de piese polițiste din

lume, ori, pe calea pe care dorea s-o parcurgă, nu vedea mulți concurenți.

— *Bună!*
— *Bună!*
— *Cum ți-a mers azi?*
— *Așa și așa. Ție?*
— *Tot cam așa.*
— *Dar ce-ai pățit? Ai răcit?*
— *Un pic. Nimic grav.*
— *Fii atent! Bea ceaiuri, ia niște medicamente...*
— *N-auzi că nu-i nimic grav?*
— *Bine, bine, nu te supăra. Mâine ne vedem?*
— *Sunt ocupat. Dar știi ce? Vorbim spre seară. Poate ne vedem azi.*
— *Atunci pa!*
— *Pa!*

Era noaptea la care visase de multă vreme. O așteptase ca pe o mântuire. Trebuia să se pregătească fără grabă pentru ce avea de făcut. Nu avea voie să uite niciun amănunt. Nu-și notase toate detaliile, dar le ținea minte ca pe o lecție bine învățată. Le repetase de zeci de ori, în ordinea de care trebuia să țină seama.

În primul rând, timp de aproape o oră zăbovi în cada cu apă fierbinte în care turnase din diverse flacoane săruri frumos mirositoare. Mai întâi zăcuse nemișcat, cu ochii închiși, sprijinindu-și capul pe marginea căzii. Apoi își săpunise temeinic fiecare parte a corpului, își frecase cu buretele pielea deja înroșită de contactul cu apa, înlăturând orice urmă de murdărie, își spălase cu grijă părul. După aceea golise cada și, ridicându-se în picioare, se vârâse sub duș, spălându-și spuma de pe trup. Închise cele două robinete și se înfășură într-un prosop mare. Cu un altul mai mic șterse aburii de pe oglindă. Se rase folosind o lamă nouă. Își tăie cu o forfecuță unghiile de la mâini și de la picioare, îndepărtând pielițele cu pricepere, apoi le rotunji cu o pilă.

Ieși din baie și se șterse temeinic. După ce se dădu cu deodorant, începu să se îmbrace meticulos. Nu-l grăbea nimeni. Alese un costum negru care îi venea ca turnat. Încălță niște pantofi negri pe care îi mai purtase și altă dată – erau deosebit de comozi, nu putea risca să meargă cu unii noi, ar fi fost culmea să-l roadă tocmai la o întâlnire atât de importantă. Folosi parfumul dintr-o sticlută fără nicio etichetă – era unul scump, o comandă specială. Îmbracă un pardesiu – afară continua să plouă.

Ritualul cerea ca să-și ia un răgaz înainte de a ieși în stradă. Se așeză într-un fotoliu și, timp de cinci minute, se strădui să-și golească mintea de orice gând care nu avea legătură cu marea încercare din noaptea asta. De-abia după aceea își puse pe cap o pălărie mult trasă pe ochi, se uită mulțumit într-o oglindă și închise cu grijă ușa în urma lui.

Se pierdu îndată în întuneric.

Era miezul nopții. Ethel Blandorf se îndrepta obosită spre casă. Avusese toată ziua doar doi clienți amărâți. Căutarea altora o storsese de vlagă. La urma urmei, la ce s-ar mai putea aștepta la vârsta ei? Doar trecuse de patruzeci de ani, era o minune că încă se mai uita cineva la ea. E drept, mușteriii de care avea parte nu prea erau cu portofelele garnisite.

Auzi pași în urma ei. Începu să meargă mai încet. Dacă mai agăța vreun client? Și-ar mai fi rotunjit veniturile din seara asta. O parte mergea pentru chirie, întreținere, mâncare, haine pentru ea și fata ei. O mică parte se aduna într-un cont de care nu se va atinge până la bătrânețe.

Nu mai auzi pe nimeni pe stradă. Probabil trecătorul intrase într-una dintre casele din acest cartier select. N-avea noroc. Oftă și își reluă mersul grăbit. Peste câteva clipe se auziră din nou pași în urma ei.

Ethel nu știa ce e aceea frica. Avusese parte de multe scandaluri și de încăierări prin baruri sau la ea acasă. N-avea de-a face întotdeauna cu domni. Era oricând pregătită să se apere și să riposteze, izbind cu pumnii și cu picioarele. Mai mult, în poșetă avea un spray paralizant. Așa că se opri și se întoarse așteptându-l pe urmăritor.

Acesta nu întârzie să apară. Chipul său se decupă dintr-odată din întuneric și femeia se minună de frumusețea lui și de hainele elegante pe care le purta. Ar fi fost un noroc dacă l-ar fi putut agăța. Dar n-apucă să zică nimic. Cum ajunse în dreptul ei, necunoscutul o apucă brusc de cap aplecându-i-l și petrecându-i ceva în jurul gâtului, o frânghie sau o sârmă. Înainte de a închide ochii pentru totdeauna, pe Ethel o învălui aroma unui parfum scump.

O mie de cărți te învață o mie de lucruri. O întâmplare pe care ai trăit-o te poate instrui pentru viața întreagă. Oricine a întâlnit oameni cu minți sclipitoare și erudiți, însă incapabili să-și poarte de grijă, câștigând puțin, în timp ce șmecherași trecuți prin ciur și prin

dârmon ajung să întoarcă banii cu lopata, având și faima de mari pricepuți în afaceri. După cum spusese cineva, unii intelectuali nu se pricep nici să deschidă o umbrelă.

Era limpede, Ned făcea parte dintre aceștia din urmă, îi lipsea experiența de viață. Ajunsese la 25 de ani și nu știa mai nimic din realitatea înconjurătoare. Dragostea cu care fusese înconjurat îl marcase pentru totdeauna. Averea de care dispunea îl scutea de grija de a lua contact cu oamenii și de a-i înțelege. Iar ficțiunile pe care le citea, oricât de extraordinare ar fi fost, nu-l învățau prea multe despre natura umană. Le completa cu lectura ziarelor și privitul la televizor. În ultima vreme îi stârneau și mai mult interes, din pricina relatărilor despre o faptă atroce.

De câteva săptămâni orașul era în alertă. O prostituată în vârstă de 45 de ani fusese găsită strangulată cu un cablu electric. Toți se întrebaseră nedumeriți: la ce e nevoie să violezi și să ucizi o târfă care s-ar fi oferit de bunăvoie dacă te-ai înțeles cu ea la preț? Ori prețul să fi fost cauza morții sale violente? Să fi cerut prea mult? Să fi nimerit peste vreun vagabond care nu avea lețcaie în buzunar? Colegele ei de breaslă dăduseră asigurări ferme că Ethel practica un tarif mai mult decât modest, ținând cont că nurii ei se ofiliseră drastic și avea dificultăți în procurarea de clienți. Și mai ciudat fusese locul unde fusese găsit cadavrul în descompunere – vârât într-un tub de beton, adus pentru o lucrare de canalizare, chiar în apropiere de centru. Dacă nu s-ar fi aventurat acolo niște copii dornici de joacă, ar mai fi zăcut mult și bine neștiută de nimeni.

De-abia după ce fusese cercetată pe masa de autopsie se renunțase la ipoteza violului. Mai înainte se stabilise că nu fusese nici jefuită. Atunci care fusese mobilul?

La scurt timp s-a mai găsit o victimă, ceva mai tânără, o profesoară la Arte plastice. Nimeni nu putea pricepe de ce ieșise pe străzi noaptea târziu o intelectuală, o femeie din mult slăvita clasă de mijloc, clasă care, nu-i așa, dacă e numeroasă, asigură stabilitatea unei societăți și contribuie la respectarea pactului social. Cineva dăduse peste Rosie Crawford chiar pe trotuar. Crezuse mai întâi că femeii i se făcuse

rău, sau că era o drogată. De fapt, și ea fusese strangulată cu un cablu electric.

Imediat jurnaliștii botezaseră cazul „Electricianul”. În fiecare zi ofereau noi amănunte despre derularea anchetei pe care o conducea Tom Redford – între timp avansase, spre stupoarea tuturor, devenind șeful secției Omucideri. La conferințele de presă ale poliției vorbeau alții în locul lui – evident, se bâlbâia în continuare, s-ar fi făcut de râs dacă ar fi luat el cuvântul răspunzând la întrebările gazetarilor. Poate cineva îi pusese gând rău, plasându-l într-o funcție unde se putea compromite extrem de ușor și pentru totdeauna.

Ned și-a adus imediat aminte de cei trei băieți cunoscuți în copilărie și de îndeletnicirile lor ciudate dintr-un anume hambar. Oare ce deveniseră? Erau și acum la fel de cruzi ca odinioară? Se apucaseră acum de omorât oameni, după ce exersaseră pe niște păsări? Nici nu știa cum îi cheamă, nu-i mai întâlnise niciodată. I-ar fi fost însă lesne să-i întrebe pe soții Morris de numele acelei familii și să alerteze poliția. Izbucnise în râs – nici acum nu era sigur că întâmplarea de-atunci nu se petrecuse doar în mintea lui, fiind o fantasmă provocată de un soare arzător.

Cele două crime îl lăsaseră visător pe Ned. „Electricianul...” Ce titlu superb pentru o piesă... Și ce impact uriaș ar avea dacă s-ar reprezenta cât mai repede, cât încă amintirea evenimentelor cumplite ar mai fi fost vie în conștiința locuitorilor din Barintown... Dar pentru asta trebuia să renunțe la teama de coala albă, boala dintotdeauna a oricărui scriitor, și la justificările pe care le invocă acesta numai pentru a nu așterne un rând pe hârtie – astăzi e prea cald, deseară aștept niște musafiri și nu pot să-i întâmpin cu nimic pe masă, vai, ce-mi pulsează tâmpile, orice solicitare nervoasă mi-ar putea fi fatală.

Alungând motivele care l-ar fi putut îndepărta de la masa de lucru, se apucă imediat de scris, cu o însuflețire pe care n-o mai simțise niciodată când mai compusese vreun text. Ca și cum ar fi avut zeci de ani de experiență literară, cuvintele îi veneau cu o ușurință uimitoare și degetele îi alergau pe tastatura laptopului ca să-i înregistreze rapid gândurile. Dar, în piesa lui, Electricianul avea la activ șapte victime. Era un ucigaș

în serie de un tip special, care în viața de toate zilele ducea o viață respectabilă, fiind funcționar la o bancă – alesese special o astfel de profesie, doar o cunoștea din familie –, iar noaptea colinda străzile și barurile și agăța prostituate, dar și fete și femei onorabile, pe care le atrăgea în colțuri dosnice, le viola – simțise nevoia să adauge și acest amănunt picant, pentru a spori dramatismul, chiar dacă nu corespundea realității – și apoi le strangula cu un cablu electric. Era mai presus de orice bănuială, de aceea era și greu de prins, poliția își desfășura cercetările în medii sordide, acolo credeau că-și are sălașul, încă un semn al prejudecăților de care suntem contaminați, n-am crede cu niciun chip că un tip spilcuit, la costum și cravată poate mânui un jungher ca să ia viața cuiva. Într-un fel, personajul lui era un soi de Jack Spintecătorul, numai că lucra mult mai curat, nelăsând în urmă sânge, nefiind interesat să preleveze organe de la victime. Și, evident, în piesa lui ucigașul era prins, dar nu de către poliție, după cum spuneam prea încorsetată în clișee, ci în urma investigațiilor întreprinse de către un detectiv particular, angajat de familia uneia dintre victime.

Timp de o lună lucră zi și noapte la piesă. Scria câte o scenă, apoi o ștergea și o rescria, introducea personaje sau le elimina, schimba replicile cu altele mai spumoase – voia să stârnească oroarea spectatorilor, dar dorea să-i și amuze, prezentând niște polițiști tăntălăi și un detectiv particular isteț și cu haz.

Găsise prin casă și niște cablu electric, rămas de la construirea clădirii în care locuia acum – așa cum s-a precizat, nu la fel de impunătoare ca și cea de mai înainte, unde locuise cu părinții, bunicii și cu cei doi Morris, Ema și Clive, preacredincioși slujitori. Ca să poată descrie mai bine reacțiile ucigașului, folosea cablul mimând strangularea, cu ajutorul unor perne, unor vase de sticlă, unor plante din ghivecele de pe terasă. Din păcate, aceste experimente nu erau deloc concludente și uneori se soldau cu deteriorarea obiectelor. În curând renunță la ele, aruncând cablul într-un fund de sertar al biroului. Mult mai de folos i-a fost rememorarea acelei zile în care văzuse într-un hambar trei băieți luând viața unor păsări lipsite de apărare – dacă întâmplarea chiar fusese reală...

În sfârșit, declarându-se mulțumit, printă textul și-l corectă cu atenție, apoi introduce corecturile în document, îl scoase în două copii și se așază mulțumit într-un fotoliu. Își aprinse o pipă, drept recompensă, și începu să viseze, privind și la un meci de tenis transmis la televizor. În curând, prestația imperială a lui Federer îl acapără cu totul; cum de putea să rămână acesta atât de liniștit chiar și atunci când jocul nu curgea în favoarea lui? Era o singură explicație – calmul elvețianului se baza pe tehnica desăvârșită pe care o poseda și care îi permitea să iasă din orice impas. La o astfel de tehnică trebuia să ajungă și el în scris.

Meciul se terminase de mult, dar Ned rămăsese în continuare pironit în fotoliu, fără să bage de seamă că pipa din care trăgea se stinsese. Ce trebuia să facă acum? Să-l lase la secretariatul teatrului și să aștepte verdictul celui care îi va citi textul? Sau să se ducă mai întâi la un dramaturg – erau câțiva în oraș, dar nu scriau piese polițiste, însăilau niște comedioare de un haz îndoielnic, fără nicio priză la publicul de elită, dar apreciate de către cei cu mai puțină școală, care izbucneau în râs la orice strâmbătură a unui actor. Cine-i putea garanta că respectivii autori nu l-ar fi respins din invidie, pentru că se aventurase pe un teritoriu pe care și așa îl disputau între ei? Dar el avea nevoie totuși de o părere avizată. Cui să i se adreseze? În cine să aibă încredere? Să caute un agent literar? Nu cunoștea niciunul. Nici în Barintown, nici în altă parte. Iar a apela la un necunoscut i se părea pierdere de vreme, cine are timp să promoveze un debutant, fie el și fiul unui regretat mare bancher?

Brusc îi veni în minte imaginea lui Tom Redford. Ce dacă un oraș întreg îl socotea un incompetent și ușor sărit de pe fix? Ce dacă toți colegii lui îl luau în derâdere? El era cel mai indicat ca să-i spună dacă izbutise sau nu. Doar el se ocupa de cazul Electricianului. Îl cunoștea ca pe propriile lui buzunare, i-ar fi dat indicațiile cele mai bune.

Fără să mai stea pe gânduri, luă un plic mare pe care scrisese numele șefului secției Omucideri și introduce unul dintre exemplarele piesei. A doua zi îl duse la poștă și se puse pe așteptat.

Ca să-și omoare plictisul se apucă să cerceteze mai bine iPhone-ul 4 pe care și-l cumpăraseră mai demult. După ce exersă mai multe zile, descoperi ce ușor putea da și primi mail-uri, ce rapid intra pe Google sau pe Yahoo, cât de lesne putea posta pe Facebook. Și chiar dacă nu-l pasiona fotografiatul, poză mai multe fațade de clădiri care i se părură mai aspectuoase. Dar nu le arhivă – fotografiile nu-i ieșiseră grozav. Ascultă muzică de pe YouTube și filmă încăierarea unor câini în Central Park. Într-adevăr, noul mobil de la Apple era o minune a tehnicii și merita banii pe care îi dăduse pe el. Dar mai avea multe taine și-și propuse să le afle rând pe rând. Emblema companiei – un măr mușcat – îi aducea aminte de teoria „găurilor de vierme”... Să fi fost Apple predestinat să facă legătura cu o altă lume?

— *Te-am mai căutat și nu mi-ai răspuns.*
— *Am fost plecat din oraș.*
— *De parte?*
— *Nu așa departe.*
— *Cum rămâne cu afacerea aia? Te-ai mai gândit?*
— *Cum să nu!*
— *Și?*
— *Și ce?*
— *O facem?*
— *Mai întrebi!*
— *Și atunci?*
— *Când ne putem vedea?*
— *Chiar și astăzi.*
— *Perfect.*
— *Ba nu. Acum mi-am adus aminte, am niște treburi. Măine.*
— *Măine să fie.*

Sunt zile în care totul îți merge anapoda, de când deschizi ochii dimineața și până când te arunci noaptea istovit în așternut. Într-o astfel de zi cel mai bine e să aștepți în casă până când seria de mici dezastre abătute asupra ta are să contenească.

Tocmai într-o astfel de zi îi venise lui Ned răspunsul mult așteptat.

O conductă de apă se spărsese în capul străzii și rămăsese la duș cu spuma de baie pe el; ieșind în stradă fusese cât pe-acți să fie călcat de un automobilist neatent care îl mai și înjură; în restaurantul unde intrase ca să mănânce la prânz descoperise că nu avea la el portofelul cu bani și nici cărțile de credit. Pe deasupra, pornise și o ploaie care îl făcuse ciuciulete până acasă. Iar acolo îl aștepta un plic de la Tom Redford.

Trecuseră peste trei săptămâni de când îi trimisese piesa. Îi răspunsese de-abia acum. Era și firesc, Electricianul lovise din nou, de data asta victima era un bărbat, polițiștii erau total în ceață, nu mai înțelegeau nimic, ucigașul nu suprima numai femei. Nu-și mai vedeau capul de treburi: interogau, comparau crime din trecut din mai multe state cu cele cu care se confruntau ei în Barintown, stăteau de vorbă cu informatori, răspundeau la telefoanele unor mincinoși dornici de popularitate, care se jurau că dăduseră nas în nas cu asasinul și-l descriau în fel și chip. Unii dintre membrii forțelor de ordine patrulau în civil zi și noapte în zona în care acționa Electricianul, își tociseră încălțările de atâta mărșăluit, când ajungeau acasă se văitau de dureri de picioare, stăteau ceasuri întregi cu ele în lighean, ca să li se mai dezumfle. Colege de-ale lor, rujate și fardate violent, legănându-și insinuant șoldurile; străbăteau și ele străzile, pe post de momeală, dar, după cum se exprimase cu dispreț cineva, de la o sută de metri îți dădeai seama că sunt sub acoperire.

Fără să-și scoată hainele ude, Ned se repezi în birou, se așează în fotoliu și desfăcu plicul, mai mult sfâșiindu-l de nerăbdare. Înăuntru descoperi textul lui și o scrisoare din partea lui Tom Redford, șeful secției

Omucideri, personaj nu tocmai iubit de către colegii săi și nici de către cetățeni, a cărui ascensiune era în continuare o enigmă.

Într-un fel, era dezamăgit. Ar fi preferat ca acesta să-l invite la secție unde să stea de vorbă pe îndelete, eventual la o cafea servită în paharul din plastic de la un automat de pe coridor, așa cum văzuse prin filme. Ar fi avut prilejul să afle și dacă respectiva licoare avea într-adevăr un gust groaznic, așa cum se văitau polițiștii, și să cunoască și atmosfera dintr-o astfel de ambianță, să vadă acel du-te-vino de copoi siguri pe ei, de indivizi încătușați, de prostituate vociferând gălăgioase pentru că au fost săltate din stradă, câștigurile lor fiind periclitare. Dar, într-un fel, era mai bine că nu se aflau față în față – datorită defectului de vorbire al polițistului, întrevederea ar fi durat și mult, și ar fi fost și stânjenitoare.

Scrisoarea era destul de lungă și la obiect. Și, spre marea surprindere a lui Ned, dovedea o exprimare aleasă, pe care polițistul n-ar fi putut-o dobândi întocmind numai procese-verbale.

„Dragă domnule Ned Harris,

Sunt de-a dreptul flatat de încrederea pe care mi-o arătați, propunându-mi să-mi dau cu părerea în legătură cu piesa dumneavoastră Electricianul. În lunga mea carieră e pentru prima oară când mi se cere așa ceva – e drept, acum câțiva ani am fost solicitat să fiu consilier la un film polițist, dar, din păcate, din lipsa fondurilor, proiectul a căzut; cred că ar fi fost o experiență interesantă.

N-am pregătire literară, dar am citit câteva sute – dacă nu cumva mii de romane polițiste. Le parcurg ca să mă amuz – autorii n-au habar de modul în care se conduce o anchetă. Investigatorii lor fac mare caz de „micile celule cenușii” și din câteva indicii sunt capabili să-l arate cu degetul pe vinovat, semănând cu acei prestidigitatori care scot iepuri din joben, în fața unei asistențe uluite, panglici din nasul unor spectatori, sau fac să țâșnească apă din mijlocul arenei la o simplă bătaie din baston.

Munca de polițist cere răbdare, perseverență, o laborioasă cercetare a pistelor și recoltarea multor informații de pretutindeni. N-are nimic de-a face cu clovneriile dintr-un circ și cu jocul hazardului care poate conduce, chipurile, la soluționarea unei crime.

Iertați-mi acest preambul, dar am vrut să știți de la bun început care e părerea mea despre autorii de scrieri polițiste. Evident, nu toți sunt o apă și-un pământ.

Acum, despre piesa dumneavoastră.

Ați mai scris? Dacă nu, țin să vă felicit, aveți cu siguranță potențial și, fiind foarte tânăr, e perfect posibil să vă afirmați în viitorul apropiat. Spune asta cineva care în viața lui n-a citit prea multe piese polițiste și nici nu le-a văzut montate pe scenă.

Dacă însă ați mai scris, trebuie să fiu mai dur și mai aplicat: să știți că aveți mari fisuri în logica dramaturgică, în presărarea de probe care să conducă la elucidarea enigmei. Iar modul în care este prins criminalul e pueril de-a dreptul. Povestea aceea cu ucigașul stângaci a fost fumată demult, nu mai stârnește

niciun interes, e un șablon folosit de către toți autorii lipsiți de imaginație.

Mi-au plăcut replicile – vioaie, de cele mai multe ori, uneori pline de haz. Nu văd ce ați mai avea de lucrat în această privință. E drept, eu sunt un investigator cam morocănos, nu-mi arde de glume când urmăresc un ucigaș, dar am colegi care prin umor se apără de efectul fărădelegilor de care au cunoștință, îl folosesc precum o pavăză, prin urmare socotesc perfect posibilă o abordare mai sprintară. Dacă stau bine și mă gândesc, cei mai mulți spectatori apreciază o astfel de viziune.

Scuzați-mi franchiseța – dar cred că v-aș face un deserviciu dacă v-aș aplauda numai pentru a vă fi pe plac, pentru ca apoi să aveți decepții atunci când o veți prezenta publicului.

Cu sinceritate,

Tom Redford

P.S. O recomandare: din câte am observat, piesele de teatru polițiste își desfășoară acțiunea în spații închise, la o cabană, într-un vagon de tren, pe un iaht. Dumneavoastră vă folosiți însă de o sumedenie de personaje, care vin și pleacă din scenă, într-un decor care reprezintă străzile și casele unui oraș. Aluzia la scumpul nostru Barintown e lesne observabilă – fie în veci lăudat bravul colonel al cărui nume îl poartă! Chiar și faptele care v-au inspirat sunt evidente. Dar ce-ar fi dacă ați folosi un cadru mai restrâns? De pildă, ce-ar fi dacă v-ați lua drept subiect însăși tragedia care s-a abătut asupra dumneavoastră și în care v-ați pierdut părinții? M-ar interesa să aflu pe cine vedeți în postura de criminal – fiindcă acolo a fost crimă, chiar dacă respectivul caz a fost închis, blestemat fie Max Collins cu superficialitatea lui, am auzit că a fost dat afară, cine știe câte pagube o fi lăsat în urmă. Dar măcar în lumea ficțiunii să-l aflăm pe posibilul ucigaș... ”

Ned a rămas vreun ceas ținut în fotoliu, cu scrisoarea în mâini. În tot acest timp, în urechi i-a răsunat glasul lui Tom Redford. Dar nu rostea cuvintele din epistola aceea insolentă – auzi, se credea critic dramatic, își permitea să aibă opinii, își aroga dreptul să emită judecăți de valoare... Tânărul era profund nedrept,

doar el însuși îi ceruse să arunce o privire pe textul lui și să-și exprime părerea, oricare ar fi fost ea, numai sinceră să fie. N-avea de ce să se burzuluiască, bărbatul acela cu multe responsabilități își găsise un răgaz să se ocupe și de doleanța lui. Era răuvoitor în aprecieri? Îl deranja modul în care îi descrisese pe polițiști? Greu de crezut. În orice caz, Ned trebuia să admită că nu se așteptase la o astfel de epistolă extrem de serioasă și de bine scrisă, el credea că răspunsul va fi ceva de genul „Da, mi-a plăcut.” sau „Nu, nu mi-a plăcut.”

După ce n-a mai auzit vocea polițistului care îl întreba cu insistență „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?” și s-a mai liniștit, pe Ned l-a cuprins îndoiala. Dar dacă anchetatorul avea dreptate? Dacă scrisese o nerozie?

Se apucă să citească din nou piesa, deși aproape o știa pe dinafară. De la primele pagini începu să descopere cusururi, ciudățenii în desfășurarea acțiunii, personaje neverosimile – prea multe personaje, parcă scrisese o piesă istorică. Tii! Asta ar fi o idee, să se apuce de tragedii ca *Richard al III-lea* sau *Titus Andronicus*. Dar nu, n-avea niciun chef să descindă în decorul altor secole, pe el îl pasiona ziua de azi și, mai ales, îl interesa intriga unei piese polițiste, nu mecanismul dobândirii și păstrării Puterii.

La sfârșit ajunsese să-i dea dreptate criminalistului, piesa era o aiureală, cum de nu-și dăduse el însuși seama? Vârî paginile una câte una în mașina de tocat hârtie. La fel procedă și cu celălalt exemplar. După aceea, șterse documentul din computer. Dacă nu cumva Tom Redford își făcuse o copie xerox, nu mai exista nicaieri nicio urmă a *Electricianului*, iar lumea n-avea să fie nici mai bună, nici mai rea în urma acestei operațiuni.

În loc să se simtă rușinat de eșec, decepționat și înfrânt, el se simțea dimpotrivă, un învingător. Prima lui încercare literară, chiar dacă fusese ratată, îl învățase cum trebuie s-o abordeze pe următoarea. De data asta va fi un succes. Toți îi vor recunoaște talentul și îl vor preamări.

Entuziasmat de perspectivele care i se deschideau, după ce mâncă pe săturate, desfăcu o sticlă de vin vechi pe care o bău aproape în întregime. Ușor amețit, se duse

la culcare. Era gata să adoarmă, când își aminti *Post Scriptumul* scrisorii și recomandarea ofițerului de a scrie o piesă despre incendiul care mistuise casa părinților săi. Cum se exprimase? Un caz care, în ochii lui, nu era închis. De ce oare? Ce anume nu era în regulă dacă tot mai credea că incendiul acela fusese provocat? Dacă avea probe, cum de nu izbutise să aibă câștig de cauză în confruntarea cu Max Collins, un tip considerat superficial? De ce, după atâția ani, mai era obsedat de acea întâmplare?

Trebui să-și aprindă o pipă, și încă una, ca să scape de întrebările chinuitoare și ca să-și mai alunge neliniștile. Deschise la întâmplare *Confesiunile unui opioman englez* și citi un pasaj pe care aproape că îl știa pe de rost: „Spațiul se umflă și se amplifică la infinit în dimensiuni indescritibile. Dar aceasta mă chinuia mult mai puțin decât vastitatea întinderii în timp a întâmplărilor visate. Uneori aveam senzația că trăisem într-o singură noapte șaptezeci sau o sută de ani; ba, uneori, aveam senzații reprezentând o durată dincolo de orice limite ale vieții omenești.” Ca și eseistul englez, și Ned simțea cum camera în care se afla devenea tot mai mare, până când pereții i se zăreau la orizont, iar obiectele din jur căpătau proporții gigantice. Unele dintre ele se îndoiu, precum ceasurile lui Salvador Dali din celebra lui pânză, se lichefiau, curgeau pe pământ, formând, din loc în loc, bălți cu o sclipire stinsă. Totodată își amintea o sumedenie de întâmplări, pe care nu știa să le fi trăit vreodată.

Combinația de alcool și opiu se dovedi total nefericită. Adormi cu greu. Se zvârcoli toată noaptea în așternut, bântuit de coșmaruri.

— *Deranjez?*
— *Tu? Niciodată!*
— *Am să-ți dau o veste importantă.*
— *Spune! De când aștept o veste importantă.*
— *Pentru asta ar trebui să ne vedem.*
— *Nu fi rău! Spune-mi-o acum!*
— *Nu, nu se poate. E ceva mai complicat.*
— *Merită să ne întâlnim cât mai grabnic?*
— *Ba bine că nu!*
— *Unde ești acum?*
— *Într-un Starbucks.*
— *Aha... De aia îți merge netul atât de bine.*
— *Și cafeaua e grozavă.*

Încă de prima oară fusese mai ușor decât crezuse, de parcă exersase mult mai înainte. Și simțise o bucurie pe care n-o mai cunoscuse niciodată. În sfârșit, forța cu care nimeni nu-l credea înzestrat, dar de care el era conștient, își găsisese o cale de manifestare la adăpostul întunericului. Chiar dacă rămânea neștiut, acționând sub un pseudonim, n-avea nicio importanță, conta doar zarva pe care o stârneau faptele lui – numele de Electricianul pe care i-l puseseră jurnaliștii îl înnebunea de plăcere. De aceea, nu trebuia să se oprească, dacă voia să rămână în istorie. Ce s-ar mai fi auzit azi despre Ted Bundy dacă acesta s-ar fi oprit după primele patru-cinci omoruri? Un proiect grandios cere perseverență, are nevoie de multă dedicație și de un profesionalism dus la desăvârșire.

Totodată presupune și multă atenție, o grijă deosebită de a nu lăsa urme care să-l incrimineze. Nu trebuia să riște nimic, nu avea nici un motiv să se culce pe lauri și să-și închipuie că polițiștii care se dădeau de ceasul morții ca să pună mâna pe el sunt niște incompetenți ușor de dus de nas. Absolviseră școli, unii dintre ei aveau o experiență impresionantă, la dispoziția lor se afla o aparatură sofisticată. Și erau și mulți, mișunând pe străzi, zăbovind prin baruri și cafenele, unde scrutau chipuri, trăgeau cu urechea. Chiar dacă nu erau în uniformă, îi recunoștea de la prima ocheadă pe care le-o arunca.

Și de mult hulitul Tom Redford trebuia să se ferească. Nu împărtășea părerea unora că acesta ar fi un tolmăc, ajuns prin cine știe ce mijloace să conducă o secție importantă a poliției din oraș. De multe ori mârtoaga din grajd, dacă e bine hrănită, e capabilă de performanțe la care nimeni nu se așteaptă.

Astfel de gânduri îi treceau prin cap, în timp ce își pregătea o nouă baie fierbinte.

O planetă pe care se vorbește zi și noapte, în sute și mii de limbi, dialecte și graiuri. O planetă cu locuitori

gureși, incapabili să tacă. Bărbați, femei, copii. Dacă nu le-ar fi încurcat Dumnezeu limbile, s-ar fi vorbit și mai mult. Șapte miliarde de inși care se pot înțelege între ei ar fi fost un coșmar. Doar barierele lingvistice mai temperează zelul unora de a trăncăni deseori fără nicio noimă.

Se rostesc vorbe de dragoste sau de amenințare, de groază sau de mângâiere, de revoltă sau de supunere, de blasfemie sau de binecuvântare. Se strigă ordine sau se imploră iertare. Se oferă informații sau se exprimă nedumeriri. Se spun adevăruri sau minciuni. Se șoptesc taine și se clamează credințe. Încontinuu. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Oamenii stau la taclale în case, în restaurante și cafenele, schimbă vorbe pe câmpuri de luptă, în săli de ședințe și cursuri, în autobuze, metrouri și trenuri, dau din gură pe străzi sau în creierii munților, nu rămân muți nici măcar în clipe grave, la moartea cuiva. Flecăresc în sate care nici măcar nu sunt trecute pe hartă, pe vapoarele de pe mări și oceane, când fac dragoste sau când se despart, în navetele care străbat spațiul cosmic, în submarinele aflate în imersiune. Sau vorbesc în neștire la telefon, la radio sau la televizor. Cel puțin de când au apărut telefoanele mobile, acestea par să fie pentru unii niște anexe ale capului lor, și n-ar fi de mirare dacă peste câteva generații copiii se vor naște gata prevăzuți cu un telefon la ureche.

Iar unii stau în fața unor aparate și ascultă în căști. Își încordează auzul, reglează volumul ca să se audă mai bine. Din când în când tresar și notează unele cuvinte recepționate: terorist, atentat, lovitură, colet, bombă, sau altele care pentru omul obișnuit nu înseamnă nimic. Dar niciunul dintre ei nu bagă în seamă o voce sau mai multe voci care șoptesc obsedant: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?” Sâcâitoare ca zgomotul cicadelor de prin grădini.

Pentru firile luptătoare, un eșec poate fi un imbold de a persevera până la reușita visată. Un obstacol întâlnit în cale te poate întări. Ned știa despre mulți scriitori care se luptaseră cu alcoolismul, cu boli grele, cu necazuri

familiale cumplite, dar până la urmă lăsaseră omenirii pagini nemuritoare, fiind pomeniți peste veacuri. Însuși Thomas de Quincey, a cărui carte o ținea pe noptieră, se luptase să scape de jugul opiului.

Chiar de a doua zi după ce primise misiva de la Tom Redford se apucase de lucru, cu o energie de care nu se credea capabil. Nu mai răspundea la telefon, nu se mai uita la televizor, nu mai citea ziarele, așa că nu află de descoperirea unei alte victime a Electricianului, o funcționară de la poștă, în vârstă de aproape cincizeci de ani, nu prea frumoasă, dar gusturile, nu-i așa, nu se discută. Fusese, ca și celelalte victime, strangulată cu un cablu electric și aruncată într-un șanț săpat pentru o conductă de canalizare.

Timp de o lună dormi câte 4-5 ore pe noapte și mănca pe sponci mâncare chinezească și multe pizza comandate la telefon. De fapt, pe cele mai multe cutii nici nu le desfăcuse, atât de absorbit fusese de lucru, de acel magic timp al creației. Pe măsură ce se pietrifica și mucegăiau, le arunca la gunoi. Nu toate ajunseseră acolo, deoarece aproape că nu observa acea acumulare de produse alimentare. În schimb, bău multă cafea, nu fumă nicio pipă, deși unii socotesc opiul un stimulent formidabil, iar de whisky aproape că nici nu se atinse, nu numai pentru că nu-i prea plăcea, dar și pentru că nu credea că alcoolul biciuiește imaginația. Dar la începutul celei de a cincea săptămâni piesa era gata. Nu o reciti imediat. Lăsa trei zile să treacă, timp în care dormi pe săturate, trezindu-se doar să ciugulească din ce mai găsea prin frigider, prin cutiile cu mâncare comandată care nu se alterase. Dar după ce parcurse piesa, se declară mulțumit: era altceva, de parcă textul nu-l scrisese tot cel care crease *Electricianul*. *Triunghi periculos* era o lucrare puternică, în care trei personaje principale – doi bărbați și o femeie – se vâneau reciproc și până la urmă piereau toate. Iar detectiva Sophie Larsen – numele era un mic omagiu ipocrit adus „valului nordic” – descâlcea misterul în fața colegilor ei muți de uimire și admirație.

Ei, acum să văd ce mai zici, i se adresase Ned în gând ofițerului de poliție. Ai să mai descoperi și de data asta ceva artificial? Ai mai spune că relațiile dintre personaje sunt false și rezolvarea misterului infantilă?

Aud? Domnule Tom Redford, tot mai ești nemulțumit? Ce faci? Nu răspunzi? Sigur că nu răspunzi, nu-ți mai dă mâna.

Dar de data asta tânărul n-avea de gând să-i mai trimită textul bătrânului polițist. Nu, stimabile, nu, piesa asta nu-i de nasul tău. Aici e un rafinament pentru care e nevoie de o percepție cu mult mai elevată decât cea pe care o posedă un criminalist gras, bâlbâit, veșnic transpirat și chel, la sfârșitul unei cariere deloc glorioasă. Însă cui să-i arate capodopera – așa ceva nu mai scrisese nimeni cu siguranță, *Cursa de șoareci* era surclasată, n-avea nicio îndoială, se afla la ani lumină distanță, de-acum încolo, timp de cinci decenii, dacă nu cumva și mai mult, piesa lui va fi reprezentată în fiecare stagiune, cu un succes nebun, pe care Agatha Christie nu l-a cunoscut niciodată!

Dar dacă entuziasmul său n-avea nicio justificare și se baza doar pe iluziile pe care orice autor le cunoaște după ce termină de scris ceva?

- *Bună! Cum a fost în vacanță?*
- *Plictiseală. De-abia așteptam să mă-ntorc la serviciu.*
- *Hai că ești grozav!*
- *Vorbesc serios.*
- *N-am mai auzit așa ceva. Dar n-a fost plăcut la rudele pe care le-ai vizitat?*
- *Las' că-ți spun când ne vedem.*
- *Nu fi rău! Spune-mi acum!*
- *Ai răbdare. Îți promit că ai să te distrezi grozav când o să-ți povestesc.*
- *De-abia aștept.*
- *Peste două ore?*
- *Peste două ore.*
- *Vezi să nu întârzii.*
- *Eu? În nici un caz.*

Oricine admite că trăim într-un spațiu cu trei dimensiuni. E de bun simț să crezi așa ceva, e oricând observabil. Însă nu de prea multă vreme, unii i-au mai adăugat o dimensiune – timpul. Și totuși, fizicienii nu s-au mulțumit nici cu această teorie. Studiind comportamentul particulelor elementare în Cosmos, ei susțin că Universul nostru și tot ce conține el este închis într-o structură numită *brană*, unde se întâlnesc dimensiuni suplimentare.

Dar unii nu par să le observe nici măcar pe cele patru sau trei. Este celebru exemplul cu găzele care zboară deasupra unui lac. Din când în când din adâncuri țâșnește câte un pește care le înșfacă și cade înapoi cu un pleoscăit. În acele momente, pentru aceste găze nu pare să existe decât suprafața plană a apei, cu lungimea și lățimea ei, și de aceea ignoră primejdiile aflate dedesubt.

Așa se petrece și cu o carte valoroasă. În funcție de înzestrarea pe care o ai, în conformitate cu pregătirea de care dispui, poți să discerni mai mult sau mai puțin la lectura textului. Cu cât ești mai dotat, cu atât pricepi mai mult din cartea respectivă, îi descoperi mai multe semnificații, mai multe dimensiuni. E ca și cum ai avea la dispoziție instrumente la care alții n-au acces.

Adâncit în astfel de gânduri, Ned trecuse prin fața teatrului fără să bage de seamă afișul unei premiere. Era de mirare, pentru că mergea deseori la spectacolele care se montau la cel mai vestit lăcaș de cultură din oraș, așa că se oprea întotdeauna în fața lui, dorind să afle noutățile. Remarcase afișul de-abia pe drumul de întoarcere. Acesta anunța un *Hamlet* într-o nouă distribuție. Citi numele actorilor și tresări. Printre cei care aveau să-i încânte pe locuitorii din Barintown cu jocul lor în capodopera lui Shakespeare figura și Judith Morgan, cea mai prețuită actriță din oraș, care fusese invitată să joace și în multe capitale ale lumii. Deși se apropia vertiginos de 50 de ani – gurile rele bârfeau că deja îi are – se păstra extraordinar de bine și mai era capabilă să sucească mintea multor bărbați. Însă soțul ei, regizorul Jeremy Morgan nu se sinchisea. Nu se

sinchisise când fusese mai tânăr, de ce i-ar mai fi păsat acum, când tocmai împlinise 70 de ani?

Ned se hotărâse îndată. Ei trebuia să-i arate piesa! Dacă îi plăcea, ar fi putut juca rolul femeii-detectiv care dezlega enigma. În rolul Sophiei Larsen – Judith Morgan. Ce dacă era mai în vârstă decât își închipuise el eroina principală? De fapt, dacă se gândea bine, rolul îi venea ca o mănășă. Nu trebuiau să fie schimbate decât vreo câteva replici în text și totul avea să meargă strună.

Premiera cu *Hamlet* avu un succes fulminant. Se ovaționă minute în șir, la sfârșit. După ce cortina se lăsa definitiv, Ned se repezi la cabinele actorilor, cu textul piesei sale într-o mână și cu un frumos buchet de flori în cealaltă. Strecură câțiva dolari unei cabinieră și aceasta îl duse în fața unei uși pe care era fixată o plăcuță metalică: Judith Morgan. Ciocăni discret, dar nu-i răspunse nimeni. Îndrăzni să apese pe clanță, deschise încetișor ușa și intră fără să aștepte vreo invitație, cu inima bătându-i nebunește.

Actrița era singură, așezată în fața unei oglinzi, într-o mare de flori primite de la cei care o admirau. Chiar și fără machiajul de care reușise deja să scape, arăta extraordinar. Nu-i dădea mai mult de 35 de ani. Blondă, cu părul strâns într-o coadă de cal, cu ochii de un albastru intens, părea o studentă care făcea o a doua facultate. Ned ar fi jurat că mirosea a *Cashmir* de la Chopard.

Se uită la imaginea lui reflectată în oglindă.

— Ce vrei?

Remarcă florile pe care le ținea într-o mână. Îi spuse tot fără să se întoarcă:

— Lasă-le unde găsești un loc liber!

Glasul nu-i semăna cu cel pe care îl auzeau admiratorii ei pe scenă – era aspru, ușor răgușit, chiar neplăcut.

Ned lăsă buchetul pe un colț de scaun. Se mută de pe un picior pe altul, nehotărât.

— Ce mai vrei?

Între timp îl studiase mai bine și tonul i se mai îmblânzise văzând un tânăr atât de frumos, într-un elegant costum Tommy Hilfiger – era, cu siguranță, un admirator, nu un ins pe care cineva îl trimisese cu niște flori și o carte de vizită.

Ned începu să vorbească poticnit, de parcă brusc ar fi intrat în pielea lui Tom Redford.

— Vedeți... eu... cum să vă spun... ca să mă înțelegeți mai bine... Vă rog... Dacă se poate...

Judith își ieși din sărite.

— Vorbește mai repede, sunt așteptată, trebuie să mă îmbrac, n-am timp să ascult aiureli.

— Eu... am scris o piesă. V-aș ruga s-o citiți, să-mi spuneți ce părere aveți.

Femeia izbucni în râs. Pentru prima oară se întoarse spre el și-l studie din cap până în picioare.

— Ce părere am? E proastă. Nici n-am nevoie s-o citesc. Și acum, valea! Ți-am spus că sunt așteptată.

Ned îndrăzni să insiste.

— Dar vă rog... Unul dintre roluri e potrivit pentru dumneavoastră... V-ar veni ca o mânășă...

Faimoasa actriță se ridică de pe scaun – era înaltă, avea cel puțin 1,70.

— Ascultă băiete... cum te numești?

— Ned. Ned Harris.

— Ascultă Ned Harris, dacă ai ști câți indivizi îmi trimit săptămână de săptămână textele lor imbecile și îmi cer să le spun ce părere am despre ele... Aproape toți atâția câți îmi trimit scrisori în care îmi declară dragoste veșnică. N-am timp nici pentru unii, nici pentru alții. Dar stai... Cum ai spus că te cheamă?

— Ned Harris.

— Ned Harris acela? Ai vreo legătură cu Harris bancherul? Cu Jonathan Harris? Cel care a murit în incendiu?

Tânărul șovăi – să-i spună? Să nu-i spună?

— Da, zise el cu glas pierit, neștiind dacă apartenența la familia mult regretatului bancher Harris îl ajuta cu ceva, sau, dimpotrivă, îi reteza orice șansă de a fi luat în seamă. Sunt fiul lui.

Actrița se înduioșă brusc – sau intrase deodată într-un alt rol?

— O, săracuțul de tine... Bine, Ned. Dă textul încoace. Roagă-te să am un răgaz ca să arunc o privire peste el. Dacă nu-ți dau niciun semn, ai să înțelegi și singur că e o aiureală. N-am să te caut, nu-mi place să dau vești proaste.

Luă cu două degete plicul pe care i-l întinsese Ned. Probabil că așa ținea Judith Morgan de coadă un șobolan mort. Evident, ar fi fost imposibil să se afle vreodată într-o astfel de ipostază.

Ca și cum i se păruse că lăsase pentru o clipă garda jos, se răsti din nou:

— Acum, valea! Mă grăbesc. Auzi tu acolo! E un rol care mi se potrivește ca o mănușă!

Ned plecase de la teatru în culmea fericirii. Judith Morgan avea să-i citească piesa! Și cu siguranță că o să-i placă și o să vrea s-o vadă pusă în scenă, ca să joace în ea. Și-o închipuia la sfârșitul spectacolului cum îl chema ca să-l prezinte publicului extaziat.

„Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Glasul care îi răsună în urechi îi potoli îndată avântul. Ajunse acasă pradă celei mai negre disperări. Judith nu va citi piesa, o va lăsa uitată printre alte zeci de manuscrise, o va arunca la coș, sau, dacă o va citi, n-o să-i placă. N-o să-i dea niciun semn, dar nici el n-avea s-o caute, și nici că va mai scrie vreodată ceva, o va lua pe un alt drum, mai mult ca sigur că se va cufunda într-o mare de opiu.

- *Agenția de escorte Miss&Mister?*
- *Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?*
- *Aveți o fată... Sonia.*
- *Da.*
- *Credeți că e liberă vineri seara?*
- *Un moment, să verific.*
- *Dacă nu e liberă vineri, e bine și sâmbătă.*
- *Am verificat, e liberă vineri. Despre ce e vorba?*
- *Ar trebui să însoțească la cină un bancher din Japonia.*
- *Unde are loc întâlnirea?*
- *În holul hotelului Palace. Și mai e ceva.*
- *Da?*
- *Aș dori ca Sonia să vină îmbrăcată în ceva de la Versace.*
- *Nicio problemă. Cu cine am vorbit?*
- *Chris Dash. Care e prețul?*
- *1000 de dolari. Plătiți prin internet banking.*
- *Mulțumesc.*

Nimic nu mai e ca în copilărie. Casele în care ai locuit în primii ani ți se par cu mult mai mici, ca pentru liliputani, deși ele sunt la fel ca dimensiuni, nu le-a modificat nimeni nici în lățime, nici în înălțime. Dar cea mai mare nepotrivire e legată de gustul mâncărilor. Niciodată n-ai să mai redescoperi aroma unei supe care ți s-a gătit în copilărie, zadarnic vei căuta să te bucuri ca odinioară de o friptură la cuptor. Dar cea mai dramatică diferență e legată de prăjiturile, înghețatele, torturile pe care le consumi azi, în comparație cu cele pe care le-ai mâncat la șapte-opt ani. Poți să umbli mult și bine prin cofetăriile lumii, n-ai să mai întâlnești niciodată savoarea pe care ai cunoscut-o atunci. Reală sau nu, oricine se confruntă cu aceeași dilemă: este așa o mare diferență între cum percepe lumea un copil și cum i se arată unui matur?

La așa ceva medita Ned fumând o pipă, la vreo săptămână după ce asistase la premiera cu *Hamlet*. Își luase gândul de la un răspuns de la Judith, când poștașul îi aduse o scrisoare. Se repezi s-o deschidă, sperând că e de la marea actriță. Expeditorul era însă Tom Redford. Pufnind enervat, o citi.

Dragă domnule Ned Harris,

Am o mare curiozitate: v-ați apucat să scrieți o piesă pe subiectul pe care vi l-am propus? Eu rămân la convingerea că ar fi ceva foarte interesant. Dacă doriți o mână de ajutor, vă stau la dispoziție, deși sunt extrem de tracasat de ceea ce se întâmplă în oraș. Știți la ce mă refer.

Mi-aș putea, totuși, lua un răgaz și v-aș putea face o vizită în noua dumneavoastră casă. Chiar m-ar interesa să văd cum locuiește cineva care dorește să devină scriitor. Am putea bea împreună o cafea și am sta puțin la taclale.

*Cu deosebit respect,
Tom Redford*

De furie, Ned vru să facă biletul bucățele. Apoi se răzgândi. Îl puse cu grijă într-un dosar. Era un caz flagrant de hărțuire din partea poliției. La o adică, se putea folosi de biletul respectiv, arătând că nu era lăsat în pace, deși cazul morții părinților săi fusese de mult timp clasat. Auzi! Ce șmecher! Câtă insolență! Individul vroia să vadă cum locuiește cineva care dorește să devină scriitor! Nu cumva, de fapt, urmărea în alte scopuri să arunce ocheade în stânga și-n dreapta? Altfel n-avea cum să-i calce pragul; n-ar fi obținut în veci un mandat de percheziție care să-i permită să controleze casa din subsol până la acoperiș. Ca să caute ce? Substanțe inflamabile? Explozibili? Cabluri electrice? Doamne, prost mai era! Dar tâmpenia lui reușise din nou să-i tulbure liniștea și să-l scoată din sărite.

Nici la această misivă nu răspunse.

- *Cum te-ai descurcat?*
- *Minunat! A fost un pont bun.*
- *Mă bucur c-am putut fi de folos.*
- *Dacă mai ai vreunul, ți-aș fi recunoscător.*
- *Chiar de asta te-am căutat.*
- *Zi!*
- *De data asta ar trebui să ne vedem. E ceva mai gingaș.*
- *Arde?*
- *Da.*
- *Atunci unde ne întâlnim?*
- *Lângă Palace Hotel.*

Un hâtru emisese odată o observație care stârnise valuri de mânie printre mulți locuitori ai planetei. „Nu vă dați seama” spusese el, „cât pământ se risipește din pricina cimitirelor? Mai mult, sunt și focare de infecție, surse de boli și de epidemii. Oare n-ar fi normal ca pe terenurile în care sunt înmormântați milioane de indivizi să se ridice locuințe, să se amenajeze parcuri, să se facă agricultură? Nimeni nu se gândește la asta? Și ne mai plângem că n-avem destul loc pentru populația planetei! Bine fac popoarele care își incinerează morții. E igienic, nu se mai face atâta risipă de piatră și de marmură pentru cruci și cavouri. Pe deasupra, e mai puțin dureros pentru rudele rămase în viață, care trag o porție de bocit ori de câte ori ajung la cimitir ca să îngrijească de morminte. Și mai e ceva. Ne dăm de ceasul morții să descoperim noi zăcăminte de aur. Dar în cimitire sunt tone din acest prețios metal, mulți fiind îngropați cu bijuteriile pe care le-au purtat în viață. E de-a dreptul scandalosă o asemenea risipă! Din Antichitate și până acum, pe de-o parte extragem aur, pe de altă parte îl pitim sub pământ.”

Într-adevăr, dacă Electricianul mai omora multă lume, cimitirul din Barintown devenea neîncăpător. E de la sine înțeles că locuitorii erau cuprinși de panică. Numărul victimelor pe care acesta le făcuse ajunsese la șase – printre ele și o domnișoară de companie. Nimeni însă nu putea băga mâna în foc în legătură cu numărul lor real, mai ales că trupurile neînsufletețe nu fuseseră găsite în ordinea comiterii asasinatelor, medicii legiști erau categorici în privința asta. Aria pe care fuseseră descoperite era destul de restrânsă, în zona cartierului rezidențial. Arma crimelor rămânea același afurisit cablu electric.

Era o perioadă înfloritoare pentru presă. Ziarele consacrau articole kilometrice evenimentelor tragice, la televizor se organizau talk-show-uri în care jurnaliști, psihologi, psihiatri, foști polițiști, sociologi sau simpli cetățeni avansau cele mai aiuritoare supoziții în legătură cu crimele care înfioraseră orașul.

Primarul încerca zadarnic să-și liniștească urbea și promitea o rezolvare rapidă a cazului. Doar poliția nu se hazarda să emită ceva sigur în legătură cu vreun orizont de așteptare. De fapt, deși nu recunoștea, nu avea nicio pistă mai de Doamne-ajută. În zonele unde fuseseră descoperite cadavrele și care deveniseră locuri de pelerinaj unde se aprindeau lumânări și se depuneau flori, nu fuseseră găsite urme de pași suspecte, nici obiecte pe care să le fi pierdut ucigașul, nici amprente și nici fibre. Se știa doar că victimele fuseseră strangulate cu câte o bucată de cablu electric de fix un metru. Precizia aceasta dezvăluia un om meticulos și exact. Se mai știa și că magazinele din Barintown nu țineau un astfel de cablu și nici nu-l avuseseră la vânzare odinioară. În schimb, în mai multe orașe din împrejurimi, se găsea în multe magazine, dar nici un vânzător nu-și amintea vreo persoană suspectă care să fi cumpărat așa ceva.

Deoarece cablul se vindea în valuri de 50 de metri, și presupunând că ucigașul cumpărase un val, cei cinici avansaseră ideea că lanțul crimelor va conține atunci când asasinul nu va mai avea cablu. Asta ar fi însemnat ca, la sfârșit, în Barintown să-și fi pierdut viața 50 de persoane. Perspectiva era înfricoșătoare. Dar dacă ucigașul avea o provizie mai consistentă, lucrurile erau și mai cumplite, degeaba recomandase cineva retragerea din comerț a cablului.

Și în cârciuma lui Politicosu se iscau dezbateri aprinse pe această temă în fiecare seară. Trei dintre clienții ei cu veleități literare chiar scriseseră povestiri despre caz, care fuseseră citite în fața unei asistențe deosebit de atente. Deși compuse cu talent, niciuna dintre ele nu reușise să convingă auditoriul că faptele se derulau potrivit acestor narațiuni. Prima – să-i spunem *Electricianul 1* – atribuia crimele unui psihopat misogin. *Electricianul 2* avea ca protagonist un ucigaș în serie care dorea să doboare recordul de victime care aparținea lui Ted Bundy, cel mai faimos ucigaș în serie al Americii. *Electricianul 3* îl descria pe asasin ca pe un individ complexat, dornic să-și demonstreze puterea, având drept de viață și de moarte asupra oamenilor. Oricare variantă putea fi valabilă, dar niciuna nu ajuta cu nimic investigațiile.

Descumpăniți, cei trei povestitori au cerut părerea clienților din crâșmă, încercând să afle de la aceștia care supoziție ar fi mai plauzibilă, sau ce soluții au ei înșiși la speța în cauză, dar nici Ned, nici ceilalți mușterii n-au dorit să participe la dezbaterile la care au fost invitați, socotind-o o încercare mai presus de competențele lor.

La crearea unei atmosfere sinistre în Barintown contribuia și un fenomen meteorologic curios: pentru prima oară de când știau locuitorii, asupra orașului nu căzuseră ninsorile fastuoase care transformau decorul într-unul de basm. E drept, din când în când ploua, ploaia se transforma uneori în lapoviță, dar neaua întârzia să apară, spre tristețea copiilor care ar fi dorit să încingă în parc bătați cu bulgări, să se dea cu sania sau să facă oameni de zăpadă. Orașul era cenușiu și posomorât. Și bântuit de spaimă, astfel încât femeile evitau să mai iasă din case după ce cădea întunericul, sau ieșeau însoțite de bărbații lor, sau în grupuri. E drept, nici bărbați nu vedeai rătăcind singuri pe străzi, și lor le era teamă să nu devină victime ale asasinului – cel care scrisese *Electricianul 1* ignorase acest aspect, criminalul lovea indiferent de sex.

Dar lui Ned puțin îi păsa și de crimele Electricianului, și de psihoza instaurată în oraș, și de absența zăpezii. El aștepta un răspuns de la Judith Morgan. Îi citise oare piesa? Ce părere își făcuse? Sau nu-și aruncase nici măcar o privire pe ea? Sau, ceea ce ar fi fost și mai grav, nu-i plăcuse deloc și o aruncase la coș?

De Tom Redford și-a mai adus de câteva ori aminte, întâlnindu-l în oraș în exercițiul funcțiunii sau în timpul său liber. Odată stătea sprijinit de capota unei mașini de poliție, vorbind cu o femeie în vârstă și notându-și ceva într-un carnetel slinos, altădată îl văzuse singur la o masă în crâșma lui Politicosu, iar a treia oară îl zărise ieșind din sediul poliției și uitându-se în stânga și-n dreapta, de parcă n-ar fi știut încotro s-o apuce. De fiecare dată privirile li se întâlneau pentru o fracțiune de secundă, după care amândoi priviseră în altă parte. Dar, chiar și având numai un contact vizual de scurtă durată, Ned citise în ochii polițistului aceeași privire bănuitoare. Ce-avea cu el? Doar nu-l suspecta de ceva necurat? Recomandarea aceea de a scrie despre

incendiul din propria lui casă ascundea o incriminare? Îl suspecta pe el de declanșarea focului în care îi muriseră părinții? De aia voia să-i facă o vizită? În cazul ăsta era nebun de legat!

Îi venea să se ducă la poliție, să-l caute pe superiorul lui Tom Redford și să-l acuze pe anchetator de hărțuire. Dar pe ce bază? Criminalistul nu făcuse decât aluzii vagi, vorbise cu el mereu în doi peri. Dacă l-ar fi acuzat de hărțuire, toți l-ar fi privit pe Ned cu neîncredere, chiar dacă Tom Redford nu se bucura de simpatia cuiva, în afara celui care îl promovase fără o matură chibzuință.

Continua să audă voci. Uneori nici măcar opiul nu-l mai ajuta să le reducă la tăcere. De aceea se gândea tot mai insistent să meargă la un psihoterapeut. Dar nu îl căută pe Carl nu știu cum. De altfel, îi și rătacise adresa și nu mai știa să nimerească la el.

Într-o dimineață, zărind pe fațada unui bloc impunător o firmă a unui cabinet particular de psihoterapie, își ascultă primul impuls, pătrunse în holul imobilului masiv, așa ceva se construia între cele două războaie, urcă un etaj pe jos și sună la o ușă pe care era fixată o plăcuță strălucitoare. Pe ea scria cu litere destul de mici: „Brad Twinger, specialist”.

Nu era nimeni în prima încăpere unde s-ar fi așteptat să vegheze o secretară în halat alb și cu o bonetă pe cap, severă și eficientă. Ușa dincolo de care ar fi trebuit să fie cabinetul specialistului era întredeschisă. Mai întâi tuși discret, apoi ciocăni ușurel și o deschise mai larg.

Un tip cam de vârsta lui, cu părul de un blond spălăcit, îmbrăcat într-un costum elegant și cu ochelari a căror ramă era atât de subțire încât de-abia o zăreai, îl privi surprins din spatele unui birou.

— Ce doriți?

— Am venit pentru o consultație.

Specialistul îl cântări din ochi. Ned nu-și dădu seama din nicio grimasă, din niciun gest, care fusese rezultatul evaluării. La rândul lui îl examinează pe Brad Twinger. Exprima forță și siguranță.

— Astăzi sunt liber. M-ați găsit aici numai pentru că am venit să iau niște hârtii. Dar vă pot programa pentru o altă zi.

Dintr-un sertar scoase o agendă și o deschise cam pe la jumătate.

— În ce zi v-ar conveni?

Ned bătu în retragere. Tot curajul lui pierise. Nu mai avea chef de nicio investigare a subconștientului său.

— Scuze de deranj. Am să vă telefonez.

— Și așa se poate. Găsiți cărțile mele de vizită în secretariat.

Se uită mai atent la Ned.

— Știți ce? Nu mă grăbesc. Dacă tot ați venit... Ce-ați zice dacă am sta chiar acum puțin de vorbă?

— Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră...

— V-am spus: nu mă zorește nimic. Luați loc. Cum vă numiți?

— Ned Harris.

De obicei, cel căruia i se recomanda îl întreba dacă are vreo legătură cu bancherul Harris. Dar Brad Twinger se pare că nu auzise de el.

— Ned... Pot să-ți spun Ned? Suntem cam de aceeași vârstă.

— Da... Desigur.

— Mulțumesc. Iar tu spune-mi Brad. Haide, ia zi, ce necaz te-aduce la mine?

După ce se convingse că în cabinet nu-i nicio canapea, ca pe vremea lui Freud, Ned oftă ușurat și se așeză pe un scaun. Pe masa specialistului se afla o lampă verde – era înnebunitor câte lămpi de culoarea asta întâlneai în sălile de lectură ale bibliotecilor, în birouri, și chiar prin casele unor proprietari pretențioși.

— Domnule doctor...

— Brad.

— Brad, cum să-ți spun...

— Cât mai direct.

— Brad, aud voci...

Pe fața specialistului nu tresări niciun mușchi. Din spatele ochelarilor, pe Ned îl scruta o privire ageră, inteligentă – eu nu pot fi păcălit, cine încearcă să ascundă ceva de mine își pierde timpul, cel mai bine e să dăm cât mai rapid cărțile pe față.

— Toți auzim voci. Depinde ce-ți spun.

Spre surprinderea lui, timp de o oră Ned vorbi încontinuu. Niciodată nu-și deschisese sufletul așa cum o făcu în fața lui Brad. Îi povesti despre atmosfera sufocantă pe care o cunoscuse în copilărie, despre hambarul unde văzuse un ritual bizar, despre accidentul bunicilor săi, despre incendiul în care își pierduse părinții, despre bănuielile lui Tom Redford, despre Electrician, despre dorința pe care o avea de a deveni un dramaturg faimos, scriind piese cu ucigași și detectivi. Vorbi alandala, fără niciun plan, fără să țină cont de cronologia faptelor. Brad îl întrerupse doar de câteva ori, cerând unele precizări, punându-i câteva întrebări. Nu-și notă nimic din spusele lui Ned. Iar la sfârșit nu acceptă bani pentru consultație.

— N-ai avut programare. Asta a fost o discuție prietenească, doar ca să ne cunoaștem. E ca o tatonare a terenului pe care trebuie să mergem la viitoarele ședințe. Prin urmare, azi – nicio plată.

— Dar...

— Ți-aș recomanda să ne vedem săptămânal. În ce zi îți convine, la ora la care ai chef. Evident, numai dacă ai încredere în mine. Fără încredere unul în celălalt, pierdem vremea. Sună-mă când te hotărăști. Dacă nu mă găsești, stabilește întâlnirea cu secretara. O cheamă Daphne și e o bomboană de fată.

Nu-i zisese dacă e grav sau nu cazul său. Nu pronunțase niciun verdict și nu indicase niciun remediu. Vorbise doar în doi peri despre oameni care își pierdeau uneori memoria, nereținând anumite întâmplări prin care treceau. Unii neuroni din creierul lor nu izbuteau să înmagazineze informațiile pe care le primeau din lumea înconjurătoare. Era ca și la cei care suferă de Alzheimer, care uită de la mână până la gură unde și-au pus ceasul sau periuța de dinți, sau cine e ruda cu care stau de vorbă. Dar amnezia aceasta nu ținea de senilitate, ca vestita boală, ci era o dereglare a altor funcții dintr-o anumită zonă a creierului. Acestea, refuzând să lucreze normal, nerăspunzând la stimuli, îl protejau pe individ de a trăi toată viața cu amintirea unor scene neplăcute la care a fost martor sau participant. Acționau ca un filtru de informații, ca un gardian care nu permitea accesul într-o sală decât dacă erai în ținuta corespunzătoare.

Apoi, fără nicio legătură cu ceea ce-l frământa pe Ned, îl informase despre modul diferit de percepere de către oameni a trecerii timpului, în funcție de vârstă. „Dacă luăm ca etalon un copil de zece ani, pentru acesta zicem că timpul trece normal, de aceea și avem atâtea amintiri din copilărie. În schimb, pentru cineva de 60 de ani, timpul gonește cu o altă viteză, de două ori mai mare, chiar și mai iute. Nu mai zic de cei ajunși la 80 de ani. Lor anii le par luni, iar lunile săptămâni.”

Ce-l interesau pe el toate astea? Dintotdeauna, pentru el, timpul trecuse insuportabil de greu, și în copilărie, și acum, la tinerețe. De aceea, când ieși în stradă, rupse în bucăți cartea de vizită a lui Brad Twinger. Pe de o parte, convorbirea neprogramată îl făcuse să se simtă mai împăcat cu el însuși; pe de altă parte, o întrebare a specialistului îl răscolise până în străfundurile ființei: „Ned, ai urât vreodată pe cineva atât de mult încât să-i dorești moartea?” Negase dând energic din cap. Dar spusese oare adevărul?

Într-o seară se uita la un film – își pusese un DVD cu *A fost odată în America*. Chiar la finalul filmului, când eroul interpretat de Robert de Niro savurează o pipă cu opiu și fața lui exprimă un acord deplin cu toate câte sunt pe lumea asta, s-a auzit soneria de la intrare.

A oprit televizorul și s-a dus intrigat să deschidă. Nu era obișnuit cu vizitatori, mai ales cu unii neașteptați. În prag erau Jeremy Morgan și soția sa Judith. Ned a încremenit de uimire și de emoție. N-a reușit să articuleze nicio vorbă.

— Nu ne inviți în casă?, a întrebat cu cochetărie Judith.

De-abia atunci s-a ferit din dreptul ușii și cei doi au intrat în hol. Și-au lăsat în cuier hainele de ploaie. Imediat, sub ele s-au format bălți de apă.

Judith purta o rochie roșie și o curea neagră îi încingea mijlocul suplu. În picioare purta pantofi negri, cu toc jos. Fața mai avea urme ale machiajului pe care îl folosisese pentru spectacolul din acea seară. Jeremy purta un sacou de tweed cu petice la coate și un papion de culoare albastră. Butonii de aur de la cămașa de un alb

imaculat scânteiau în luminile aprinse în grabă. Cei doi Morgan miroseau a parfumuri fine, pe care tânărul nu reuși să le identifice cu siguranță – poate ea folosisese Chanel Chance, iar el Burberry.

Ned i-a invitat în living. Jeremy s-a așezat, oftând, într-un fotoliu și s-a auzit cum îi trosnesc genunchii. Pe chip i-a apărut o grimasă de durere. Judith a început să se foiască de colo-colo, uitându-se la cărțile din bibliotecă, examinând diversele obiecte împrăștiate pe mesele joase, cercetând etichetele sticlelor de băuturi adăpostite într-o vitrină.

— Pot să mă uit prin casă? Nu, nu-i nevoie să mă conduci. Mă descurc și singură.

Fără să aștepte vreun răspuns, Judith dispăru pe scări și în curând fu auzită închizând și deschizând uși.

— Așa e ea, o scuză Jeremy Morgan. Cum intră într-o casă în care n-a mai călcat, vrea să afle cum sunt dispuse camerele, care este aranjamentul mobilelor, unde au fost confecționate.

— Casa mea n-are nimic spectaculos. Ar fi trebuit s-o vedeți pe cea a părinților mei. Era cu mult mai impunătoare.

Jeremy se foi în fotoliu și genunchii lui trosniră din nou.

— Da, mi-o aduc aminte. Am trecut prin fața ei. Așa ceva astăzi nu se mai construiește. Fiți însă fără grijă, și dumneavoastră ați avut un arhitect inspirat. Nu știu cum e împărțită, dar pe dinafară arată impecabil. E o casă cochetă, ridicată cu mult gust. Acum totul e sticlă și aluminiu – o mizerie. Cuburi și paralelipiped – nimeni nu mai are timp să se joace cu formele.

Se aplecă spre Ned, ca și cum ar fi dorit să-i împărtășească o taină.

— De fapt, rari sunt aceia care știu să mai ridice case ca odinioară. Și vor fi tot mai puțini.

Cei doi bărbați rămaseră o clipă tăcuți, ascultând zgomotele care se auzeau de la etaj.

În cele din urmă, fără să mai aștepte ca Judith să revină, Ned i se adresă marelui regizor:

— Cu ce să vă servesc?

Domnul Morgan se învioră.

— Aveți un vin alb? La vârsta mea nu mai e recomandabil vinul roșu. Dar să știi, tinere, mi-a plăcut

mult vinul roșu. Cu ajutorul lui am ajuns la anii pe care îi am. Îl recomandă până și doctorii, care, de obicei, nu știu ce să mai facă pentru a-ți reduce din bucuriile vieții. Nu fuma, nu bea, sex cât mai puțin. Ipocriții! Ei sunt primii care calcă propriile lor recomandări. Ca și preoții care una spun în altar, și alta fac când ies din biserică.

Jeremy hohoti ca și cum spusese o glumă deosebit de hazlie.

Ned aduse un vin ușor, sec și turnă cu grijă în două pahare. Avea încredere în el, deși nu provenea dintr-o podgorie renumită.

— Și Judith o să vrea tot vin alb.

Ned mai turnă într-un pahar. Dar nu se atinseră de băutură până când femeia în roșu nu li se alătură. Aceasta sorbi din lichidul aproape transparent și zise aprobator:

— E bun! E chiar foarte bun! *Bonum vinum laetificat cor hominis* – vinul bun înveselește inima omului, aveau dreptate romanii.

De-abia acum Ned observă în mâna ei stângă cartea lui Quincey. Păli dintr-odată. Nu era de bun augur. Oare unde o găsisese? A, da, o lăsase pe noptieră, ca s-o mai răsfoiască înainte de culcare.

— Te interesează fumătorii de opiu?

Părea o întrebare nevinovată.

— Nu... Dar e o carte deosebit de instructivă. Descrie experiențe dramatice. E multă suferință în paginile ei. Rareori cineva a înregistrat cu atâta finețe lupta pe care a dus-o cu un obicei păcătos.

Actrița îl scrută cu atenție. Apoi deschise volumul la o filă pe care o îndoise. Tânărul se simți oripilat – nu-i plăcea nici să sublinieze pasaje din cărți, nici să le îndoiaie filele.

— Ia uite ce spune domnul Thomas de Quincey: „...în timp ce vinul tulbură facultățile mintale, opiul, dimpotrivă (dacă este luat cum trebuie), creează o ordine și o armonie mintală desăvârșită. Vinul îi răpește omului stăpânirea de sine; opiul i-o păstrează și i-o întărește. Vinul zăpăcește judecata și produce o vioiciune nefirească a minții și o înflăcărare a simțămintelor de dispreț și de admirație, de dragoste și de ură; opiul, dimpotrivă, însuflă tuturor facultăților, treze sau latente, seninătate și cumpănire...” Așa o fi? Ce ziceți, domnule

Harris? Ar trebui oare ca toți să ne-apucăm de fumat opiu?

Paloarea lui Ned se accentuă. Cum de lăsase cartea la îndemâna oricui i-ar fi intrat în casă? Dar cine să prevadă o astfel de descindere care îl luase prin surprindere? Bine măcar că așternuturile fuseseră strânse și că dăduse de curând cu aspiratorul.

— N-am de unde să știu. Dar englezul ăsta vorbește în cunoștință de cauză. Ar trebui să-i dăm crezare.

Judith se înveseli și mai mult.

— Atunci noi de ce mai bem vin? N-ai niște opiu?

Domnul Morgan simți nevoia să intervină.

— În cazul ăsta, pe mine să nu contați. Chiar și licoarea asta care-mi place la nebunie mă transportă în altă lume. Opriți-mă să mai beau dacă nu vreți să adorm în curând în fotoliu. Și nu-mi dați opiu.

Femeia izbucni în râs și mai sorbi o înghițitură de vin. Apoi redeveni serioasă.

— Într-o zi o să te rog să-mi împrumuți și mie cartea asta.

Lui Ned îi mai veni inima la loc.

— O puteți lua chiar acum.

— Nu, nu, acum am altele de citit.

Și zâmbi cu subînțele, lăsând volumul lui Quincey pe o măsuță, deschis la pagina pe care o citise.

Domnul Morgan începu să filosofeze.

— Se vorbește mult despre sinceritatea în artă. De pildă, se dau exemple de autori fără probleme financiare, având o sănătate de fier, care, bând și mâncând până pocnesc, ne-au lăsat pagini întunecate, a căror lectură ne răscolește. Întâmplător, Thomas de Quincey istorisește chiar încercările prin care a trecut. El a cunoscut multe suferințe. Dar cei mai mulți autori își folosesc imaginația pentru a descrie anumite stări cumplite, de durere, de anxietate. În asta și constă puterea creației lor, în capacitatea de a se transpune în pielea a zeci și zeci de personaje, fiecare cu trăirile lui. Nu-i obligatoriu ca un autor să experimenteze pe propria lui piele sărăcia, efectul drogurilor și al alcoolului, singurătatea, incapacitatea de a iubi. Nu-i așa, domnule Harris?

Ned n-apucă să răspundă, fiindcă Judith i-o luă înainte.

— Doar n-o să credem că un dramaturg care scrie piese polițiste se apucă să omoare în stânga și-n dreapta numai pentru a pricepe mai bine frământările unui asasin, modul în care încearcă să scape de rigorile legii și joacă magistral comedia inocenței. Dar oare cum poate ști totuși ce e în mintea unui criminal, în sufletul lui?

Domnul Morgan arboră o mină încântată.

— Draga mea, ai ales un exemplu excelent. Prin urmare, sinceritatea în artă, în literatură are un cu totul alt înțeles decât în viața de zi cu zi. Cine oferă iluzia perfectă a existenței, acela este un creator desăvârșit. Poți să treci toată viața prin suferințe atroce, dar dacă n-ai talent, o să compui versuri de duzină, care n-or să impresioneze pe nimeni.

Judith nu se dădu bătută.

— Și totuși, dacă-i pot înțelege pe cei care scriu despre ceea ce trăiesc de obicei oamenii, mi-e greu să-i pricep pe cei care sondează subconștientul unor criminali. Am impresia că sunt niște farsori. N-ai cum să aduci la cunoștința tuturor vești din zone pe care nu le-ai străbătut niciodată.

Dar nici domnului Morgan nu-i lipsea replica.

— Tocmai în asta constă măreția unui mare scriitor. El știe și ce simte un om bun, și cineva care a ucis. Adu-ți aminte de Dostoievski. Nu ți se pare credibil Raskolnikov al lui?

— Rusul ăsta nu se pune. În repetate rânduri el a vizitat Infernul, fără să aibă o călăuză așa cum a avut Dante. Ba nu. În permanență a avut în inimă credința. Dar dacă Ted Bundy ar mai fi apucat să citească toate prostiile care s-au scris despre el, cred că s-ar fi strâmbat de râs.

De data asta domnul Morgan se mulțumi să guste licoarea din pahar, fără să mai zică nimic. După care atenția îi fu atrasă de genunchii săi, pe care îi masă îndelung.

Măinile lui Ned începură să tremure. Trebui să-și pună paharul pe colțul unei măsuțe, ca să nu-l verse. Avea propriile lui păreri despre sinceritatea în artă, dar

n-ar fi fost capabil să le expună în starea de surescitare în care se afla.

— Jeremy! Hai să nu ne plictisim gazda cu discuții atât de abstracte și de pătimăse!

Tânărul proprietar al casei nu înțelegea nimic. Ce era cu vizita asta neașteptată? Oare Judith îi citise piesa și dorea să-i comunice verdictul? Voia să-și bată joc de el?

Parcă ghicindu-i gândurile, femeia i se adresă pe un ton de scuză – era deosebit de drăgălașă într-o astfel de ipostază:

— Îmi pare rău, nu ți-am citit încă piesa. Pur și simplu n-am avut timp. De-abia la sfârșitul săptămânii am un răgaz. Dar am vrut să te cunoaștem mai bine. Sper că nu te superi. Noi l-am admirat mult pe domnul Jonathan Harris. Mare profesionist în branșa lui. Nu l-am cunoscut personal, dar a fost o legendă în lumea băncilor. Sfârșitul tragic al părinților tăi ne-a cutremurat. Unii șoptesc pe la colțuri că n-ar fi fost un accident.

Pe Ned îl cuprinse un vertij și se așează și el într-un fotoliu.

Judith mai sorbi din pahar.

— Mă așteptam să ai o casă mai opulentă, dar... *De gustibus et coloribus non disputandum*, nu-i așa? În casa părinților tăi n-am intrat niciodată. Am trecut însă de multe ori prin fața ei. Era un adevărat palat. De ce n-ai refăcut-o?

Nu-i așteptă răspunsul și adăugă imediat.

— Mă rog, fiecare cu opțiunile lui.

— Ce s-a întâmplat cu ei a fost o adevărată tragedie, se simți dator să sublinieze și domnul Morgan.

Nimeni n-a mai zis nimic – era un adevăr care nu putea fi combătut.

Judith întrerupse tăcerea.

— După ce am terminat spectacolul din seara asta, nu știam unde să mergem – îmi trebuie un răgaz ca să mă desprind din atmosfera unei reprezentații. Obişnuim să ne ducem la un restaurant, ca să-mi încarc bateriile. Dar n-aveam chef de gălăgia dintr-un astfel de loc. Sper că nu te-ai supărat fiindcă am năvălit peste tine. Nu ți-am dat nici măcar un telefon...

Ned se repezi s-o liniștească – îi trecuse tremurul mâinilor.

— Cum să mă supăr? Dimpotrivă, mi-ați făcut o mare bucurie. De multă vreme nu mi-a mai trecut cineva pragul.

Judith îl scrută, ca și cum nu-l credea. Domnul Morgan își mai turnă singur în pahar. Se uită în zare la el, îl duse la nas și, inspirând aroma licorii, îl întreabă ceva la care tânărul nu se aștepta.

— Domnule Harris, ce părere aveți despre crimele astea din oraș? Oare cui i se datorează?

Ned se crispă din nou. Ce naiba se întâmpla? Prea mulți îi cereau opinia despre evenimentele astea oribile. Ultima oară i se pusese o astfel de întrebare în crâșma lui Politicosu.

— N-am nicio părere. E treaba polițiștilor. Sper că nu sunt angajați ca să taie frunză la câini.

Jeremy nu păru să observe tonul lui agasat.

— De bună seamă, e treaba poliției. Dar nimeni nu poate fi împiedicat să emită supoziții. Judith mi-a spus că ai scris o piesă polițistă. Splendid! Un autor de scrieri de acest gen are cu siguranță propriul său scenariu despre niște fapte petrecute în realitate.

— Vă dezamăgesc. Eu n-am niciunul.

Nu suflă o vorbă despre *Electricianul*, piesă la lectura căreia un anumit polițist a strâmbat din nas.

O rafală de vânt trânti un oblon. Toți trei tresăriră. Ned găsi un prilej ca să schimbe vorba.

— Ce iarnă ciudată! Niciun pic de zăpadă.

— Iar la 50 de kilometri de aici, oamenii înoată prin nămeți, observă domnul Morgan.

— Efectul de seră! Asta-i cauza, spuse pe un ton peremptoriu Judith. Încălzirea globală o să ne aducă sfârșitul.

Ned se uită fascinat la actriță. Era de-a dreptul răpitoare! Cum de se combinase cu Jeremy, care acum avea 70 de ani? E drept, acesta se ținea încă bine și pășea sprinten, chiar dacă îi trosneau genunchii. Dar era gârbov, chel și cu mâinile zbârcite. Cum accepta Judith ca mâinile astea s-o atingă? Dar oare o mai atingeau?

Mai vorbiră vreun ceas despre una, despre alta. Spre ușurarea lui Ned nu mai aduse nimeni vorba nici despre opiu, nici despre crime. Era trecut de miezul nopții când soții Morgan își luară rămas-bun de la gazda lor încă uluită de această vizită neașteptată.

La plecare, în timp ce o ajuta să-și pună pelerina de ploaie, Judith îl atinse pe obraz într-o mângâiere scurtă, ușoară ca atingerea unui fulg. Sau poate că totul fusese doar o părere.

- *Răule! N-ai fost la întâlnire.*
- *S-a ivit ceva în ultima clipă.*
- *Nu vreau să te mai văd!*
- *Haide, iartă-mă! În seara asta sunt liber.*
- *Știu eu ce să zic?*
- *Zi că ne vedem.*
- *Atunci așa să fie.*
- *Vezi să nu întârzii.*
- *Fii fără grijă.*

Frig.

Frig și beznă.

Frig și beznă și frică.

Stă pe o bancă și dârdâie. Clănțâne din dinți. Cămașa îi este udă, dar nu-și aduce aminte când a plouat.

Nu-și aduce aminte nici cum a ajuns în Central Park.

Dar cum de-a plecat de-acasă doar în cămașă și pantaloni? Atât de grave au ajuns pauzele lui în memorie?

Îl ia cu amețeală.

Oare cât o fi ora?

Vrea să se uite la ceas, dar nu-l găsește la mână. Își caută mobilul fără care nu iese nici până la colțul străzii. Nici acesta nu e în buzunar.

Se ridică de pe bancă și se apropie de unul dintre felinarele de pe alee. Se examinează din cap până în picioare.

E plin de noroi.

De-abia acum își dă seama ce dureri are în tot trupul, de parcă l-ar fi izbit cineva cu picioarele și cu pumnii.

Dar el nu-și aduce aminte de nicio încăierare la care să fi participat.

Se cutremură.

Se scotocește și după portofelul pe care îl ține de obicei în buzunarul de la spate al pantalonilor. Și acesta lipsește. Din câte știa, n-avea mulți bani, dar tot acolo ținea și cărțile de credit. Trebuie urgent să le anuleze.

E clar, a fost jefuit. Dar când? Cum?

În mintea lui e întuneric deplin.

N-are rost să strige după ajutor. N-are cine să-l audă.

Se vede acasă, citind într-un fotoliu. Asta e ultima amintire păstrată în memoria sa. O imagine încețoșată. Și pe urmă? Nici măcar nu era îmbrăcat cu hainele pe care le poartă acum. Ce naiba face când umblă hai-hui pe străzi?

E cuprins de spaimă. Tâmpilele îi zvâcnesc. În stomac simte o durere atroce. Parcă a înghițit un cocoloș de sârmă ghimpată. Se chircește. Se prinde de felinar și încearcă să vomite. Din gură i se prelinge însă doar fiere. Respiră tot mai greu. Plânge. Nu mai are pe nimeni care să-l aline. Nici părinți, nici bunici. Iar Ema și Clive sunt prea bătrâni. De-abia își pot purta lor de grijă.

Să se fi întâlnit cu una dintre bandele de estici care se pripășiseră în Barintown de curând? Imposibil. Dacă ar fi încăput pe mâna lor n-ar mai fi scăpat cu viață. Sunt de o cruzime înfiorătoare. Ucid și pentru mai puțin decât avusese la el. În comparație cu ei, Electricianul e un dulce copil. Măcar te omoară rapid, în timp ce ăilalți te împung de zeci de ori cu cuțitul până îți dai duhul.

Acum sunt doar câțiva în oraș, dar prin alte părți sunt cu miile și zecile de mii. Lor li se alătură alții, din alte părți. Foamea îi împinge să-și părăsească ținuturile unde au văzut lumina zilei. Mulți dintre ei au un comportament barbar. Barbarii cuceresc bucată de pământ după bucată de pământ. Mai întâi hărțuiesc, apoi iau totul cu japca. Deseori, în istorie, omul civilizat le-a devenit supus. N-au reguli de respectat, nu-și țin cuvântul dat. Doar jefuiesc și ucid. Simplu.

Frig.

Frig și beznă.

Frig și beznă și frică.

Vede două umbre care se apropie agale de el.

Se ascunde după un tufiș.

Siluețele sunt în dreptul lui. La lumina felinarului zărește un ofițer în uniformă albastră a armatei unioniste discutând, cu glas scăzut, cu un negru de o statură impresionantă. Acesta e îmbrăcat într-un costum a cărui haină are cele mai late revere pe care le-a văzut vreodată. Își ține respectuos pălăria într-o mână.

Se pierd spre ieșirea din parc.

I se împăienjenesc ochii privind în urma lor.

Ce-a fost asta? A început din nou să aibă halucinații?

Simte cum mintea lui o ia razna.

De ce uneori își aduce aminte tot ce face după ce iese noaptea din casă, și alteori nu? Oare va reține întâlnirea cu cele două fantasme?

Șchiopătând ușor, se îndreaptă în direcția în care au dispărut cei doi. Lacrimile încep să-i curgă din nou pe obraji.

Nu iese fum fără foc, asta se știe de când e lumea, de la primii locuitori ai planetei adăpostiți prin peșteri unde întrețineau cu grijă vâlvătaia care le asigura căldura, dar și prăjirea cărnii de mamut sau a altor lighioane vâdate, consumul ei reflectându-se într-un IQ mai ridicat, după multe și multe generații, ceea ce ne face să fim îngrijorați în legătură cu urmașii vegetarienilor din ziua de azi. Privind fumul care se înălța și înnegrea bolțile de piatră, stabileau în mințile lor încă pline de întuneric primele legături între cauză și efect.

Tom Redford nu trăia într-o peșteră și nici nu dansa gol în jurul unui foc aprins cu mare greutate într-o cavernă, cu ajutorul cremenei sau prin frecarea unor bețe, sau procurat de la un copac incendiat de vreun trăsnet. Dar nu se putea împiedica să nu mediteze în continuare la ceva ciudat: crimele din Barintown își aveau începutul după ce casa familiei Harris se mistuise în flăcări. Mă rog, nu chiar imediat.

Convingerea lui că între aceste evenimente exista o legătură era susținută cu dovezi în care credea cu tărie: ucigașul acționa într-un perimetru destul de restrâns, într-una dintre zonele rezidențiale, și părea a fi cineva care inspira o deosebită încredere, din moment ce victimele îl lăsau să se apropie de ele, ca și cum l-ar fi cunoscut sau ar fi fost mai presus de orice bănuială.

Și mai era ceva, mult mai important: lângă scheletele carbonizate ale soților Harris, chiar alături de resturile de oase de la gâturile lor, se găsiseră urme de metal topit. Acestea puteau proveni de la vreo țeavă, de la brațul vreunei lămpi, dar analizele de laborator erau categorice: ele se datorau unor cabluri electrice făcute scrum. Dacă nenorocitul de bancher și soția lui nu le purtau cumva la gât ca să le ocrotească somnul, în chip de talismane, însemna că, înainte de a fi mistuiți de flăcări, fuseseră strangulați. Asta mai explica și de ce cadavrele fuseseră găsite în dormitor – chiar dacă focul

i-a luat prin surprindere, cei doi tot ar fi ajuns măcar până la parter, sau ar fi reușit chiar să iasă în curte.

De aceea Tom Redford se crampona de cazul incendiului izbucnit la casa familiei Harris. Nu credea în raportul întocmit de către Max Collins – un tip superficial, bine că șefii lui și-au dat seama ce poamă este și l-au dat afară –, și își avea propria lui teorie legată de acest incident. Încă nu o dezvăluise nimănui, dar strecura uneori aluzii pe care nu le pricepea nimeni și îi lăsau perplecși pe jurnaliștii iscoditori. Chiar și preotesele de la Delfi ar fi fost invidioase pe limbajul lui sibilinic. Dar și Tom Redford și-ar fi dorit să poată face lumină în încâlcita lui anchetă analizând, ca și ele, măruntaiele unor păsări sau animale sacrificate.

Într-o seară, după ce închisese televizorul la care văzuse reacția furibundă a cetățenilor față de incapacitatea poliției de a pune mâna pe criminal, se așeză la birou în fața unei coli albe de hârtie. Rămase cu stiloul în aer multă vreme până când începu să scrie cu litere caligrafice.

Dragă domnule Ned Harris,

Îmi permit să vă scriu din nou – nu știu dacă epistolele mele anterioare au ajuns la destinatar. Sper să nu vă inoportunez cu insistența mea, dar literalmente m-ar interesa să aflu dacă v-ați apucat cumva să scrieți piesa cu subiectul pe care vi l-am propus. În continuare cred că episodul tragic prin care ați trecut poate fi un filon de aur pentru un autor de piese polițiste. M-am mai gândit la ceva – ar fi poate bine să-l păstrați ca erou pe protagonistul din piesa Electricianul, pe care ați avut amabilitatea să mi-o trimiteți spre lectură. După ce m-am mai gândit la el, mi s-a părut cu mult mai bine creionat decât mi s-a părut atunci când am făcut pentru prima oară cunoștință cu acest tip de asasin, imposibil de bănuț. Mulți se străduiesc să realizeze crima perfectă – și ucigași, și autori de scrieri polițiste (evident, nu vorbesc despre criminalii care acționează sub imperiul unui impuls de moment, dând cu o tigaie în cap consoartei care îi exasperează, sau înjunghiindu-și un tovarăș de băutură, ci despre cei care lovesc după un plan bine chibzuit). Se vehiculează ideea că nu există crimă perfectă. Eroare! Gem dulapurile secțiilor de

poliție de dosare cu crime ai căror făptași n-au fost descoperiți niciodată. Asta ca să nu vorbim decât de epoca modernă; în alte secole, când nu exista nici o evidență, cu siguranță că numărul lor e și mai mare – istoria omenirii este și o înlănțuire înspăimântătoare de crime.

Îmi permit să vă dau o sugestie pentru o viitoare scriere cu suspans: crima perfectă nu este atunci când asasinul nu este dovedit, ci aceea pentru care plătește un altul. Vă rog să meditați la ce v-am spus și poate că-mi veți da dreptate. V-aș putea înșirui multe nume ale unor inocenți care au sfârșit pe scaunul electric, adevărul fiind descoperit la mulți ani după execuție, soarta lor stârnind o compasiune tardivă.

Ba nu... De fapt, crima perfectă este alta: cea care nu e considerată omor, care nu trezește nici măcar o bănuială că ar fi o nelegiuire. După cum vă dați și singur seama, nu pot să ofer niciun exemplu în sprijinul afirmației mele.

Poate că de data aceasta o să vă găsiți un răgaz și o să-mi trimiteți câteva rânduri.

Și sunt interesat în continuare să vă fac o vizită.

Cu deosebit respect,

Tom Redford

- *Bună seara!*
- *Cine e?*
- *Numele meu n-are nicio importanță. Sunt de la firma Keatle.*
- *N-am auzit de ea.*
- *E o firmă de produse electronice care de-abia acum intră pe piață.*
- *Și?*
- *E în plină campanie de promovare. Țin să vă informez că 100 de utilizatori ai Facebook au fost aleși drept câștigători ai unor telefoane mobile.*
- *Da? Și ce mă privește pe mine?*
- *Faceți parte dintre fericiții aleși.*
- *Formidabil! Tocmai doream să-mi schimb telefonul.*
- *Când ne putem întâlni ca să vă înmânez noul aparat?*
- *Ce marcă e?*

Mare dreptate avea filosoful acela care afirmase că nu te poți scălda de două ori în același râu. Apa nu mai e aceeași, tu nu mai ești același, și nimic din jur nu mai e exact la fel nici măcar cu o secundă în urmă – soarele s-a mișcat pe bolta cerească, gângăniile din iarba de pe mal s-au risipit care încotro, vântul nu mai adie, sau, dimpotrivă, s-a întetit.

Așa că nu e de mirare de ce, când Judith a venit, după vreo două săptămâni, din nou în casa lui Ned, lucrurile s-au desfășurat după un alt tipic, cu totul și cu totul neașteptat.

În primul rând, venise singură. În al doilea rând, nu mai era îmbrăcată ca o mare doamnă, purtând, de data asta un hanorac sub care avea un tricou mulat pe corp și niște pantaloni strâmți. Arăta formidabil, ca o puștoaică ieșită de la școală, fericită c-a scăpat de lecții și poate, în sfârșit, să alerge la un salon unde să-și mai facă un tatuaj sau un piercing.

După ce și-a scos hanoracul, l-a înconjurat pe Ned cu brațele pe după gât și l-a sărutat lung pe buze.

Uluit, acesta s-a retras un pas înapoi. La fel de uimit fusese în urmă cu câteva nopți, când, revenind din Central Park, își găsisse pe birou și ceasul, și mobilul, și portofelul. Nimic din ceea ce crezuse că-i fusese furat nu avusese la el.

Și își aducea aminte perfect de întâlnirea cu ofițerul unionist și negrul bine îmbrăcat. Niște plăsmui, desigur, datorate stării în care se afla. Dar ce se petrecuse mai înainte de a-i vedea pe bravul colonel Jeff Barintown și pe ucigașul lui, uitase cu desăvârșire.

— Ce-i? Ți-e silă de o babă ca mine?, a râs marea actriță pe care o doriseră și încă o mai doreau mulți, și care dusese o viață aventuroasă sub ochii îngăduitori ai domnului Jeremy Morgan, regizor de mare talent, un magician al scenei, dar fără noroc în viața amoroasă.

— N... nu, se bâlbâi Ned, și imediat îi apărură în minte imaginea lui Tom Redford, modul caraghios în care acesta articula cuvintele.

— Mai ai din vinul de data trecută?

Ned mai avea o sticlă și turnă în două pahare. Se așezară în fotolii. Tânărul o privea cu ochi mari. Nu pricepea nimic.

— Noroc, zise Judith. Să bem în sănătatea unui nou dramaturg!

De-abia după ce luase o înghițitură de vin Ned își dădu seama ce spusese actrița. Se înecă și începu să tușească. Judith izbucni în râs. Se repezi la el și-i dădu ușurel câțiva pumni în spate, ca să-l scape mai iute de disconfortul pricinuit de vestea comunicată atât de abrupt.

S-a așezat din nou și a continuat să vorbească la fel de veselă.

— Nu te așteptai, nu-i așa? Ei bine, ți-am citit piesa. Mi-a plăcut. Mi-a plăcut chiar foarte mult. Ai talent. Ai cultură. N-ai urmat nicio universitate, dar ai acumulat multe cunoștințe. E drept, cam haotice, dar asta poate fi un avantaj. Ești ca o enciclopedie ambulantă. Nici Shakespeare n-a urmat școli înalte, de aceea niște neaveniți clamează că n-ar fi scris el nemuritoarele opere ajunse la noi sub numele lui. Dacă ai fi avut niște profesori rigizi, te-ar fi îndrumat pe căile lor bătătorite de sute și sute de autori. Dar tu ai o viziune proaspătă asupra lumii. Și ești foarte tânăr. Te așteaptă un viitor strălucit.

Ned nu-și revenea din uluială. Judith îl privea amuzată.

— De fapt, ți-am citit piesa mai demult. Am vrut să o citesc de mai multe ori, ca să fiu sigură că nu mă înșel. De aceea nu ți-am spus nimic data trecută. E drept, de-abia m-am stăpânit să nu-ți dau marea veste. Însă voiam să fim numai noi doi.

Se opri pentru a mai sorbi din pahar.

— I-am dat și lui Jeremy piesa. A citit-o pe nerăsuflăte. E de aceeași părere cu mine. A fost cuprins de entuziasm. Cum s-a exprimat? Vreau să-l citez cât mai exact...

Se gândi câteva clipe, scormonindu-și amintirile.

— A, da... „Iată dramaturgul pe care l-am așteptat toată viața! Am un mare noroc să-l fi întâlnit în cele din urmă. Aș fi onorat dacă ar accepta să-i montez eu piesa.”

Ned o privea în continuare neîncrezător. Marea actriță își bătea joc de el? Erau aievea spusele ei?

— Ai un simț dramaturgie formidabil. Mânuiеști bine replicile. Și ești un minunat creator de suspans. Poți să devii cel mai mare autor de piese polițiste din câți au fost vreodată. Au încercat mulți, dar au eșuat, în primul rând datorită dificultății acestui gen, dar și lipsei lor de perseverență. S-au descurajat prea ușor. Și am și o idee în legătură cu destinul tău. Îl ai și pe Jeremy ca aliat. Vom alcătui un triumvirat plin de forță. Dar despre asta o să vorbim mai târziu.

Ascultând-o, își aduse aminte de prima lui piesă, *Electricianul*, pe care o făcuse bucățele. Ce tembel fusese! Cum de-a putut să se ia după un polițist idiot? Oare ce-ar fi zis Judith despre ea? Mai putea cumva să reconstituie piesa? Își mai amintea unele scene, unele dialoguri. Merita să încerce s-o refacă. Însă citise despre scriitori cărora le dispăruseră manuscrise în diverse împrejurări și după ce le reconstituiseră cu multă caznă, declaraseră că era de preferat să te-apuci de o lucrare nouă, decât să refaci una pierdută, mai ales că aveai slabe șanse ca ea să semene cu cea inițială.

Privirea îi căzu pe scrisoarea pe care i-o trimisese Tom Redford și pe care o lăsase pe o măsuță după ce o citise de trei ori. N-avea de gând să-i răspundă nici de astă dată. Dar misivele polițistului bâlbâit îl intrigau la culme. Sfaturile lui legate de crimele perfecte îi produceau o îngrijorare teribilă, mai puternică decât întrebarea unui anume specialist referitoare la vreun imbold de a ucide pe cineva. Mulțumesc, domnule polițist, pentru consiliere, dar vă rog, nu vă deranjați, mă descurc și singur. Îi am martori pe soții Morgan, care toată viața și-au închinat-o teatrului, și care toată viața au așteptat să cunoască un dramaturg de talia mea.

Judith se ridică din fotoliu. O clipă se temu ca ea să nu ia în mâini scrisoarea și s-o citească. Ce avea să-i spună? Nu s-ar fi simțit jignită fiindcă apelase pentru consultanță la un polițist? Dar femeia veni în spatele lui, începând să-i maseze gâtul, umerii, apăsându-l ușor cu palmele și cu degetele. Ned nu îndrăznea nici să respire. Ar fi vrut s-o asalteze cu zeci de întrebări – ce scenă i-a plăcut mai mult, care personaj i se pare mai bine conturat, ce replici au amuzat-o... N-apucă să deschidă gura fiindcă Judith i-o luă înainte, punându-i ea o

întrebare năucitoare, cu acel glas care vrăjise publicul de la prima ei apariție pe scenă:

— Crezi că mă poți duce în brațe până în dormitor?

Ca și locuitorii din Peștera lui Platon care vedeau doar umbrele lucrurilor și fapturilor și le credeau reale, așa trăim deseori într-o lume a amăgirilor, a închipuirilor, a fantasmelor. Uneori ajungem să credem că totul este doar o creație a simțurilor noastre și că, odată cu dispariția noastră, nimic nu va mai exista.

Lui Ned îi venise greu să creadă, dimineța, că femeia care se afla cu el în pat era Judith Morgan. Se frecase la ochi, crezând că visează, se ciupise pentru a se convinge că e treaz. Chiar și după ce femeia îl cuprinsese din nou cu brațele, dornică de o nouă repriză de sex, tot o mai socotise o nălucă, o proiecție a gândurilor lui, amenințată să dispară la cel mai mic gest, la orice zgomot, ca fantoma regelui Hamlet la ivirea zorilor.

Plecase pe la cinci dimineța. O condusesese până la poartă prin ploaia care nu contenise toată noaptea. O mai îmbrățișase o dată, cu fereală, în timp ce ei părea să nu-i pese că ar putea fi văzută de către cineva. Se urcase într-un SUV care părea să fie un Audi, după emblema cu cele patru cercuri pe care o zărise în spatele mașinii. Pornise motorul, îi făcuse un semn cu mâna și în curând se pierduse spre străzile din centrul orașului.

Ned intrase în casă nevenindu-i în continuare să creadă. Ce fusese asta? O ținuse într-adevăr pe marea Judith Morgan în brațe? Făcuse dragoste cu ea? Simți, pentru o clipă, un ghimpe de gelozie. Oare câți o mai ținuseră în brațe înainte de el? Câți îi mai atinseseră pielea catifelată? Își alungă însă gândurile negre și își mai turnă un pahar de vin. Dar nu-l duse la gură. Își adusesese aminte de o legendă care circula pe seama actriței. Ned o cataloga drept legendă, pentru că istoria era extraordinară și greu de crezut.

În urmă cu mai mulți ani, un student la Arte o adora pe Judith ca pe o zeităte. Se ducea la toate spectacolele ei, căuta s-o vadă la intrarea și la ieșirea din teatru, îi trimitea scrisori înflăcărâte și buchete de flori. Își

amenajase apartamentul lui de două camere ca pe un templu închinat mării actrițe Judith Morgan. Tapetase pereții, tavanul cu fotografii ale ei, cu copertile revistelor care îi consacraseră numere speciale, cu articole dedicate reprezentațiilor în care ea apărea. Comandase unor colegi sculptori busturi ale idolului său, portrete și desene, părându-i rău că n-avea el însuși talentul de a immortaliza obiectul pasiunii sale, blestemându-se că urma cursuri de critică de artă.

Vestea despre acest admirator fanatic ajunsese și la urechile actriței. Într-o seară se dusesese în acel apartament devenit mai degrabă un lăcaș de cult. Privise busturile aranjate pe policioare, portretele atârdate pe pereți și pe urmă petrecuse o oră în brațele adoratorului său. După aceea se îmbrăcase și nu-i mai călcase niciodată pragul.

Ned mai știa și restul întâmplării, în mai multe variante, niciuna foarte credibilă, fiecare povestitor brodând după propria lui fantezie. Se pare că studentul încercase de mai multe ori să repete experiența miraculoasă, fiind refuzat cu hotărâre. Implorase, amenințase cu dezvăluiri compromițătoare, dar i se răsese în nas. Până la urmă plecase din oraș, iar unii se jurau că se sinucisese înnebunit de durere, aruncându-se într-un râu pe care pluteau sloiuri.

Oare nu cumva și el avea să aibă soarta celui amărât? Oare nu fusese și el doar un capriciu al mării actrițe? Indiferent care ar fi fost urmarea vizitei nocturne, el n-avea niciun chef să-și ia zilele. Iar mai înainte de a comite fatalul gest nu se vedea tapetându-și pereții cu fotografii ale incredibilei artiste.

Dacă însă actrița vorbea serios și i se deschidea o perspectivă uluitoare? În sfârșit, nu avea să mai lăncezească neștiind ce să facă. Acum avea un țel în viață. Avea să trăiască pentru un scop înalt. Va fi vestit și adulat. Va deveni cel mai mare autor de piese polițiste.

— Dragule, îi spusese ea spre dimineață, *Triunghi periculos* va fi pusă în scenă cât de curând. Rolul femeii-detectiv îl voi interpreta eu, mi se potrivește, într-adevăr, ca o mânășă. Regia o s-o asigure bărbatu-meu, e încă în stare să monteze spectacole uluitoare, nu te uita că are atâția ani, experiența lui e fabuloasă. Va fi garantat o mare reușită. N-am nicio îndoială.

Când pomenise de soțul ei, Ned se crispase. Cum mai avea să dea ochi cu bărbatul acesta distins, îmbrăcat întotdeauna fără cusur? O să simtă că intră în pământ de rușine. Dar fără să se sinchisească de tribulațiile lui Ned, Judith sporovăise înainte.

— Însă nu trebuie să ne oprim la un singur succes. Ar fi o prostie. Trebuie să continuăm cu alte și alte piese. Și în toate trebuie să joc eu rolul principal. O femeie-detectiv care descâlcește caz după caz. De mult mi-am dorit așa ceva. Sophie Larsen va fi la fel de cunoscută ca Miss Marple. Mai cunoscută. Mai dinamică. Mai isteată. Nu te zoresc, dar ar trebui să scrii măcar o piesă pe an. Vei deveni cel mai adulat autor de piese polițiste. Te voi ajuta cu toate puterile mele, voi pune la bătaie toate relațiile mele, vom pleca în turnee în toate părțile lumii. Nu se poate să nu strălucim. Ai să vezi. Publicul s-a săturat de melodrame, de comedioare ieftine, de drame artificiale. Autorii contemporani sunt inhibați de realizările maeștrilor din trecut și n-au forța de a imagina ceva puternic, măreț. E un vid pe care o să-l umplem cu creațiile noastre.

Ned era în al nouălea cer. La așa ceva nu visase niciodată. Ba nu, visase, dar fără siguranța izbânzii. Ei bine, se simțea în stare să facă față provocării. Ei bine, avea el să-i arate acelui polițist imbecil ce înseamnă ficțiunea și cum e ea guvernată de alte legi decât cele din realitate.

„Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Auzi glasul care nu-i dădea pace nici măcar într-un moment de o asemenea încercătură emoțională, dar de data asta nici nu se sinchisi. Mai mult, își aprinse o pipă pentru a scăpa cât mai repede de sâcâială. Imediat viitorul i se înfățișă în culori și mai trandafirii, de parcă senzațiile și percepțiile lui îl creau pe măsură ce se gândea la el.

Într-un târziu, adormi. În vis îi apărură Morgan. Nu regizorul, ci Morgan Freeman, dar nu în ipostazele lui din peliculele celebre în care a jucat. Îl visă ca prezentator al emisiunii de știință *Prin gaura de vierme*. Vestitul actor vorbea despre uriașa explozie în urma căreia apăruse întreg Universul, cunoscut sau doar

bănuir. Imagini uluitoare, în culori incredibile, îi ilustrau vorbele – stele care se ciocneau, se făceau fărâme, lăsând în urmă dăre incandescente, bolovani uriași de foc care se răceau în miliarde de ani și pe care apărea viața, deplasarea continuă a materiei spre cele mai îndepărtate spații, dispariția ei în controversatele găuri negre.

Dar, la un moment dat, de la Big Bang trecuse la prezentarea creației lui Ned Harris, o creație care își începuse expansiunea pe întreg Pământul, cucerind spectatorii de pe toate continentele populate, uluindu-i cu puterea lui imaginativă.

- *E urgent?*
- *Foarte urgent.*
- *Cum o să te recunosc?*
- *O să țin în mână un exemplar din „Barintown News”.*
- *Într-o oră e bine?*
- *E foarte bine.*
- *Trebuie s-aduc ceva?*
- *Nu-i nevoie de nimic.*

Puțini au în ei sămânță de ucigaș. Dar aproape fiecare dintre noi se comportă mai tot timpul ca un detectiv, curios să afle pe cont propriu de ce s-a sinucis vecina de palier, de ce doi soți care se înțelegeau de minune au divorțat, cum de eminentul absolvent al unei școli de elită a ajuns la închisoare după ce și-a omorât un fost profesor.

Fără să ne dăm seama, toată ziua ne-o petrecem făcând anchete.

După ce Ned își spuse toate astea, își luă inima în dinți și se hotărî să afle ce deveniseră cei trei băieți care îl terorizaseră în copilărie. Însă porni investigația fără prea mare încredere în izbânda ei – trecuse atâta timp de la vara aceea toridă!

Dar, la urma urmei, dacă voia să scrie piese polițiste, trebuia să știe ce simte cu adevărat un detectiv care pune întrebări în dreapta și-n stânga. Acțiunea lui era și un răspuns la discuția pe care o avusese cu Jeremy și Judith despre sinceritatea în artă.

Îi sună pe soții Morris – îi lăsaseră numărul de telefon în cazul în care ar fi avut totuși nevoie de ajutorul lor în gospodărie. Îi răspunse Ema care se topi de bucurie când îi auzi glasul.

— Ned! Dragule! Ce surpriză!

— Doamnă Ema, când aș putea să trec pe la dumneavoastră?

— Ești binevenit oricând!

Ema și Clive aveau o căsuță ca în povești la marginea orașului. Construită din piatră de râu, avea doar câteva camere și era ridicată în mijlocul unei mici grădini care, primăvara, probabil că arăta ca un petec de Rai.

Cei doi îl așteptaseră privind pe fereastră. Când îl zăriră venind pe aleea de pietriș, ieșiră val-vârtej din casă și se repeziră să-l îmbrățișeze.

Nu-i mai văzuse de ceva vreme, dar nu se schimbaseră prea mult. Trecuseră de șaptezeci de ani, însă erau încă sprinteni, ca și odinioară, când roboteau la

familia Harris, și tot radiind numai bunătate. Se uitau la el ca la un zeu descins din ceruri.

— Ema, mai lasă băiatul în pace, o să-l ude ploaia până la piele, haidem în casă.

Înăuntru era o căldură plăcută și mirosea a cafea proaspăt măcinată. După ce își scoase impermeabilul, Ned fu invitat în sufragerie unde luă loc pe un scaun cu spătar înalt, care trosni sub greutatea lui. Și celelalte mobile, de culoare întunecată, păreau să fie fragile, ieșite de multă vreme din atelierele unor meșteri care apreciau zveltețea formelor.

Clive era îmbrăcat într-un costum de culoare gri, sobru, nițel cam larg, semn că se mai împușinase la trup. În schimb, pe Ema rochia de culoarea vișinei putrede venea perfect, dacă nu cumva și-o ajustase – din câte ținea minte Ned, era pricepută și la croitorie.

Fosta menajeră a familiei Harris servi cafeaua în niște cești de porțelan fin, scoase dintr-o vitrină, special pentru ocazia asta. Mai aduse și niște fursecuri pe câteva farfurioare.

— Acum le-am scos din cuptor. Tare mult îți mai plăceau! Mereu îmi cereai să-ți fac fursecuri de astea.

Ned se simțea stânjenit. Ar fi trebuit să treacă mai demult pe la cei doi bătrâni care îl ținuseră în brațe și-l îngrijiseră ca pe ochii din cap.

— Doamne, Ned, tot frumos ai rămas! Cred că fetele roiesc în jurul tău ca muștele la borcanul cu miere. Când ai de gând să te însori? Nu cumva să nu ne inviți la nuntă!

— Lasă băiatul, nu vezi că se rușinează?

Ned mușcă dintr-un fursec. Dintr-odată se trezi transportat în trecut, în salonul unde lua masa cu bunicii și părinții săi, în timp ce Ema aducea de la bucatărie bunătăți după bunătăți.

— Nu ne-ai mai dat niciun semn de viață. Spune-ne, ce-ai mai făcut, ce mai faci? Am auzit că o vreme ai fost plecat în străinătate. Și pe-acolo e lumea rea ca și pe-aici?

— Lumea e la fel peste tot.

Nu știa ce să le spună, cum să răspundă la semnele lor de dragoste, păstrată neștirbită de trecerea vremii. Oare cum îi trecuse prin minte dobitocului de polițist că soții Morris ar fi putut avea vreun amestec în

declanșarea incendiului care mistuise casa familiei Harris?

Deodată, ochii doamnei Morris se umplură de lacrimi.

— Mare durere, Ned! Mare durere!

Domnul Morris încercă să destindă atmosfera.

— Nu vrei un whisky? Am văzut că ai venit cu taxiul, deci nu e nicio primejdie. Am unul bun.

— Ba da, domnule Morris. Însă numai un deget.

— Vezi că mă supăr dacă îmi mai spui așa. De când ai învățat să vorbești mi-ai spus Clive. Când eram în grădină te țineai numai de pozne. Odată ai dat drumul la toate aspersoarele. M-ai făcut ciuciulete.

— Iar eu am fost și voi rămâne pentru tine Ema.

Ned se înduioșă și mai mult. Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-i cheme la el măcar o dată pe săptămână, ca să-l ajute la curățenie, la lucrările din grădină... Ar fi fost un pretext pentru a-i vedea. Sau măcar să-i invite și el la o cafea. Alungă imediat gândurile astea.

— Apropo de taxi. Tot nu ai învățat să șofezi?

— Nu. Nici n-am mașină.

Cei doi nu-l mai întrebară nimic. Știau de aversiunea pe care o căpătase Ned față de mașini după accidentul în care pieriseră bunicii lui.

Începură să înșire amintiri, în special din primii ani de viață ai tânărului – „Mai ții minte cum ai căzut de pe trotinetă și ce julitură urâtă ai avut la genunchi?”, „Mai știi papagalul pe care l-ai primit și căruia i-ai dat drumul zicând că asta nu e viață, dacă ești închis?”, „Mai râzi și acum dacă întâmplător dai la televizor peste un film cu Tom și Jerry?”

Ascultându-i cum depăneau amintiri după amintiri, unele dintre ele uitate, altele reținute inexact, îl cuprinse un val de emoție cum nu mai cunoscuse de multă vreme. Cei doi bătrâni parcă erau niște emisari veniți din trecut ca să-i redescopere secvențe dintr-o realitate în care se simțise la adăpost.

Dar el nu venise în căutarea timpului pierdut. Profitând de o clipă de tăcere îi întrebă cu glas șovăitor:

— Ema... Clive... Mai știți... Părinții mei au avut niște prieteni fermieri. O dată i-am și însoțit pe ai mei când le-au făcut o vizită. Nu știți cumva cum îi chema?

Cei doi se uitară surprinși unul la altul. Apoi îl ațintiră pe Ned. Acesta văzu licărind spaima în ochii lor.

— Ce întrebare e asta?

Ned simți că alungase armonia care domnise până atunci în casă.

— A, nimic, întrebam și eu așa, de curiozitate. Mi-ar fi plăcut să știu ce-au devenit cei trei băieți pe care i-am cunoscut acolo.

Ema și Clive se uitară din nou unul la altul. Ned se întreabă dacă ezitarea lor nu era legată de episodul cu îmbolnăvirea lui de atunci. O mai țineau minte? Era greu de uitat.

Tăcerea se prelungi, stânjenitoare.

— Cum să-ți spunem, Ned? Familia aceea a dus-o din nenorocire în nenorocire. Domnul Harry Sutter a trecut prin mari greutăți financiare. A încercat pe la bănci un împrumut, dar a fost refuzat, avea nevoie de o sumă uriașă. A dat faliment, a trebuit să vândă ferma și să pornească o altă afacere, mai mică.

Poate și de supărare, doamna Lori a murit în scurtă vreme după aceea. Domnul Sutter, ocupat de dimineața până seara, a pierdut controlul asupra educației băieților. Doi dintre ei s-au înhăit cu niște hipioți, colindând țara în lung și în lat, murdari, zdrențăroși, dormind deseori sub cerul liber. Ca tinerii din anii 70, care voiau să facă dragoste, nu să meargă la război. Aceia măcar aveau un ideal. A le repeta experiența în zilele noastre e o aiureală. Fratele cel mai mic, Joseph, a murit dintr-o supradoză. Celălalt, mijlociul, Lem, s-a speriat, a urmat niște tratamente de dezintoxicare și a scăpat. Acum e proprietarul unui atelier de reparat mașini. Cel mai mare, Anthony, a ajuns foarte bine – are o agenție de voiaj, Sutter Travel, și noi am apelat la serviciile ei. Dar ce-ți veni să întrebi de familia asta?

Ned se prefăcu dezinteresat.

— A, nimic... O simplă curiozitate.

Spre vădita ușurare a soților Morris, discuția o luă pe alt făgaș.

Ned nu mai zăbovi – vraja fusese destrămată din clipa în care întrebuse de fermier. Își luă rămas-bun și se urcă într-un taxi pe care îl comandase domnul Morris.

Mai înainte de aceasta îi șoptise:

— Ferește-te de familia Sutter. Și azi îl acuză pe domnul Jonathan Harris că nu i-a ajutat când erau la ananghie. Sunt periculoși și răzbunători.

Într-un târziu, după mai multe telefoane la care i se spusese că domnul Anthony Sutter era plecat în străinătate, secretara îi stabili o întâlnire cu el.

Ned trecuse deseori pe lângă clădirea care adăpostea agenția de turism Sutter Travel, dar n-o băgase în seamă niciodată. Situat în apropiere de zona centrală a orașului, imobilul de sticlă, aluminiu și beton avea înfățișarea oarecare a construcțiilor din ultimii ani, adică nimic memorabil.

Un lift silențios îl propulsă rapid pe Ned până la etajul douăzeci. Cât timp străbătu coridorul, admiră prin geamurile uriașe panorama unui oraș mohorât. Și de sus părea cuprins de letargie. Mașinile abia se târau pe străzi, oamenii se zăreau ca niște furnici pornite agale la plimbare, reclamele aprinse nereușind să înviorizeze decorul cenușiu.

Era dimineată, era destul de frig și nimeni nu părea entuziasmat de a trăi încă o zi posomorâtă.

Numai Anthony Sutter deborda de energie și bună dispoziție, având un nepotolit chef de vorbă. Era mai înalt ca Ned, mai lat în spate, și încerca să-și mascheze începutul de chelie trăgându-și pe frunte o șuviță de păr. Se ridică de pe scaunul din spatele biroului său, atent să nu-și agate în ceva costumul gris-fer și îi ieși în întâmpinare, strângându-i mâna cu putere.

— Domnule Harris – parcă așa a spus secretara că vă numiți. Tot ea mi-a spus că sunteți interesat de un sejur în Hawaii. Avem oferte minunate pentru Hawaii. Ziceți că n-ați mai fost niciodată acolo? Ei bine, o să vă îndrăgostiți de locurile acelea. O să doriți să vă întoarceți în acel paradis în fiecare an. Și ați făcut o alegere minunată când ați venit la Sutter Travel. Oferim servicii de care cu siguranță veți fi mulțumit. Zâmbiți – asta spun toți, nu-i așa? Însă spusele noastre au deplină acoperire în faptele noastre. Așa sună și sloganul firmei. Cum doriți să plătiți? Cash? Prin bancă? Nouă ne este indiferent. Dar, desigur, mai întâi să vedem ce hotel alegeți. Și ce perioadă v-ar conveni? Sau poate doriți să

închiriați un bungalou, foarte aproape de plajă. Nu mi-ați spus câte persoane sunteți. Sau vă duceți singur? Ehe, vă garantez că în numai câteva ore n-o să mai fiți singur. Vai, ce nepoliticos sunt! Vă rog să luați loc.

— Mulțumesc.

— O cafea? Un ceai?

— Nu, mulțumesc. Încă nu m-am hotărât dacă merg singur sau cu niște prieteni. Dacă mi-ați putea da câteva pliante... Le-aș putea consulta acasă.

— Avem o mulțime de pliante. Poftim! Nu trebuia să vă deplasați numai pentru atât. Vi le trimiteam noi acasă. Și vă recomand să consultați și site-ul nostru. În fiecare zi găsiți pe el ceva nou.

Sub avalanșa cuvintelor celuilalt, Ned nu știa cum să aducă vorba despre ceea ce-l interesa.

Deodată, Anthony Sutter își dădu cu palma peste frunte, deranjându-și şuvița de păr.

— Cum ați spus că vă numiți? Ned Harris?

— Da.

— Nu sunteți fiul bancherului Jonathan Harris?

— Ba da.

— O, îmi pare groaznic de rău de ce li s-a întâmplat părinților dumneavoastră. N-am lucrat cu domnul Harris, dar am auzit numai lucruri bune despre profesionalismul lui.

Anthony Sutter părea să exprime o compasiune sinceră.

— Din când în când părinții mei îi amintesc, spunând că în ziua de azi nu mai găsești un bancher ca domnul Harris.

Ned se uită surprins la el.

— Părinții dumneavoastră trăiesc? Amândoi?

La rândul său, Anthony Sutter îl privi cu uimire.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Solicitantul unui sejur în Hawaii bătu în retragere.

— A, nimic, întrebam și eu așa...

Chiar dacă pomenise de regretații soți Harris, șeful agenției Sutter Travel nu dădu niciun semn că l-ar fi cunoscut într-o zi dintr-o anumită vară fierbinte. Nici lui Ned nimic din înfățișarea lui nu-i aducea aminte de cel mai mare și mai agresiv dintre frați.

— Am auzit că și dumneavoastră ați trecut printr-o nenorocire...

Celălalt își încreți sprâncenele și întreabă din nou:

— Ce vreți să spuneți?

Ned simți că se hazardase pe un teren minat bazându-se pe informațiile pe care le primise de la familia Morris și în care crezuse fără să le verifice și din alte surse. Trebuia să-i fie învățătură de minte.

Totuși se avântă cu capul înainte.

— Am auzit ceva în legătură cu un frate de-al dumneavoastră... Joseph.

— Ce-i cu Joseph?

Reacția celuilalt nu mai era aceea a unui om amabil, dornic să vândă sejururi de vis.

— Lăsați, poate că n-am înțeles eu bine.

— Insist să-mi spuneți ce-ați aflat despre Joseph.

Ned se ridică în picioare. Era complet derutat.

— Am să consult pliantele și am să vă comunic ce-am hotărât.

Anthony Sutter deveni din nou lapte și miere. Își scutură o scamă de pe costumul care îi venea ca turnat. Își admiră manichiura perfectă, precum cea a unui jucător de snooker.

— Sigur, sigur... Dar ar trebui să vă grăbiți – altfel puteți rata ofertele cele mai bune.

În pragul ușii, fără nicio legătură cu minunatul sejur promis în Hawaii, îi spuse aproape șoptit:

— De fapt, ce-ați auzit despre Joseph e adevărat. A luat-o razna. Nu stă o clipă locului. Azi e-aici, mâine – cine știe unde. Când își aduce aminte de noi ne mai trimite câte o vedere cu două vorbe... Nu știm nici unde se află și nici ce face. Poate fi chiar și în Barintown, dar nu ne caută. Nu l-am văzut de nu mai țin minte când. S-a înhăit cu niște sectanți, sau cu cine știe ce alți neisprăviți. Mare păcat! Îl toacă de bani. Iar el ne stoarce pe noi. Mai ales pe părinții noștri. Favoritul lor. Era cel mai scripitor dintre noi trei. V-am spus că suntem trei frați? Sau poate ați aflat din oraș. Ei, numai bine domnule Ned Harris! Aștept un semn de la dumneavoastră. Și ascultați-mi sfatul: cel mai bine ar fi să plecați singur în Hawaii.

Viața merge înainte, orice s-ar petrece pe planeta asta pe care am ajuns la 7 miliarde de suflete. N-au reușit s-o oprească războaiele, calamitățile naturale, ravagiile produse de boli îngrozitoare. Prunci se nasc în continuare, cresc, se duc la școală, devin bărbați și femei în toată firea, câștigându-și existența prin mijloace proprii, au, la rândul lor, copii, îmbătrânind încetul cu încetul, până când se sting și lasă locul altora, care vor cunoaște aceleași bucurii și necazuri, cum i-au fost hărăzite omenirii de la începuturi.

În ziua premierei cu *Triunghi periculos* mai fusese descoperit un cadavru, al unui negustor de vinuri. Dar, evident, spectacolul n-a fost amânat – doar viața merge înainte – și a fost un triumf, așa cum se aștepta toată lumea. De multă vreme în teatrul din Barintown nu se mai manifestase un asemenea entuziasm la reprezentarea piesei unui dramaturg contemporan. Publicul a ovaționat îndelung, l-a chemat pe autor pe scenă și de acolo Ned a mulțumit înclinându-se de mai multe ori. Judith îl îmbrățișase și chiar îl sărutase pe obraz. A urcat pe scenă și Jeremy Morgan și l-a felicitat cu multă căldură. Strângându-i mâna, Ned n-a simțit nicio remușcare pentru că îi puneia coarne.

La dineul care a urmat după spectacol, Judith l-a prins într-un colț și l-a sărutat pe gură.

— Ce ți-am spus? O minune! îi șopti ea și se amestecă printre ceilalți invitați.

Dar pe Ned nu-l îmbiau nici cupele de șampanie, nici bunătățile etalate pe masă, nu-l flatau nici vorbele bombastice pe care le auzea de la necunoscuți din protipendada orașului, mândri de șansa de a-i sta în preajmă. Se simțea stingher printre ei, smochingul îl strângea ca o armură, luminile uriașului candelabru din tavan îi jucau feste, schimonosind chipurile din jurul lui. Parcă se afla în toiul unui carnaval, fiecare ascunzându-se sub o mască. De când îi dispăruseră părinții în groaznicul incendiu, era deseori cuprins de panică, fiindcă dacă dragostea lor fusese uneori sufocantă, libertatea deplină de care se bucurase după dispariția lor îi arătase ce neajutorat era în confruntarea cu viața și cât de stânjenit se simțea în mijlocul unei mulțimi. La asta mai contribuia și un gând care nu-l lăsase deloc să se bucure de premieră. Și, deși nu băuse decât o cupă de

șampanie, a simțit dintr-odată cum îl cuprinde amețeala și a încercat zadarnic să se sprijine de brațul cuiva. A căzut la podea, ușurel, de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul, iar ultimul gând i s-a îndreptat spre bilețelul pe care îl primise de dimineață. Pe coala de hârtie nu scria decât atât: „Sunt cu ochii pe tine.”

...Când își reveni din leșin se afla în același salon somptuos, întins pe o canapea. O mulțime de fețe curioase erau îndreptate spre el. Cineva îl îmbia cu un pahar cu apă.

— Bea! E apă cu zahăr. Ai făcut o criză de hipoglicemie. Imediat o să-ți revii.

S-a auzit un glas îngrijorat de femeie – nu era al lui Judith, actrița nu se zărea nicăieri.

— N-ar trebui să chemăm ambulanța?

A băut paharul cu apă. S-a ridicat cu grijă de pe canapea. Oferise un spectacol jenant. Jurnalele aveau ce să relateze a doua zi. Dar mai mult îl îngrijora biletul acela scris cu litere decupate din ziare. „Sunt cu ochii pe tine.” Cine i l-o fi trimis? Și la ce se referea? La relația lui cu Judith? La focul care mistuise casa părinților săi? Sau la cu totul altceva?

— Vă rog... N-am nimic... O stare trecătoare de slăbiciune. Emoțiile... Îmi revin imediat.

Curând, se amestecase printre ceilalți și incidentul fusese uitat. Primise în continuare complimente, ascultase răbdător cum i se anticipa un viitor fabulos, răspunsese la întrebări legate de proiectele lui, dăduse un interviu pentru postul principal de televiziune. Judith și Jeremy erau lângă el tot timpul, de parcă s-ar fi temut ca starea de leșin să nu revină. Spre marea lui surpriză, Ned tot nu simțea încă nicio vinovăție fiindcă îl înșelase pe Jeremy.

Într-un târziu, petrecerea se sparse și soții Morgan îl duseră acasă cu mașina lor pe dramaturgul acoperit de lauri.

A doua zi s-a trezit mai târziu. Dar primul lui gând n-a fost la seara premierei, ci la biletul misterios. Când și-a adus aminte și de spectacol, a ieșit în halat și papuci

și a cules de pe gazonul din fața casei ziarul aruncat de către băiatul care aducea corespondența.

Articolul despre „Triunghi periculos” începea pe prima pagină și continua în pagina 6. Titlul era cules cu litere de-o șchioapă: „O nouă stea a dramaturgiei contemporane: Ned Harris”. Erau fotografii, declarații ale unor autori dramatici, o cronică elogioasă. Oftă ușurat – nu se pomenea nimic despre leșinul lui.

Tot pe pagina întâi era o relatare despre noua crimă a Electricianului, care făcuse a opta victimă. O fotografie îl înfățișa pe Tom Redford apărându-se cu mâinile de fotoreporterii care îl asaltau cu întrebări, fără să obțină de la el niciun comentariu. Unul dintre jurnaliști pretindea că l-ar fi auzit spunând ceva de neînțeles: „Sunt cu ochii pe el.”

Oare polițistul îi trimisese bilețelul din ajun, scris cu litere decupate din ziare?

N-avea niciun sens. Poliția nu procedează în felul ăsta. Nu umblă cu aluzii, cu tertipuri de tot râsul. Poliția interoghează, confruntă prezumtivul vinovat cu martori, îi prezintă probe, solicită alibiuri. Fără doar și poate, era mâna cuiva invidios pe reușita lui.

Dar oare nu putea fi vorba de Jeremy Morgan? Oare înfățișarea lui surâzătoare nu ascundea un individ măcinat de gelozie? Nu i-ar fi fost greu să-și urmărească soția și să afle unde își petrecea ea nopțile de la o vreme. Ce dacă Judith avusese până atunci numeroase aventuri? Poate că îi ajunsese și lui cuțitul la os și nu mai suporta să fie înșelat.

Și totuși, nu putea fi regizorul. Ar fi trebuit să fie un actor formidabil ca să joace în viața de toate zilele rolul unui încornorat blajin și nepăsător, ca în *commedia dell'arte*, iar în solitudine să croiască planuri de răzbunare.

„Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Nu mai rămânea decât varianta unui nebun căruia, din cine știe ce pricină, i se pusese pata pe el. Un tip ca Max Collins, despre care auzise că avea mințile rătăcite după ce fusese pus pe liber și nimeni nu-l mai angajase. Dar un nebun era imprevizibil, așa că nu știai cum să te aperi de el. Putea să te aștepte la un colț de stradă și să-ți

dea cu ceva în cap, putea să ți se strecoare în casă și să te înjunghie când faci duș, putea, la fel de bine, să te stranguleze cu un cablu electric...

Un cablu electric... Arma folosită de Electrician... Tom Redford pomenise de un cablu electric și în cazul incendierii casei Harris. Un cablu care legase mai multe dispozitive explozive, încât focul izbucnise deodată în mai multe încăperi ale vilei, astfel încât aceasta să ia foc din mai multe părți și să facă inutilă intervenția pompierilor. Polițistului îi mai trebuia puțin ca să se refere explicit la cele două cazuri. Era disperat pentru că ancheta bătea pasul pe loc. Era capabil să inventeze orice ca să rezolve enigma și să-și justifice prezența în fruntea secției Omucideri.

Dar îi lipsea un mobil pentru toate aceste fapte cumplite. Era destul de greu să-l identifici pe ucigașul în serie cu incendiatorul casei bancherului. Dacă nu cumva focul fusese provocat dinadins, pentru a-i ucide pe cei doi Harris. Sau poate incendiul nu fusese declanșat pentru a omorî pe cineva și totul scăpase de sub control.

Dar Max Collins fusese categoric în ancheta sa. Incendiul avea o explicație de altă natură. Fusese un accident.

Însă Max Collins fusese un funcționar superficial.

„Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Durerea de cap pe care o simți auzind vorbele astea fu mai sfâșietoare decât în alte dăți. Își prepară o pipă, trase câteva fumuri, încercând să se liniștească, așa cum reușea în alte ocazii. Dar pe chipul său nu se așternu liniștea de care era cuprins Robert de Niro în finalul filmului *A fost odată în America*. De-abia reuși să se târască în pat unde zăcu până seara târziu, fără să răspundă la telefonul care suna din sfert în sfert de oră –

mobilul și-l închisese. Suna la fel de obsedant ca telefonul care se auzea în pelicula vizionată de-atâtea ori. N-avu puterea să-l scoată din priză. Din când în când ațipea. Imediat era asaltat de coșmaruri. Indivizi cu fețe necunoscute dansau în jurul lui și-i strigau rânjind: „Ucigașule! Ți-ai omorât părinții! Asasinule! Ai strangulat opt oameni!” Chipurile acestea schimonosite semănau cu cele din niște gravuri ale lui Goya pe care le

văzuse la Prado. Aduceau vag cu chipurile unor ființe omenești. Erau ale unor făpturi îngrozite care locuiau în caverne, ieșind uneori în lume, înspăimântate de ceea ce se petrecea acolo – torturi cu fierul înroșit în foc, dezmembrări de trupuri cu săbii ascuțite, smulgerea de organe, cu clești.

Așternuturile de sub el îl frigeau, întreg corpul îi era cuprins de transpirație, ca și cum s-ar fi aflat într-o saună, carnea îl durea, de parcă fusese bătut cu o funie udă.

Sau cu un cablu electric.

Pentru prima oară îi era frică de ceea ce i se putea întâmpla. Succesul pe care îl obținuse cu o seară înainte nu mai însemna nimic, fusese doar o amăgire înainte de a începe calvarul. Nu s-ar fi mirat dacă, uitându-se în oglindă, ar fi văzut un chip ca în gravurile acelea ale pictorului spaniol, cu gura deschisă într-un țipăt de disperare.

Oare cât mai era până când Tom Redford avea să-i bată la ușă și să-i pună cătușele? Oare s-ar fi bâlbâit la fel de cumplit când i-ar fi citit drepturile?

Într-unul dintre coșmaruri se văzu zăcând în celula unei închisori, batjocorit de supraveghetori și de ceilalți indivizi închiși acolo. Se văzu la proces, acuzat de către un procuror inflexibil. Îl auzi pe polițistul gras și nădușit depunând mărturie împotriva lui, în timp ce asistența îl privea înmărmurită. Îi urmări pe jurații care îl scrutau cu oroare. Ascultă cu groază sentința pronunțată de către judecător – eliminarea lui din această viață printr-o injecție letală.

Trebuia să se liniștească. Pentru asta nu avea decât o soluție. Într-un moment de luciditate se dădu jos din pat, își făcu toaleta, se îmbracă și ieși în stradă, în lapovița care se căznea să se transforme în ninsoare. În curând se pierdu în întuneric.

A doua zi dimineața se trezi în pat, fără să-și amintească nimic din ce făcuse în cursul nopții. Abia mai ținea minte coșmarurile care îl bântuiseră. Se simțea obosit, îl dureau picioarele de parcă ar fi participat la un marș lung. Iar la mâna stângă descoperi o julitură urâtă.

Se duse în baie, făcu un duș fierbinte și își pansă rana. Se întoarse în pat și încercă să adoarmă din nou, dar abia reuși să ațipească vreo câteva minute. Deși rana nu era atât de gravă, mâna îl dureau inexplicabil de tare. Unde se rănisese? Nu cumva leșinase din nou și se zgâriase într-un gard de metal? De ce nu-i era clar episodul? Nu cumva și la el în creier veghea acel gardian despre care îi vorbise Brad Twinger, care îl proteja de amintirile neplăcute?

Pe la amiază se auzi soneria. Tresări. Nu cumva... Își puse un halat și se duse la ușă. Dar nu era Tom Redford. Marea actriță Judith Morgan, protagonista spectacolului *Triunghi periculos*, un regal pe scena teatrului din Barintown, venise să se intereseze de sănătatea lui. Mirosea a proaspăt, deborda de energie, nu-i mai tăcea gura. Își atârna pelerina de ploaie în cuier și-l cuprinse în brațe strângându-l cu putere. Ned o îmbrățișă și el. Lipiți unul de altul intrară în camera de zi. Acolo Judith renunță la explozia sa de veselie, se desprinse cu delicatețe din înlănțuire și se uită la el cu atenție, așa cum își examinează doctorii pacienții.

— Am fost foarte îngrijorată. Nu trebuia să te las singur după spectacol.

— A fost un rău trecător. Acum n-am nimic.

— Sigur?

— Dacă-ți spun!

— Te-am sunat de zeci de ori. Și pe mobil, și pe fix. N-ai răspuns. Dragul meu! Ce-ai făcut?

— Am dormit. Am dormit ca un prunc. Eram obosit. M-au stors săptămânile de repetiții, iar seara premierei m-a pus pe butuci.

Judith se uită la el cu îndoială.

— Ai cearcăne!

— Dacă-ți spun c-am dormit...

— Pe la orele trei am venit să văd ce e cu tine. Am sunat o jumătate de oră la sonerie.

Ned se crispă.

— De câte ori să-ți spun? Am dormit adânc. De multă vreme nu m-am odihnit atât de bine.

— Dacă zici tu... Să te cred, să nu te cred... Nu cumva erai cu vreo femeiușcă dintre acelea care te sorbeau din ochi la petrecere? De-acum ești o stea, nu-ți mai pasă de vechii prieteni.

— Judith, dragostea mea! Mă crezi capabil de astfel de lucruri? Tu o să fii steaua mea pentru totdeauna!

Arăta de-a dreptul indignat rostind cuvintele astea, pe care într-o altă ocazie le-ar fi socotit de o banalitate revoltătoare. Dar acumularea atâtor neliniști avea nevoie de o descătușare.

Judith se sperie de reacția lui Ned, căruia i se ridică mâneca halatului pe care îl purta. De-abia atunci ea îi zări pansamentul de la mână.

— Ce-ai pățit?

Ned își acoperi în grabă pansamentul. Uitase de rană.

— Un fleac. Am căzut... am căzut în baie. M-am julit. Nu e nimic grav.

— O, dragul meu! Lasă-mă să văd.

— Ți-am spus: n-am nimic.

Dar Judith nu se lăsă și se uită la mâna lui fără să-i desfacă pansamentul.

— Doamne! Câte accidente se petrec în baie!

Ned își trase din nou la loc mâneca halatului.

— Da, mulți bătrâni își sfârșesc zilele alunecând într-o cadă și lovindu-se la tâmplă.

Urmă un moment de tăcere. Ned o întrerupse zicând ceva la care nu se mai gândise până atunci și spusele lui îl uimira în primul rând pe el.

— Judith!

— Da, iubittle.

— Judith, mărită-te cu mine!

Femeia îl privi uluită.

— Să mă mărit cu tine?

— Da, dragostea mea.

— Adică să-l părăsesc pe Jeremy?

— Da.

— Dar tu știi că sunt cu el de aproape treizeci de ani?

— Și ce? Dacă ne iubim, nu e firesc să fim mereu alături?

— Știi tu cât m-a ajutat ca să devin o mare actriță? Cât a investit în mine pentru a mă lansa?

— Ce importanță mai are? Maurul și-a făcut datoria, maurul poate să dispară.

El însuși regretă imediat vorbele pe care le spusese. Mai bine și-ar fi mușcat limba înainte de a le rosti. Jeremy era un domn. Un mare domn. Semăna în comportament cu bancherii Harris.

— Glumești. Pe Jeremy n-am să-l părăsesc niciodată.

— Dar zici că mă iubești!

— Desigur că te iubesc. Dar nu-l pot abandona ca pe o haină care nu-ți mai e de folosință. Mă leagă prea multe de el. A, te gândești că l-am înșelat în repetate rânduri? E-adevărat, am avut aventuri, dar nimeni nu m-a înțeles și nu mă va înțelege mai bine ca el. A priceput că pentru arderile mele de pe scenă am nevoie de o supapă. Ei da, am avut relații trecătoare, care însă n-au valorat în ochii mei nimic. Pe unii dintre cei care, chipurile, m-au avut nici nu-i mai știu pe nume. Doar m-am folosit de ei. Nu pot să-l părăsesc. Ar fi imoral. Ar fi de-a dreptul josnic.

Tăcerea se instalează din nou în încăpere. Ned ar fi vrut s-o întrebe dacă povestea cu studentul era adevărată. Nu îndrăzni, n-ar fi dorit să audă o confirmare, așa că întrebă altceva.

— Și-atunci cu mine cum rămâne?

Zâmbi cu cochetărie.

— Totul va fi ca și acum. În plus, nu uita de pactul nostru. Trebuie să scrii pentru mine. Zi și noapte gândește-te la noi și noi subiecte, la modul în care să le dezvoltăm cât mai atractiv. Nu te lăsa acaparat de îmbătătoarea vrajă a primului succes. Sunt mii de exemple de indivizi care după o izbândă eclatantă n-au perseverat, ajungând niște ratați, plângându-și neputința prin cârciumi. Adevărata glorie se cucerește numai cu trudă continuă. Cum spuneau latinii? *Omnis labora omnia vincit*. Iar acum dovedește-mi că rana de la mână e într-adevăr un fleac și du-mă sus. Am un chef nebun să mă ții în brațe.

Începuse să pună în țiple articole și fotografii tăiate din ziare referitoare la omorurile Electricianului. Apoi încopcia țiplele într-un dosar cu șină. Pe coperta lui lipise o etichetă pe care scrisese ceva inofensiv: *Proiect*.

Decupa chiar și cel mai obscur comentariu pe care îl descoperea în cea mai insignifiantă gazetă. Avea tot ce apăruse în presa din Barintown, încă de la primele două omoruri – victimele fiind Ethel Blandorf și Rosie Crawford. Respecta în alcătuirea documentației ordinea în care fuseseră înfăptuite crimele. Se abonase la toate ziarele și revistele din oraș – băiatul care îi aducea corespondența se plângea deseori tovarășilor săi de greutatea pe care trebuia s-o care zilnic până la casa ciudatului fiu al bancherului Harris.

Ned avea un scop – dorea să reia povestea Electricianului într-o a doua piesă. O versiune complet nouă față de aceea la citirea căreia Tom Redford strâmbase din nas. Pentru asta simțea nevoia să cunoască în detaliu cazul. Din păcate, jurnaliștii nu ofereau prea multe amănunte și mai mult însăilau istorii pornind de la câte un pont prins din zbor.

Electricianul lovea numai noaptea.

Arma crimei era un cablu electric.

Asasinul inspira încredere victimelor sale.

Acestea erau și bărbați, și femei, cu vârste cuprinse între treizeci și șaiszeci de ani.

Nimeni nu rămăsese în viață după ce-l văzuse acționând, așa că nu i se putea alcătui un portret robot.

Nici profilerii nu se puteau pune de acord – unii îl socoteau un psihopat care lovea la întâmplare, alții îl considerau un ins cu o inteligență peste medie și urmărind un plan bine precizat.

Ce plan? La întrebarea asta profilerii ridicau neputincioși din umeri. Ignoranța lor dădea și mai mult apă la moară jurnaliștilor care se repezeau să propună scenarii și mai neverosimile.

Polițiștii erau ca turbați – arareori se confruntau cu asasini de ingeniozitatea Electricianului. Pe esticii care omorau la beție sau jefuiau pe cineva puneau rapid mâna.

În mintea lui Ned se plăsmuia o variantă despre care era sigur că va produce senzație atunci când va fi pusă în scenă. Nu-i era însă nici lui foarte limpede, aștepta să se coacă, să prindă un contur mai clar, până să se apuce de lucru. Și era angrenat și într-un alt proiect pe care voia să-l ducă la bun sfârșit.

Până se va apuca de noua versiune a *Electricianul*, dosarul cu coperti verzi va conține și mai multe elemente care îi vor fi de folos.

Se frământa zi și noapte. Nu mai reușea să-și găsească liniștea de când, în acea noapte blestemată, focul transformase casa familiei Harris într-un rug în flăcări. Avea multe pe cap, dar chiar și în toiul celor mai solicitante activități gândurile îi reveneau, cu obstinație, la catastrofa care îi schimbase viața. În mintea lui se confruntau idei, se conturau supoziții, unele fiind abandonate după o vreme, altele prinzând o formă tot mai plauzibilă și îndemnându-l să persevereze, în ciuda avertismentelor pe care și le dădea el singur.

- N-ai să izbutești!
- Ba nu! Am să izbutesc.
- E ceva mai presus de puterile tale!
- Tocmai de aceea îmi place provocarea asta.
- Vezi că mergi într-o direcție greșită!
- Exclus!
- Eu te-am avertizat.
- N-ai niciun motiv de îngrijorare.
- Te poți face de râs.
- Mai vorbim noi mai încolo.
- Nu-i el vinovatul.
- Nu poate fi altcineva.
- Liniștește-te! Ai făcut o obsesie.

A căuta acul în carul cu fân. Vorba asta se potrivește nu numai în împrejurările obișnuite ale vieții, când rătăcești ceva printre alte lucruri și te dai de ceasul morții ca să găsești obiectul pierdut. E o expresie potrivită și pentru munca polițiștilor, care, uneori, nu mai știu unde să caute urma unui hoț sau a unui asasin dibaci. Având în fața lor numeroase piste, anchetatorii nu mai știu pe care s-o urmărească mai întâi, iar după ce se avântă pe o cale, descoperă la capătul ei o fundătură.

Într-o astfel de situație se afla de multă vreme Tom Redford, corpolentul șef al secției Omucideri. După luni de anchetă nu reușise să pună mâna pe Electrician.

Impasul în care se afla îi provoca dese stări de furie, subalternii lui încercând în acele clipe să se facă nevăzuți. Conștient de impactul pe care îl aveau reacțiile lui, ieșea în oraș ca să se mai liniștească, lăsând de izbeliște dosarele de pe birou.

Într-un astfel de răgaz îl întâlnește pe Ned care stătea singur la o masă dintr-o cafenea din centru. Acesta se uita apatic la dărele de apă care se scurgeau pe geamurile lovite de ploaie. Unele se prelingeau mai repede, altele mai încet. Ned paria în gând care dintre ele aveau să ajungă mai iute la rama ferestrei, de unde dispăreau pe pervaz, alunecând în bălțile de pe stradă.

— Pot să... să stau lângă dum... dumne... dumneavoastră?

Smuls din pariurile lui inocente, Ned tresări zăbindu-l pe criminalist. Nu-i făcea nicio plăcere să-și soarbă cafeaua într-o astfel de companie, dar pe chipul său nu apăru nici o grimasă care să-l facă pe celălalt să se așeze în altă parte.

— Ce... ce... mai faceți?, întrebă Redford după ce-și comandă o cafea și un croasant. N-am mai... n-am mai vor... vorbit de multă vre... vreme.

— Mulțumesc, bine, răspunse Ned, concentrându-se asupra unei alte dăre de pe geam care o pornise vijelios la vale.

Celălalt nu păru deranjat de laconismul răspunsului.

— E... vident că fa... faceți bine. Ați ajuns o cele... celebritate. Stați în apro... apropiere... rea doam... doamnei Judi... Judith Mor... Morgan...

Ned tresări și-și privi drept în ochi interlocutorul. Nu cumva aflase de această legătură primejdioasă? Dar polițistul nu părea să facă vreo aluzie la ceva ce nu trebuia să știe nimeni.

— Ve... deți cum ochii tutu... tuturor celor din local sunt ați... ațintiți a... supra dum... dumne... dumneavoastră? Ceva din gloria dum... dumne... dumneavoastră se răs... se răs... se răsfrânge și asupra mea, din mo... moment ce stăm de vorbă. E o ma... mare... o onoare.

— Exagerați.

Redford îl privi dezaprobat.

— O, nu, tine... tinere domn, nu exa... nu exagerez cu nimic. De... de curând am fost la... la specta... la spectacolul cu *Triunghi periculos*. O piesă excep... excepțională. Ju... cată magnific. O bi... bi... bijuterie.

— Mulțumesc.

Polițistul mușcă din croasant.

— Ar tre... trebui să mă feresc de dul... dulciuri. Doctorii mi-au ce... cerut asta în repe... în repetate rânduri.

— Doctorii nu trebuie luați în seamă întotdeauna.

— Oare? Poa... poate. V-am scris, dar nu... nu mi-ați răs... răspuns. În... înțeleg, sun... sunteți ocu... ocupat. Dar specta... spectacolul cu *Triunghiul* m-a pus pe... pe gânduri. Nu cu... cumva am dat un verdict gre... greșit în cazul *Electri... Electricianului*? Aș vrea... aș vrea... să re... recitesc piesa. Mai... ales... că în... în ea... am dat peste... peste ce... ceva în... inte... interesant. Din păcate v-am îna... înapoiat-o.

Ned se cutremură.

— Peste ce ați dat?

Redford era dezolat. Ultima bucată de croasant dispăruse.

— Ce... ce-ați spus?

— Ați zis că în piesa mea ați dat peste ceva interesant.

Polițistul părea să urmărească în gând traseul pe care îl parcursese ultima înghițitură.

— Da, da... Nu... nu știu. E poa... poate doar o pă... rere. Ar tre... trebui s-o... re... recitesc. Am ui... tat ce mi-a să... sărit în ochi la... la lectură.

— O, nu, ați avut perfectă dreptate cu verdictul pe care l-ați dat. Piesa e o catastrofă. N-ar avea nici un rost s-o recitiți. Am și uitat de ea. E o fază depășită.

Polițistul oftă.

— Ce bi... bine e că puteți spu... spune așa ceva! Din păcate eu nu mă pot lău... lăuda cu niciun succes. Cazul *Electri... Electricianului* ba... bate pasul pe loc. Deși... Dar nu, ăsta... ăsta-i se... secret de... de serviciu.

Pentru prima oară de când se întâlniseră Ned se uită extrem de atent la anchetator.

— Deși...

Ofițerul se apropie de urechea lui.

— A apă... apărut un e... element nou. Pentru pri... prima oară așa... asasinul a comis o greșală.

Tânăra speranță a dramaturgiei mondiale se cutemură. Murea de curiozitate.

— Cum așa?

— La lo... locul ultimei crime am des... desco... am descoperit câteva pică... picături de sânge. Noroc că ploa... ploaia se oprise și am reușit să le prele... prelevăm.

Ned se înfioră din nou.

— Extraordinar!

— Nu-i așa? Acum știm pro... profilul ADN al crimi... criminalului. Dar asta trebuie să rămâ... rămână micul nostru se... secret.

— Fiți fără grijă, n-am să spun nimănui.

Evident că n-avea să trâmbițeze vestea mai departe. Dar confesiunea polițistului îl sleise de puteri.

Tânărul se interesă pe un ton precaut.

— Înseamnă că de-acum totul e simplu.

— Cum a... așa?

— E destul să căutați în baza de date.

— Ce... ce să cău... căutăm?

— ADN-ul ucigașului. După ce-i aflați numele îl aruncați în închisoare.

Polițistul izbucni în râs.

— Ce... ce bi... bine-ar fi dacă... dacă ar fi așa... așa simplu...

— Și nu e simplu?

— Da... da de... de... unde!

— De ce?

— L-am căutat în... în baza de... date. Nu... nu... figu... figurează.

— Extraordinar!

— Eu... eu... ce spun!

Polițistul se aplecă și mai mult spre el, ca și cum ar fi dorit să-i mai împărtășească o taină.

— Mmm! Ce... ce fru... frumos miroșiți! Ce parfum e?

— Fragonard.

Ned își trase scaunul mai în spate. Fără să-i bage în seamă reacția, polițistul continuă să vorbească.

— Omului nos... nostru a înce... început să-i fi... fileze o lam... lampă nu de... de prea multă vre...

vreme. De aceea nu... nu-l avem în... în... cata... catastife.

Redford mai luă un croasant pe care îl hăpăi din trei înghițituri. Ceru nota de plată.

— Lăsați că plătesc eu.

— Nu... nu se poate, vreți să-mi iasă vor... vorbe? Toată zi... ziua se bate a... apa în piuă în legă... legătură cu gradul ridicat de corup... corupție din rândurile poli... poliștilor. Dar ce-ați pățit la mâ... mână?

Ned se crispă și se îndepărtă și mai mult de masă.

— O zgârietură. Am alunecat în baie. Se mai întâmplă.

— Vai, ce peri... periculoase sunt accidente în baie! Fiți atent! Teatrul... teatrul are nevoie de dumnea... dumneavoastră.

Plăti și-și luă rămas bun. Se întoarse din ușă, ca un Columbo pântecos.

— V-ați mai gândit la... la pro... propunerea mea de a scrie o piesă despre... despre neno... nenorocirea care s-a abătut asupra dumnea... dumneavoastră? E acolo un fi... fi... filon care ar trebui ex... exploatat. V-am scris despre... despre asta. Dar par... parcă v-am mai... mai zis.

Ieși fără să aștepte răspunsul celuilalt. Ned nici n-ar mai fi avut puteri să-i mai spună ceva. Oare ce descoperise tălâmbul de polișt în piesa lui? Ce-i sărise în ochi de-l alarmase? Încercă să nu-și mai pună întrebări și să-și continue pariurile întrerupte din pricina convorbirii cu poliștul. Dar nu se mai putu concentra să urmărească scurgerea picăturilor pe geam.

Domnule Oscar Mortimer,

Vă scriu în legătură cu situația rezultată în urma decesului unchiului dumneavoastră, Frank Fielding.

Din păcate, nereușind să vă găsesc, n-ați fost de față la deschiderea testamentului acestuia. Cu mare greutate am reușit să descopăr această adresă de e-mail a dumneavoastră – sper să fie bună!

Am plăcerea să vă informez că unchiul dumneavoastră v-a trecut printre moștenitorii lui. Nu e vorba de o sumă mare, dar nu e nici neglijabilă, mai ales în timpurile astea.

În ce zi v-ar conveni să ne întâlnim, pentru ca să vin în Barintown și să discutăm amănuntele legate de această moștenire? Am multe alte probleme de rezolvat, așa că m-aș bucura dacă întâlnirea ar putea avea loc cât mai grabnic.

Cu salutări cordiale,

Peter Dillington,

Avocat

În sfârșit, își găsi timp să-l caute și pe Lem Sutter. Biroul acestuia era situat într-o hală de la marginea orașului, pe o platformă la care ajungeai suind o scară metalică destul de abruptă. Prin geamurile uriașe, proprietarul service-ului putea supraveghea activitatea care se desfășura jos, unde mai mulți lucrători în salopete roboteau în jurul a vreo treizeci de limuzine. Monitoare montate pe un perete ofereau imagini și din atelierele de tinichigerie și vopsitorie, și o vedere a curții unde erau parcate mașinile pe măsură ce erau reparate. La o primă impresie, afacerea domnului Sutter era înfloritoare.

Era mai scund decât fratele său, dar mai bine clădit, semn că, din când în când, domnul Lem Sutter nu pregeta să coboare printre muncitorii săi ca să le dea o mână de ajutor. Zadarnic încercă Ned să descopere pe chipul bărbatului sigur pe el trăsături care să-i amintească de băiatul pe care îl cunoscuse la fermă în fatidica vizită. Nici măcar nu mai avea un nas cârn și obraznic. Ba nu, se înșela. Cârn era mezinul. Îmbrăcat cu un sacou și purtând o eșarfă, ca un critic de artă la un vernisaj, Lem Sutter se purta extrem de curtenitor. Și nu arăta a fi fost odinioară un mare consumator de droguri – să mai pui bază altădată pe informații obținute de la doi bătrâni!

— Ce v-duce la noi, domnule Ned Harris?

Nu-l întrebă nimic de bancherul Harris. Ori nu făcuse legătura între nume, ori nici nu auzise de bancherul dispărut în condiții tragice.

Ned își pregătise răspunsul. Își dresе glasul și începu să vorbească de parcă era din nou un elev scos la tablă.

— Vedeți, am o Toyota Camry... Afișajul electronic de la bord îmi face figuri. Ați putea să puneți pe cineva să arunce o privire?

— Fără doar și poate. Unde e mașina? În parcare?

— Nu, am venit cu un taxi. Ați putea să-mi faceți o programare peste... să zicem... peste zece zile?

— Pentru asta nu trebuia să veniți până aici. Se putea rezolva și la telefon.

— Da, dar întâmplător eram prin zonă, așa că am venit personal.

— Înțeleg, înțeleg... Dar n-ați vrea să trimit pe cineva ca să vă aducă mașina la atelier? Până când vă întoarceți din călătorie e gata.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabil. Hai să lăsăm totul peste zece zile.

— Cum doriți...

Lem Sutter tastă ceva pe claviatura calculatorului. Peste câteva clipe din imprimanta aflată alături se prelinse o coală de hârtie. I-o întinse lui Ned.

— Iată programarea dumneavoastră. Chiar dacă nu sunt aici, o arătați băieților și mașina va intra la reparat.

— Mulțumesc. O zi bună!

— O zi bună și dumneavoastră.

Dar Ned nu se îndreptă spre ușă. Celălalt se uită întrebător la el.

— Mai doriți ceva?

Da, mai dorea. Vroia să-l întrebe dacă își mai aduce aminte de scena din hambar care pe el îi marcase pe viață. Dar cum să aducă vorba de asta? N-avea curaj. Un altul l-ar fi înșfăcat pe Lem Sutter de eșarfa și i-ar fi trântit-o verde în față: „De ce omorâți, bă, cocoșii ăia?”

Nu și Ned Harris, cel politicoș și crescut în puf.

Vizita se dovedea un fiasco.

— Nu, mulțumesc. Nu mai doresc nimic.

Ca și la venire, gazda lui îi întinse mâna stângă. Cealaltă era înfășurată într-un bandaj gros. Lem Sutter îi surprinse privirea. Izbucni în râs.

— Așa se întâmplă când patronul se amestecă în treburile meseriașilor. Nu mai am îndemânarea din vremea când lucram cot la cot cu ei. Vă spun sincer, cam doare, dar o să-mi treacă. Avea dreptate frate-meu, Joseph, când mă certa: „Lem, de ce faci lucruri pe care trebuie să le facă alții?” Lui îi convine, se îmbracă numai de la Hugo Boss sau Ralph Lauren, se încălță cu pantofi Bally – îi vin bine afurisitului, are picior ca de balerină. Și toată ziua taie frunză la câini. Eu însă am o afacere de condus. Dau în brânci din zori până noaptea.

Ultimele vorbe le spuse cu năduf. Când deschise din nou gura, tonul era altul. Și vorbea mai mult pentru

sine.

— Și totuși, mi-e dor de pramatia asta! Dar naiba știe pe unde umblă?

Ned zărise încă de când intrase o fotografie pe birou. Îi recunoscuse în ea pe Anthony și pe Lem. Întreabă pe un ton aparent dezinteresat:

— Cel de lângă dumneavoastră e Joseph?

— Da de unde! E frate-meu cel mare, Anthony. Joseph ne-a făcut poze. Cu el n-am nicio fotografie. Și culmea, într-o zi, toate fotografiile lui au dispărut, ca și cum n-ar vrea să mai știe nimeni cum arată. Un ciudat.

Începuse să-i placă jocul de-a detectivul particular. O experiență numai bună pentru un autor de piese polițiste.

Ai prilejul să cunoști oameni, încercând să intri în mintea și în sufletele lor, punând întrebări, chipurile, nevinovate. Din răspunsurile lor poți să afli cine spune adevărul și cine are ceva de ascuns.

Fiecare are o taină.

Dar mica lui anchetă fusese o pierdere de vreme. Doar Lem Sutter cu mâna lui bandajată putea fi o pistă promițătoare. Acesta oferise însă o explicație plauzibilă pentru rana lui.

A aflat și adresa bătrânilor Sutter. Ar trebui să se ducă și pe la ei.

Când o să-l lase durerea de cap.

Oare trebuia să adopte o altă abordare? Să fie mai dur?

Flegmatic și dur, ca Humphrey Bogart în *Șoimul maltez*.

Cel mai enigmatic dintre frați e Joseph Sutter. Nu-l mai văzuse nimeni de multă vreme. Nu se știa pe unde umblă. De ce se ascundea? Dar oare se ascundea? Nu era doar o haimana căreia nu-i plăcea să dea nimănui socoteală? Un ins dornic să fie liber ca pasărea cerului? Un răsfățat al sorții, care primea totul de-a gata?

Cum să dea de el? Pe cine să întrebe, dacă nici frații lui nu știau pe unde hoinărește și în tovărășia cui? Anthony i-a zis ceva de niște sectanți. Ce făcea cu ei? Omora cocoși în hambare?

Sau...

Poate știau mai multe Lori și Harry Sutter.

Unde ești, Joseph? Ce faci noaptea?

Un polițist găsisese un trup căzut chiar pe trotuarul străzii unde se afla casa lui Ned. Se aplecase deasupra bărbatului care zăcea nemișcat, cu un cablu electric în jurul gâtului, îi controlase pulsul și chemase prin stație o ambulanță. Apoi îl sună pe Tom Redford. Până la sosirea ajutoarelor, avu grijă să sigileze zona, îndepărtând pe cei câțiva gură-cască aflați pe stradă în ciuda orei târzii.

Ambulanța sosi repede și paramedicii constatară la rândul lor decesul. Îl puseră într-un sac de plastic și plecară. Venit și el între timp, Tom Redford și alți câțiva subalterni de-ai săi cercetară cu atenție scena crimei.

Polițistul Joe Dott, cel care descoperise trupul bărbatului, puse întrebări trecătorilor întârziați. Niciunul nu văzuse și nu auzise nimic. Le notă numele și adresele într-un carnețel, precum și răspunsurile. Apoi raportă cu un glas șoptit.

— Nimic, Șefu'!

Atunci Tom Redford luă brusc o hotărâre.

— Su... sunați la casele din... din zona asta!

Indicase cu un gest larg zona la care se referea.

Joe Dott se cam îndoia de oportunitatea acestei idei.

— La ora asta? Poate că oamenii dorm.

Șeful secției Omucideri se burzului. Doar puțini știau cum se manifesta la mânie. Nu mai folosea un limbaj de salon.

— Mi se fâlfâie! Avem de-a face cu o crimă! Avem nevoie de informații. Dă-le la toți deșteptarea! Hai! Ușcheală! Nu mai frecați menta!

Când era plin de draci nu se mai bâlbâia.

Ca să dea el însuși un exemplu, apăsă cu nădejde pe butonul soneriei de la casa lui Ned. Sună timp de câteva minute, din ce în ce mai furios. Nimeni nu veni să-i deschidă.

Ned nu dormea. Se ridicase de la masa de lucru când auzise sirena ambulanței. Stinsese lumina și se uitase pe fereastră la foiala paramedicilor și polițiștilor. Ceva i se părea ciudat în mișcările lor, dar n-ar fi putut spune ce.

Incredibil! Electricianul lovise chiar în apropierea casei sale. Era oare un semn al destinului care îi cerea să scrie neapărat piesa despre acest caz ieșit din comun?

Îl văzuse și pe Tom Redford cum venise până la intrarea în casa lui și auzise soneria răsunând puternic.

N-avea decât să sune. Nu-l va primi.

I-ar fi drag bătrânului copoi să vadă locul în care trăiește un dramaturg cu o stea în plină ascensiune. De altfel acesta îi spusese asta și în față, și într-o scrisoare.

Să-și pună pofta în cui! Fără un mandat de la judecător nu-l va primi nici în hol.

Cum să-l lase să arunce priviri iscoditoare în dreapta și-n stânga? Cum să-l lase să cotrobăiască printre hârtiile lui?

De-abia într-un târziu nu se mai auzi soneria. Îl auzi în schimb pe Tom Redford înjurând și îl văzu urcând la volanul mașinii, trântind violent portiera. Plecase în trombă, punând sirena, numai ca să-și descarce nervii trezind un întreg cartier.

Spre deosebire de alte dăți, poliția oferi cu generozitate presei un belșug de informații. Joe Dott, ridicat la rangul de purtător de cuvânt, susținu conferința de presă.

— Victima este un bărbat de 40-45 de ani. Numele nu i se cunoaște – n-avea niciun act de identitate, dar nu putem presupune că i-ar fi fost furat. După îmbrăcăminte pare a fi de condiție bună. Ca și în cazurile precedente, asasinul a folosit un cablu electric. Încă nu putem să vă dăm o fotografie pe care s-o publicați – regret, nu-i nevoie de insistențe, ancheta noastră își are tipicul ei...

Poliția nu oferise presei fotografia solicitată dintr-un motiv foarte simplu: omorul de pe strada Pine fusese doar o înscenare. Rolul victimei îl jucase polițistul Ted

Rupert – ar fi fost mare jale în familia lui dacă i-ar fi văzut poza prin gazete ca victimă a Electricianului.

Înscenarea fusese pusă la cale de Tom Redford, din dorința acestuia de a-și satisface o curiozitate bolnavă: aceea de a afla cum arată interiorul casei lui Ned.

Cacealmaua lui ajunsese la cunoștința opiniei publice peste câteva zile. Cele mai importante ziare din Barintown primiră prin e-mail o scrisoare trimisă de pe un computer dintr-un Internet-caffé și semnată Electricianul. Acesta își bătea joc de poliția care încercase să-i atribuie o crimă pe care n-o comisese și mai tulburase și liniștea unui cartier select, sunând în toiul nopții la ușile unor cetățeni cufundați într-un somn binecuvântat.

La sediul central al poliției din Barintown era un du-te-vino continuu și o zumzăială de viespar. Se strigau ordine, se apostrofau prostituatele arestate care vociferau la rândul lor, se răcnea la telefoane.

Deși se zugrăvisese de curând și se făcuse o curățenie temeinică, mai mirosea a fum de țigară de pe vremea când fumatul era încă permis în acest edificiu. Generații de polițiști vrednici îmbâcsiseră pereții trăgând țigară după țigară, în timp ce luau interogatorii, se certau cu avocații care susțineau că au clienți niște mielușei, sau își blestemau șefii care îi hinghereau până și la cele mai imposibile ore.

Tom Redford avea alergie la fumul de țigară. De aceea îi rugase pe zugravi să mai dea cu un strat de vopsea. Cu toate astea, deși mirosea a curat și a proaspăt, din când în când se simțea ca și cum cineva ar fi intrat în încăpere cu țigara aprinsă.

— Să-l bag în curva de mă-sa pe rahatul ăla cu ochi care a inventat țigara!, înjură el și glasul i se auzi până în capătul coridorului de la etajul unde își avea biroul. Să n-aibă parte de nicio țigară acolo unde s-o afla, pe lumea ailaltă! Să fiarbă într-un cazan cu smoală și să-l sufoce fumul de la foc!!

Se ridică de pe scaun, se repezi la fereastră și o deschise larg, nebăgând de seamă că ploaia lovea drept

în geam. Apa îi udă țeasta pleșuvă. Închise geamul, înjurând și mai amarnic, și se așeză la loc.

Ca printr-un miracol, atunci când era enervat sau înjura, șeful secției Omucideri nu se mai bâlbâia.

În încăpere se afla și un individ mai mic de statură chiar și decât Tom Redford, însă subțirel și cu părul vâlvoi, care îl urmărea placid, de parcă ar mai fi asistat la astfel de scene. Îmbrăcat într-un costum de blugi ponosit și nespălat de multă vreme, acestuia îi crăpa buza după o țigară. Avea un pachet în buzunar, dar nici măcar nu se gândea să-i ceară voie lui Tom Redford să fumeze. Nu fusese invitat să ia loc și își muta greutatea corpului puținel când pe un picior, când pe altul. Văzându-l n-ai fi crezut că este cel mai mare spărgător din Barintown. În ciuda talentului său, nu se arunca la lovituri mari, și de aceea nu petrecea prea mult timp la închisoare. Purta o poreclă franțuzească, Finesse, ca un omagiu adus dexterității sale de a pătrunde oriunde.

Tom Redford îl aținti cu o privire severă.

— Ce-ai făcut?

Dacă tot stătea ca pe ghimpi neavând posibilitatea să tragă un fum, Finesse își propuse să-l pună puțin pe jar pe marele șef, nespunându-i totul deodată.

— A, a fost simplu.

— Ce... ce a... fost simplu?

— Am intrat piano în casa gagiului. Pusese la plecare sirena, dar i-am gâbjit imediat șpilul.

— Și?

— Și ce?

— Ce... ce-ai fă... făcut du... după ce... ce-ai intrat? Înghițite-ar Iadu'! N-o... n-o mai da... da co... cotită! Măcăne odată!

Finesse nu părea tulburat de furtuna pe care o stârnise.

— Am greblat tot hodgeacu', țăntimetru cu țăntimetru. Manda n-avea de ce să dea cu zoru' – l-am auzit pe fante ciripindu-i lui șoferachele de taxi să-l trambaleze undeva, departe, la dracu-n praznic. Am deretecat peste tot – și la parter, și la etaj, fără să mut un fir de praf.

— Sper... sper că n-ai lăsat amprente.

— Îmi pusesem mănuși de doftor.

— Și n-ai... n-ai luat nimic.

— Șefu'... Mă jigniți! Nu dau cu jula dacă am alt consemn.

— A... șa. Ai gă... găsit ceva?

— Nema. Canci. Nicăieri nica.

Tom Redford se dezumflă dintr-odată. Celălalt își mușcă buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Însă când mă chiteam s-o roiesc, mi s-a aprins fosforul de la bibilică. Tare mi s-a aprins.

Polițistul se uită la el cu speranță.

— Și?

— Mi-a dat prin devlă să mă mai benoclez o dată la saltarele de la birou. Dar nu m-am mai ginit înăuntrul lor; le-am dat cu roatele-n sus. Pe schinarea unuia am dat de ăsta. L-am sfeteresit.

Îi întinse victorios un dosar verde pe care îl ținuse până atunci sub jachetă. Tom Redford îl luă cu mâini tremurătoare și începu să-l răsfoiască în mare grabă. Apoi îl închise, își rezemă spina de spătarul scaunului și spuse cu satisfacție în glas:

— L-am prins!

Finesse tresări.

— Pe cine ați prins?

— Nu-i trea... ba ta. A... cu pu... pune do... sarul la loc.

Omulețul oftă.

— E nașpa. O dată avui baftă. Dacă a doua oară am ghină? N-am dor de pripon.

— Am eu gri... jă de ti... ne. Du... pă ce îl po... zăm și... și luăm am... amprente de... de pe el, îl duci îna... înapoi de un... de l-ai luat. Să-l pui e... exact cum l-ai gă... găsit.

Încurajat de entuziasmul pe care îl afișa șeful secției Omucideri, Finesse îndrăzni să arunce o vorbă, mai curând o nadă în care dacă se prindea ceva – bine, dacă nu – nu.

— Șefu'! Da' io lucrez pe daiboj?

Un gest care îi arăta direcția ușii îi demonstră rapid că întinsese prea mult coarda.

Minciuna are picioare scurte. Așa se zice și așa se crede. De multe ori însă nu-i așa. În unele cazuri

minciuna are picioare zdravene, de atlet obișnuit să câștige cele mai dificile competiții. De aceea până în ziua de azi unii cred că președintele Kennedy a fost împușcat de un oarecare Lee Harvey Oswald, în cadrul unei acțiuni solitare, sau că prăbușirea Cortinei de Fier s-a datorat unor ample mișcări populare din estul european.

Însă minciunile îndrugate de către autorități în legătură cu prinderea iminentă a criminalului care acționa în Barintown au avut, într-adevăr, picioare scurte. De la un moment dat nimeni n-a mai crezut în eficiența măsurilor luate. Și atunci, în oraș, izbucniră revolte.

La început oamenii se strânseseră pâlcuri, pâlcuri în diverse zone ale orașului. Purtau pancarte cu texte împotriva indolenței de care dădeau dovadă autoritățile, incapabile să stăvilească valul de crime, strigau lozinci împotriva primarului și a șefului poliției. Grupurile de protestatari se adunaseră până la urmă în centru și porniseră pe bulevardul principal, suflând în fluier, cerând demisia mai-marilor orașului. Se opriseră în fața sediului poliției, îl bombardaseră cu pietre, spărgând mai multe ferestre. Forțele de ordine fuseseră nevoite să folosească gaze lacrimogene pentru a împrăștia mulțimea.

Dar Ned habar n-avea de toate astea. Parcă trăia într-o altă lume, de când descoperise că i se umblase prin casă.

Nu-i dispăruse nimic; dar dosarul verde nu mai era în aceeași poziție în care îl lăsase.

Nu putea fi decât mâna lui Tom Redford. Acesta îi violase domiciliul în absența lui și fără mandat.

Cu mare părere de rău distruse dosarul. A doua variantă a *Electricianului* nu va mai fi scrisă niciodată.

Nu se așteptase la asta – soții Sutter stăteau la câteva străzi de el, într-o vilă care amintea de o vreme în care se scăldau în bani. Casa cu două etaje ar fi trebuit tencuită din nou, iar acoperișul înlocuit. Măcar informația despre declinul acestei familii era exactă, Ema și Clive nu spusese numai prăpăstii. Sau îi

furnizaseră dinadins date incorecte, pentru a-i reteza orice pornire de a lua legătura cu marele fermier de odinioară.

La telefon îi răspunsese robotul: „Salut! Suntem Lori și Harry. Lăsați un mesaj!”

Ce mesaj să le lase? „Mă mai țineți minte? Sunt Ned. Acum mai bine de două decenii ați chemat ambulanța pentru mine. Aș vrea să vă mulțumesc. Când m-ați putea primi?”

Chiar și amenințată cu paragina, casa arăta mai falnică decât cele din jurul ei.

Ned descoperi soneria și apăsă pe buton. Auzi înăbușit un sunet vesel, ca o melodie cântată de o formație de cimpoieri. Sunetul se propaga prin holurile vilei, prin încăperile ei, prin cele mai îndepărtate unghere. Dar nici după zece minute de sunat insistent nu apăru nimeni la ușă.

Se uită din nou la casă. Obloanele erau trase. Nu răzbătea de nicăieri nicio lumină.

Stăpânii nu păreau a fi acasă.

Dar pe prundișul aleii se zăreau urme de pași. Puteau fi și ale unui bărbat, dar și ale unei femei. Tresări auzind o voce.

— Căutați familia Sutter?

O fereastră se deschisese la o casă de vizavi. În cadrul ei se zărea un chip de femeie.

— Bună seara! Așa e. Îl caut pe domnul Sutter.

— Nu-l găsiți. Amândoi au plecat în Hawaii. De câțiva ani.

Vocea îi era ușor răgușită.

Lui Ned îi veni o idee.

— Dar florile cine le udă?

— N-au plante în casă. Doamna Lori are alergii la ele.

— Și totuși pe alee se văd urme de pași.

— Dracii de copii. Se joacă peste tot. Așa e când o casă-i pustie...

— Și când se întorc?

— Nu mi-au spus. Se pare că stau mai mult. Nu le face bine umezeala de-aici. Nu m-ar mira să se stabilească definitiv acolo. Sau într-un oricare alt loc cu climă blândă.

— Mulțumesc. Am să-i mai caut la telefon.

În timp ce se întorcea acasă, Ned se întrebă dacă nu cumva era bine să ia în calcul o plecare în Hawaii, pentru a-i întâlni pe soții Sutter.

Aceștia nu luaseră în seamă sfatul pe care îl oferea tuturor Anthony Sutter, de a pleca fiecare pe cont propriu. Oare fiul le oferise o reducere? Sau un sejur gratis?

Sătul de a mai umbla pe coclauri și de a o mai face pe detectivul, Ned se întoarse la masa de lucru și-și continuă munca la noua sa piesă. Cuvintele îi veneau cu ușurință, ca printr-o vrajă. Nu era nimic fals, căznit în paginile scrise ziua și recitite seara. Deja se cunoștea experiența pe care o dobândise. Uneori, însă, se întreba cum de alții, într-un timp mai scurt decât cel pe care îl consuma el, reușiseră să dea gata lucrări nemuritoare, de parcă pentru ei zilele și nopțile ar fi avut o cu totul altă durată.

De data asta voia o confruntare cu Agatha Christie. Precum în *Cursa de șoareci*, își plasase acțiunea într-un spațiu închis, într-o cabană la munte pe care o ninsoare abundentă o izolase de restul lumii. Unul dintre cei șase turiști fusese găsit înjunghiat în bucătărie. Detectiva Sophie Larsen, aflată incognito din întâmplare acolo, rezolvă enigma după un adevărat tur de forță. Și *Magia albă* se anunța o izbândă.

Mai avea puțin până la final. Judith urma să fie mulțumită. O și vedea strălucind din nou sub luminile rampei. Dar n-apucă să-și ducă la bun sfârșit proiectul, din pricina unui eveniment, care, de data asta, ajunsese și la urechile lui, și la care se gândise câteva zile cu intensitate.

După cum informa presa, Tom Redford fusese scos la pensie. În cadrul unei ceremonii la care participase însuși primarul, corpulentului polițist i se aduseseră laude pentru munca sa în folosul cetățenilor. La o masă organizată chiar în sediul poliției în care Redford lucrase 30 de ani, se băuse șampanie, se serviseră sandviciuri și se tăiasă un tort. La sfârșitul festivității, proaspătului pensionar colegii îi oferiseră în dar un Rolex, potrivit obiceiului instaurat demult pentru astfel de ocazii.

Deși jurnaliștii s-ar fi putut răzbuna pe anchetatorul cu care nu avuseseră o relație deloc amicală, niciunul dintre ei n-a făcut vreo aluzie la ce ascundea această pensionare neașteptată. Era limpede pentru toată lumea că ea se datora eșecului în cazul Electricianul. Dar, uneori, gazetarii se feresc să lovească într-un om căzut. La ce bun să mai răsucești cuțitul într-o rană deja mortală?

Și totuși, doar câțiva știau adevăratul motiv al acestei pensionări intempestive, în toiul unei anchete de maximă importanță.

Luând mai multă băutură la bord decât suporta trupul său pirpiriu, marele spărgător Finesse, o legendă în lumea borfașilor, dezvăluise într-o noapte unor amici de pahar cum intrase în casa lui Ned Harris și din ordinul cui.

— De-acu' nu mai am grețuri! Uite-așa sunt cu sticleții!

Finesse își încleștase ambele mâini, pentru a oferi o imagine elocventă a relației pe care o avea cu apărătorii ordinii, spre uimirea și invidia celor din jurul său.

Dar nu toți erau căzuți pe spate. Unul îl pusese la punct.

— Ia nu mai umbla cu cioara vopsită!

Lui Finesse îi sări țandăra.

— Bă, Suveică, ce te-a găsit?

— Te-a luat de cap băutura și de-aia te dai cocoș.

Finesse se simți jignit.

— Dar dacă mandea îți înșiră ce-are nenea ăla prin coteț? Atunci ai să mai fii atât de colțos?

Niciunul dintre cei prezenți în spelunca de la periferie unde se purta disputa n-avea cum să verifice spusele lui Finesse, însă descrierea cu lux de amănunte a obiectelor din casa lui Ned le risipi îndoiala chiar și celor mai neîncrezători.

— Mișto, bre Finesse! Nu dai un rând?

— Mintenaș!

De ce să nu dea? Era cel mai bun în branșa lui.

Dar parșivul Suveică era cel mai de încredere turnător al șefului poliției din Barintown. A doua zi îi ciripi acestuia cele aflate. În pragul unui atac de apoplexie. Stan Ebdon se înroșise la față urlând:

— E nebun! E complet țicnit! Afară cu el!

Lui Tom Redford i se întocmiseră imediat actele de pensionare, fără a se preciza cauza acestei despărțiri bruște.

În ziare au apărut și fotografiile care îl înfățișau coborând pentru ultima oară treptele secției de poliție. Nu avea aspectul unui învingător – i se comunicase și lui ce aflase Stan Ebdon de la informatorul său.

La aflarea veștii, Ned nu simți nici ușurare, nici bucurie. Îl încercă o vagă compătimire, căutând să-și închipuie ce va face Redford în continuare în căsuța lui de la marginea orașului, unde locuia singur. Se va îmbuiba cu fripturi și croasante până când inima îi va ceda, nereușind să mai pompeze sângele într-un corp de 120 de kilograme? Se va apuca să cultive mica grădină din spatele casei? Sau se va apuca de băut?

Se aflau toți trei într-un restaurant din Barintown, frecventat numai de cei cu bani mulți. Judith se îmbrăcase în stilul anilor '20 ai secolului trecut, cei mai veseli și mai nebuni ani pe care i-a cunoscut omenirea. Jeremy era îmbrăcat în smocking, la gât având un papion de o culoare fistichie. Până și Ned purta un costum la două rânduri, așa cum aveau gangsterii pe care îi vâneau „Incoruptibili”.

Ieșiseră în oraș pentru a sărbători a 25-a reprezentație cu *Triunghi periculos*. Sala fusese plină ca și la premieră. Aplauzele răsunaseră ca și atunci.

Comandară caviar și șampanie. Chelnerul cu ochi asiatici îi privi surprins și se înclină și mai mult în fața lor. După câteva clipe, cei trei se dezmeticiră și izbucniră în râs. Uitaseră că intraseră într-un restaurant thailandez.

La antreu – rulouri de primăvară, turtițe din orez cu ierburi și condimente, pui prăjit – comentară cu însuflețire reacția spectatorilor entuziaști.

— Nu-i puțin lucru să ai sala plină ochi și după atâtea săptămâni de la prima reprezentație.

— Dragă Jeremy, e meritul textului, zise Judith aruncându-i lui Ned o privire plină de promisiuni.

— E meritul tuturor, îi răspunse Ned crispat – simțea o ușoară arsură în stomac din pricina

condimentelor.

Chelnerul care nu se mai oprea din temenele – o recunoscuse cumva pe Judith? se conforma doar protocolului oriental? Îi admira pentru modul în care mânuiau bețișoarele? – le aduse felul principal: o mâncare dulce-acrișoară cu o omletă și carne la grătar. Ned ar fi preferat un cotlet zdravăn cu o salată verde alături, sau un șnițel care să se reverse din farfurie, dar turnă din belșug peste combinația care nu-l ispitea sos din chilii cu usturoi și suc de lămâie, prefăcându-se mulțumit de alegerea meniului.

Câteva clipe mâncară în tăcere. Ned mesteca în silă, ceilalți doi păreau încântați de savoarea bucatelor.

Deodată, Judith se încruntă.

— Mi-am adus aminte... De o bucată de vreme primesc niște mail-uri tare ciudate.

— Despre ce e vorba?, se interesă Ned, fericit că putea să ia o pauză din mestecat.

Actrița pufni agasată.

— Niște mail-uri prin care sunt anunțată că am câștigat un milion de euro la nu știu ce Loterie din Spania. Culmea e că Loteria aia chiar există. Dar n-am jucat niciodată la Loto. Și tocmai unde! N-am călcat niciodată acolo. Cică biletul mi l-ar fi cumpărat o prietenă.

Domnul Morgan o mângâie pe mână. Ned simți un ghimpe în inimă văzându-i gestul.

— Niște farsori! Nu cumva să le comunici datele pe care ți le cer.

— Doar n-am înnebunit! Deși ar fi frumos un câștig de un milion de euro.

Domnul Morgan clătină din cap.

— Dragă, avem destui bani. Îți poți satisface orice capriciu dorești.

Sorbi cu delicatețe din paharul cu vin alb. Ned îi urmă exemplul – măcar vinul era franțuzesc, un Pinot Blanc Hauller din 2006.

— S-au înmulțit farsele astea tâmpite. De fapt, unele nu sunt chiar farse. A, stați puțin, mi-am făcut niște însemnări pe care vreau să le postez pe blog. Pot fi un avertisment demn de luat în considerare. Hai să vi le citesc.

Domnul Jeremy Morgan scoase un carnețel din buzunar, își puse ochelarii pe nas și începu să citească din ce în ce mai enervat.

— ...Te sună la telefon și îți spun că ai câștigat nu știu ce set promoțional de cuțite de bucătărie și te întreabă când ești acasă să ți-l livreze. Iar după ce le deschizi ușa, te leagă și te jefuiesc; dacă te opui, te mai pomenești și cu unul dintre cuțitele alea în spate. Sau îți trimit pe telefon SMS-uri cu același mesaj. Iar de când cu internetul, e un val de propuneri de credite de la bănci, de oportunități de a investi, de anunțuri de câștiguri fabuloase în bani sau în excursii în ținuturi exotice. Unii naivi le dau crezare și amarnic se mai prăjesc, pierzând grămezi de bani. Naivi? Mai bine zis niște proști! Mai țineți minte ce isterie s-a stârnit cu scrisorile acelea venite prin e-mail din Nigeria, care îți comunicau că ai intrat în posesia unei averi fabuloase? Trebuia doar să te identifici și să faci un drum până acolo, ca să intri în posesia ei. Dar ce-i cu tine, Ned? Nu te simți bine?

Glasul domnului Morgan era îngrijorat.

— N-am nimic, bolborosi tânărul.

Avea – dar cum putea să mărturisească toate neliniștile care îl asaltau zi și noapte?

Avea – dar numai în fața specialistului Brad Twinger ar fi putut să-și deschidă sufletul. Dar acesta pusese prea abrupt o anumită întrebare delicată și nu mai dorea să-i calce pragul.

Unde ești, Joseph? Am umblat după tine cu toate motoarele de căutare de pe net. Nu apari nicăieri!

Judith îl privi cu atenție.

— Arăți obosit, mai tot timpul pari iritat... Cred că ar trebui să o lași mai moale cu scrisul. Încep să mă simt vinovată pentru că te-am îndemnat să-i dai zor.

— N-am nimic, o să-mi treacă. Nu mai bem un pahar?

Jeremy îi turnă el însuși din sticla pusă la rece în frapieră. Tânărul luă o înghițitură zdravănă – simțea tot mai acut o forfotă în stomac din pricina combinațiilor culinare de care avusese parte. Judith se aplecă spre el, atingându-i pe sub masă picioarele cu picioarele ei.

— Desert nu iei? E foarte bun. Orez fiert și mango. Sau poate vrei altceva. O băutură răcoritoare de-a lor.

Ned se căzni să arboreze mina unui om sătul.
— Mulțumesc. Eu mi-am făcut plinul.

Jeremy Morgan se ținuse de cuvânt și postase pe blogul său ceea ce le citise lui Ned și Judith în restaurantul thailandez. Comunitatea virtuală reacționează imediat cu zeci de comentarii.

John: Aveți mare dreptate, domnule Morgan! Eu însumi era s-o pătesc. Într-o zi m-am trezit la ușa mea cu un individ destul de curățel care s-a recomandat a fi de la nu știu ce firmă. Zicea că am câștigat prin tragere la sorți un prăjitor de pâine și zor nevoie mare ținea să-mi între în casă. Cică trebuia să completez nu știu ce formular ca dovadă că am primit aparatul. Dar când i-am spus că-l pot completa și pe verandă s-a dezumflat și a șters-o, zicând că a uitat certificatul de garanție. Mare țepar! Păcat că n-am apucat să-l dau pe mâna poliției.

Will îi răspunde lui John: Prost mai ești, John! Îți strica un prăjitor de pâine? Boule!

John îi răspunde lui Will: Fii atent cum te exprimi, derbedeule! Nu cumva tu ai vrut să-mi dai țeapă?

Ross îi răspunde lui Will: Dă-l în judecată, Will! Nu-l lăsa să te acuze!

Will îi răspunde lui Ross: L-aș da, da' de unde să-l iau?

Ross îi răspunde lui Will: De ouțe, zevzecule! Bagă-i-le într-o menghină și strânge cât poți de tare!

Liz: E stupefiant de câtă lipsă de încredere am început să dăm dovadă! Chiar și atunci când cineva vrea să ne facă un cadou îl bănuim de intenții necurate. Unde o să ajungă lumea asta?

Ted îi răspunde lui Liz: Bănuiesc că ești o fufa ahtiată de plocoane venite din cer. Pune osul la treabă și nu mai întinde mâna la colțuri de stradă. Japițo! Unde o să ajungă lumea asta? În Iad o să ajungă, dacă or să se mai nască multe tâmpite ca tine.

Jeremy: Vă rog să folosiți un limbaj decent.

Turbatul îi răspunde lui Jeremy: E-te-te! Moșul o face pe intelectualul cu noi. Tataie, mai bine ai vedea cu cine se mai coțăie nevastă-ta. Lasă în seama altora celelalte griji.

Mary: Domnule Jeremy Morgan, vă admir foarte mult. Și pe dumneavoastră, și pe soția dumneavoastră, care face un rol extraordinar în *Triunghi periculos*. Am fost de trei ori la spectacol. Nu-i luați în seamă pe zevzecii care vă insultă la adăpostul anonimatului. Sunt niște lași, n-ar îndrăzni să vă jignească în față. După secole și milenii de tăcere, toți complexații au acum la dispoziție un mijloc de a se face auziți, fără să dea nimănui socoteală. Și dacă de bine, de rău, au învățat să scrie, acum își dau cu părerea despre orice. Se pricep la toate. Și vor ca toți să știe de existența lor, ca să nu se mai simtă niște nimeni. Dar cum aș putea da de domnul Ned Harris? Aș vrea un autograf de la dânsul – pe al dumneavoastră și pe al doamnei Judith deja le am. Domnul Ned e un tip super!

Turbatul îi răspunde lui Mary: Păpușo, autograful meu nu-l vrei? Am unul în pantaloni. Ți dau o noapte întreagă autografe, de-or să-ți meargă fulgii!

Nigerianul: Ce-aveți cu Nigeria, domnule Morgan? Știți ce greu o duc cei de-acolo?

Jeremy îi răspunde Nigerianului: N-am nimic cu Nigeria. Iar mail-urile despre care am pomenit nu vin, de fapt, din partea aceea a lumii.

Grace: Vin din Congo!

Sue: Ha, ha, ha! Asta e tare!

Ben: Să nu uităm de unde a pornit toată discuția. Unii postaci au deraiat complet de la subiect.

Turbatul: S-a trezit și blândul Ben să se bage în vorbă! Te-ai plictisit să ți-o tragi singur?

Sammy îi răspunde Turbatului: Chiar așa!

Nelly: Ce mizerii postează unii! De ce nu iau măsuri administratorii de bloguri?

Turbatul îi răspunde lui Nelly: Fraiero, ai uitat de libertatea cuvântului? Măcar pe net să ne spunem ofurile fără să ne bage cineva pumnul în gură. Aici e singura democrație adevărată, unde nu mai contează câți bani ai, cine ți-au fost părinții și ce poziție socială ocupi. Comunistă idioată! Numai la cenzură ți-e gândul!

Adam îi răspunde Turbatului: Io n-am prea fostără pe la școală. Dar crez că vorba aiasta „comunistă idioată” e un de-ăla... cum îi zice... plionasm.

Dwight: Doamne, tâmpiți mai sunt unii!

Turbatul îi răspunde lui Dwight: Da, că tu ai mai mult fosfor la bibilică!

Susane: De unde s-a pornit și unde s-a ajuns! S-a ales praful de o discuție care se anunța interesantă.

Turbatul îi răspunde lui Susane: Fiindcă e o mizerie ce-a postat bășinosul ăsta de moș.

Marlene: Domnule Jeremy, nu puneți la inimă ce scriu scârbele astea! Atâta îi duce mintea.

Jo: Și eu aș vrea să dau de domnul Ned Harris. Am să-i comunic un pont.

Jeremy îi răspunde lui Jo: Cum v-ar putea contacta?

Jo îi răspunde lui Jeremy: Lăsați, dau eu cumva de dânsul.

Dacă bați fierul cât e cald, îi poți da forma pe care o dorești. E ceva știut din vechime. Ca să potolească răzmerițele din oraș, autoritățile au acționat energic, i-au impulsionat pe polițiști și aceștia, exact când nimeni nu se mai aștepta, au pus mâna pe ucigaș.

L.B. Jones, noul șef al secției Omucideri a studiat cu atenție dosarele pe care le-a predat la plecare Tom Redford. N-a găsit decât o singură notă demnă de interes, în care se menționa că Max Collins, fost angajat la o companie de asigurări, era un tip dubios. A încercat să obțină mai multe detalii de la polițistul pensionat înainte de vreme, dar acesta a refuzat cu îndârjire orice cooperare, jignit de tratamentul care i se aplicase, nici măcar Rolex-ul primit cadou nereușind să-l îmbuneze.

Neavând încotro, L.B. – nimeni nu știa ce însemnau inițialele acelea, în afară, bineînțeles, de superiorii lui – n-a pornit totuși cercetările de la zero. Era însuflețit de credința că predecesorul său avusese motive întemeiate să-l bănuiască pe Collins ca fiind un funcționar superficial. Dar nu numai atât. Succesorul lui Tom Redford l-a ghicit și ca un mare prefăcut și un posibil asasin. A trebuit să se consume serios ca să-i dea de urmă, nu mai venea în Barintown decât rareori, locuia într-un oraș apropiat, și nici vorbă să se fi aruncat într-un râu cu sloiuri, așa cum răspândiseră unii zvonul,

celor din Barintown părăndu-li-se cea mai spectaculoasă formă de sinucidere și atribuind-o oricui își curma viața.

Cercetările au condus la o concluzie interesantă: în nopțile în care avuseseră loc crimele, Max Collins se afla în Barintown, ori ca locuitor și funcționar la firma de asigurări, ori doar ca simplu vizitator, după ce fusese dat afară din slujbă, din pricina superficialității cu care își trata munca și a ușurinței cu care alcătua documentația în urma vreunei pagube.

Jones a ordonat arestarea lui pe baza unui dosar cu file puține, în care însă el credea cu toată convingerea, minunându-se că niciunul dintre ceilalți colegi din subordine nu-l dibuise pe ucigașul aflat chiar sub nasul lor.

Max Collins a protestat cu furie și a negat toate acuzațiile care i s-au adus. Zadarnic. Pentru a liniști urbea, poliția avea nevoie de un țap ispășitor care, dacă era cu adevărat inocent, n-avea decât să se apere la proces și, dacă-i convingea pe jurați, își salva pielea, dacă nu, însemna că era vinovat și ultima injecție din viață avea să-i fie fatală.

Întrebat de către un reporter ce părere are despre aruncarea în închisoare a lui Collins, Tom Redford a început să râdă în hohote, de parcă ar fi fost contaminat cu gaze ilariante. N-a spus însă nicio vorbă, oricât a încercat să-l descoasă jurnalistul.

Râsul său a devenit explicabil abia peste o săptămână, când Electricianul a făcut o nouă victimă. De fapt, era să facă două, pentru că Max Collins, nesuportând oprobiul public, încercase într-o noapte să se sinucidă. Împărțea celula cu un alt deținut, dormind în paturi suprapuse, Collins în cel de sus. De-acolo se aruncase drept în cap, sperând că astfel o să-și frângă gâtul și nu va mai trece prin umilințele din instanță. Colegul de celulă, socotit ca având o inimă de piatră, fiindcă își ciopârțise nevasta cu toporul și își recunoscuse cu multă candoare fapta, se speriasse de data asta cumplit, strigase după ajutor ca din gură de șarpe. Intervenția promptă a medicului îl salvase pe fostul funcționar, care, și într-o astfel de situație, demonstrase superficialitate.

Pe L.B. Jones nu l-a mișcat gestul său, socotindu-l o încercare disperată de a înduioșa opinia publică. Noua

crimă a atribuit-o îndată unui imitator, însetat să întrețină psihoza în Barintown și cu dorința de a intra și el în istorie, în siajul predecesorului său ilustru. Dar curând fu nevoit, la presiunea mulțimii indignate, să abandoneze o astfel de teorie și, cu mult regret, dispuse eliberarea din spitalul închisorii a sărmanului Max Collins. Acesta părăsi orașul cu un colier de ghips în jurul gâtului și cu un cucui uriaș, și se jură să nu mai calce niciodată în această așezare păzită de polițiști tembeli și superficiali.

Sângele nu se spală cu sânge, ci cu apă... Asta era concluzia pe care o trase Ned după ce auzi de pățaniile prin care trecuse Max Collins. Se bucurase aflând că funcționarul scăpase de toate acuzațiile formulate cu atâta ușurință împotriva lui și se pierduse în lume, poate dornic să întâlnească în calea sa un râu plin cu sloiuri, pentru a face pe plac amatorilor de cancanuri din Barintown.

De-abia după câteva zile reuși să revină la masa de lucru. Judith era plecată cu teatrul în turneu – și spectatorii din alte orașe trebuiau să se delecteze cu *Triunghi periculos*. În absența ei citi mai multe romane, văzu, iarăși, de la cap la coadă, *A fost odată în America* și fumă multe pipe, ca să-și alunge durerile de cap, iar noaptea se plimbă pe străzi, potrivit obiceiului său.

Chiar dacă simțea un oarecare disconfort la gândul că o înșală pe Judith – la urma urmei, și ea dormea alături de un alt bărbat –, într-o noapte Ned luă un tren până într-unul din orașele învecinate și se duse la o adresă pe care o aflase pe net.

În ușa apartamentului la care sună apărură o roșcată îmbrăcată doar într-o cămășuță străvezie. Părea trezită din somn. Era scundă și cu forme generoase.

— Da?

— Sunt Jim. Am stabilit o întâlnire.

— Ai venit mai devreme.

— Ești Milly?

— Da.

— Pot să revin dacă te-am deranjat.

— Nu, nu... Dacă tot ai venit... Intră!

Din micul hol se intra într-o garsonieră în care erau doar un pat, o noptieră, o măsuță de toaletă cu un scaun în fața ei, un fotoliu și o masă joasă pe care era un CD-player. Ned recunoscuse cu ușurință vocea lui Armstrong. Se temuse să nu fie întâmpinat de acordurile vreunei formații rap.

— Vrei ceva de băut?

— Dacă ai...

— Băutura e din partea casei.

Ca și cum ar fi spus ceva deosebit de amuzant, fata, care n-avea cu mult peste douăzeci de ani, izbucni în râs.

Turnă un coniac franțuzesc în două pahare. Băură fără să ciocnească.

— Ești un tip bine.

— Și tu arăți formidabil.

— Dorești ceva special?

— Ai promis ceva special.

Fata îl cântări din ochi.

— Cam ce-ai dori? Cătușe? Bice?

— Nu.

Milly se uită la el curioasă.

— Atunci ce?

— O strangulare.

Fata se retrase un pas.

— Așa ceva nu practic.

— N-ai înțeles: eu vreau să fiu strangulat.

— Așa mai vii de-acasă. Dar să știi că e periculos.

— Ai spus că te pricepi la orice.

— Așa și e.

Fata scotoci puțin în dulap și scoase de acolo o cordeluță de mătase.

— Dezbracă-te!

Ned se uită cum ea își aruncă pe un colț de pat cămășuța. Dar încă nu era cuprins de dorință.

— Ce faci? Nu te dezbraci?

Mai înainte de a-și pune haina pe spătarul scaunului scoase din buzunar un cablu electric înfășurat. I-l întinse fetei ai cărei ochi exprimau o uimire fără margini.

— Cu asta o facem!

Fata dădu din umeri.

— Mă rog, tu plătești.

Luă cablul, încă uluită de preferințe clientului său, îi încercă rezistența și se întinse pe pat, cu fața în sus, așteptându-l pe Ned să-și dea jos hainele. Când acesta se sui peste ea, începu să-l sărute cu patimă, ca și cum n-ar fi avut prea des prilejul să aibă un bărbat cu un trup atât de frumos. Apoi îi înfășură cablul în jurul gâtului și începu să strângă din ce în ce mai tare. De-abia atunci el o pătrunse, mișcându-se tot mai sălbatic.

Între timp, în Barintown se manifestă un alt fenomen meteorologic ciudat, denumit peste tot în lume *freezing rain*, ploaie înghețată. În urma ei orașul cunoscuse o metamorfozare excepțională, care îi scoase pe oameni pe străzi cu aparate de fotografiat, cu camere video, și chiar pe pictori cu șevaletele lor.

Totul se acoperise cu un strat gros de gheață – case, pomi, mașini parcate. Sub greutatea gheții cabluri se rupseră, copaci se frânseseră ca niște bețe de chibrituri, acoperișuri se surpară cu zgomot. Străzile deveniseră niște patinoare imense, spre bucuria copiilor care aveau acum spații uriașe unde să se poată juca ore în șir, mai ales că școlile se închiseseră pe o durată nedeterminată. Dar adulții nu erau deloc fericiți, se aventurau la cumpărături sau la alte treburi ale lor cu multă precauție, fiindcă lunecuşul era amenințător și pe mulți îi trimisese la secțiile de ortopedie ale spitalelor. Însă cu toții recunoșteau că orașul semăna acum cu un imens și magnific palat de gheață, mai frumos ca niciodată sub învelișul de o albeață rece.

Într-una dintre ieșirile lui nocturne, Ned auzi în urma sa pașii cuiva. Se întoarse, dar nu zări pe nimeni. Își continuă drumul, atent să nu alunece și să cadă, zicându-și că i s-a părut. După câteva minute auzi același zgomot. De data asta nu se mai întoarse să scruteze strada luminată anemic din pricina becurilor acoperite cu gheață. Se opri în fața unei vitrine, prefăcându-se interesat de pantofii expuși acolo. Zgomotul pașilor încetă. Se auzi din nou când își reluă plimbarea. De data asta se întoarse brusc și o luă în

direcția de unde venea zgomotul. I se păru că zărește cum se pierde pe o străduță laterală o siluetă mătăhăloasă. Dar n-ar fi putut să bage mâna în foc – în ultima vreme avusese prea multe vedenii și în prea multe rânduri personajul lor principal era un anumit fost polițist. Și în prea multe rânduri îl auzise zicând: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Christine Below: Uitați-vă cum îmi beau cafeaua în bucătărie. Am făcut poza acum cinci minute.

Consuela Ramo: Uau! Arăți bestial. De aia ți-am și dat „like”.

Jim Morton: Am vrut eu să-ți dau „like” primul, da’ mi-a luat-o altcineva înainte.

Christine Below: Nu-i nimic, e bine și-acum. Mulțumesc.

Merryl Carter: Ce cafea folosești?

Christine Below: Una braziliană. E șmecheră rău de tot.

Merryl Carter: Unde ai găsit-o? Aș vrea s-o încerc și eu.

Christine Below: Nu știu dacă se găsește la noi. Părinții mei au fost în Brazilia. Ei au adus-o.

Danny Dee: Pui și zahăr?

Christine Below: Numai o linguriță la o ceașcă.

Danny Dee: Aha.

Humphrey Bronson: Din poză se vede că ai o bucătărie frumoasă.

Christine Below: Da, dar mai ales e funcțională.

Lynn Glenn: Pe fereastră se zărește și o grădină.

Christine Below: E doar un petec de verdeață.

Lynn Glenn: Câți n-ar vrea să-l aibă...

Christine Below: Mulțumesc, dragi prieteni de pe Facebook! Deja am strâns 50 de „like”-uri.

Jo și atât: Aș vrea să te întâlnesc, Christine! Se poate?

Christine Below: Dacă-mi dai „like” e de-ajuns.

Norocul e și cum și-l face omul, asta e știut de când lumea și Pământul.

Degeaba stai și aștepti fără să miști un deget, sperând să devii faimos sau bogat. Nimic nu vine de-a gata și nici măcar atunci când muncești pe brânci nu ești sigur de o reușită deplină, fiindcă da, e nevoie totuși și de un dram de noroc.

După cum anunțau ziarele, turneul cu *Triunghi periculos* fusese o mare victorie. Dar ea era rodul muncii conjugate a unor oameni de talent – dramaturg, regizor, artiști, la care contribuiseră și cei de la marketing și publicitate. Nimeni nu se mulțumise să stea în expectativă, cu brațele încrucișate, se dăduseră de ceasul morții pentru ca succesul să fie o încununare a eforturilor tuturor.

Ned o aștepta cu nerăbdare pe Judith, pentru ca ea să-i împărtășească impresiile. E drept, vorbiseră zilnic la telefon, uneori îl sunase de trei-patru ori, ca să-i comunice vești. Dar tânărul de-abia aștepta s-o strângă în brațe și s-o privească, în timp ce ea avea să-i descrie atmosfera din sălile de spectacol în care jucase.

Nenorocirea se întâmplă în trenul care aducea mica trupă înapoi în Barintown. În vagonul-restaurant, în timp ce bea un ceai cu lămâie puțin îndulcit, Jeremy Morgan se aplecă deodată într-o parte și se prăbuși de pe scaun, pradă unui infarct devastator. Un medic aflat printre pasageri a încercat să-l resusciteze, dar, după cum avea el să se exprime mai târziu, nici conectat la aparatele unui spital ultradotat n-ar mai fi scăpat cu viață.

La ceremonia de înmormântare Judith se prezentă decent, fără să-și frângă mâinile și să se jeluiască smulgându-și părul din cap, așa cum mai vezi în astfel de ocazii. Îmbrăcată în negru din cap până în picioare, ascultă cu o figură împietrită slujba ținută de un preot bătrân. Ned o urmărea din depărtare și parcă o vedea interpretând un rol cu maximă distincție. Dacă ar mai fi putut s-o vadă, Jeremy ar fi fost cu siguranță mulțumit de modul în care își susținea partitura, și nu i-ar mai fi dat nicio indicație de regie.

Lipsa de comunicare a fost dintotdeauna o boală a lumii. Cu cât ni se pare că ne împărtășim mai mult unii altora gândurile, cu atât mai abitir constatăm că punțile dintre noi sunt fragile sau chiar inexistente. Unii înțelepți își închipuie chiar că tocmai din această pricină nu vom putea să intrăm niciodată în legătură cu civilizații extraterestre. Nu cumva emisarii lor deja se află printre noi? Nu cumva, de pildă, sâcâitorii gândaci de bucătărie sunt purtătorii unor mesaje importante din alte galaxii, iar noi îi strivim fără să le acordăm vreo atenție? Cine ne garantează că vânându-i fără milă, stropindu-i cu spray-uri sau zdrobindu-i cu pliciu, nu omorâm, de fiecare dată, un reprezentant al unei lumi care vrea să intre în contact cu noi?

Chiar dacă iubea singurătatea, Ned o luase puțin razna, pentru că de mai multe săptămâni nu mai vorbise cu nimeni și nici nu mai ieșise din casă. Numai așa se puteau explica gândurile lui bizare în legătură cu gândacii de bucătărie.

Dar dacă fiecare am ști ce le trece prin cap celorlalți ar fi și mai cumplit. N-ar dura mult și ar urma o încăierare la nivel planetar.

Judith îl căută pe Ned de-abia după o lună. Nu mai purta doliu și nu arăta că trecuse printr-o nenorocire. Îl sărută lung pe gură de cum pătrunse în casă.

— Tot mai vrei să te însori cu mine?

— Sigur că da!

Tânărului începu să-i bată inima cu putere.

— Răspunsul meu e același: nu.

Ned se pleoști.

— Hai, nu te mai bosumfla! Mută-te la mine! Dacă relația noastră ține, vedem mai târziu ce-o să facem. Să nu-ți pese de ce-o să zică lumea – dacă noi ne iubim, o să le-astupăm tuturor gura. Fără doar și poate, or să ne bălăcărească o vreme, dar până la urmă n-or să aibă încotro, doar n-or să ne bârfească la infinit.

În ziua aceea Ned fusese în al nouălea cer. Peste o săptămână își vându casa și își luă cu el doar biroul la care îi plăcea să scrie, cărțile, laptopul și alte câteva obiecte de care se atașase. Dar în casa familiei Morgan avea să descopere ceva ce niciodată nu mai cunoscuse.

Însă mai avea să treacă un timp până să-și dea seama care era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a sta împreună cu geniala interpretă a femeii-detectiv Sophie Larsen, protagonista pieselor tânărului dramaturg Ned Harris, eroină care viza s-o întrecă în popularitate pe Miss Marple.

Omenirii i-a plăcut să mistifice încă de la începuturile ei. A transformat înfrângerile în victorii, a ridicat în slavă eroi care de fapt nu meritau să fie glorificați, a denigrat seminții, deși acestea contribuiseră la ridicarea noastră pe o altă treaptă de civilizație. De aceea, orice carte de istorie trebuie consultată cu mare grijă.

Dar și în zilele noastre se propagă cu viteză zvonuri năucitoare: aselenizarea a fost o minciună, un spectacol regizat la Hollywood, prăbușirea Turnurilor Gemene a fost pusă la cale de serviciile secrete americane, un guvern mondial conduce planeta, dictând prăbușirea unor economii și prosperitatea altora, declanșând războaie pentru a consolida sferele de influență sau pentru a le perturba.

Desigur, la o scară mai mică, și în Barintown adepții teoriei conspiraționiste începuseră să vorbească pe la colțuri, apoi cu glas tot mai puternic, că de fapt Electricianul nici nu exista, era doar o născocire a autorităților dornice să înăsprească rigorile din urbe și să justifice instalarea a tot mai multe camere de supraveghere, ascultarea fără mandat a telefoanelor, pătrunderea în conturile de e-mail ale cetățenilor. În acest scop eliberaseră din închisoare un asasin pe care îl angajaseră să ucidă la întâmplare, pentru a crea psihoză în oraș, promițându-i-se imunitate în cazul în care ar fi fost demasc.

Rumoarea care se auzea în oraș îi pusese pe gânduri și pe jurnaliști care, sub pavăza obiectivității, se mulțumeau doar să relateze ce se mai vorbea prin cafenele și restaurante, prin birourile corporațiilor, prin buticuri și supermarketuri. Tentativele eșuate de a-l prinde pe ucigaș alimentau zvonurile astea, le confereau credibilitate și, dacă la început ele păreau inofensive

bulgări de zăpadă, cu trecerea timpului amenințau să se transforme într-o avalanșă.

La curent cu toate aceste vorbe fără acoperire, Ned se mulțumea doar să se minuneze de ele, dar se abținea să le comenteze în puținele ocazii când ieșea din casă. La urma-urmelor, dacă existența unui complot era mai ușor de explicat și mai ușor de suportat, de ce să le răpească tocmai el cetățenilor o astfel de modalitate de înțelegere a situației din oraș? Dar n-ar fi vrut să fie în pielea primarului și a consilierilor săi.

De fapt, pe el îl preocupa altceva – teoria Universurilor paralele, și încerca să o aplice în piesele pe care le scria.

Unii savanți considerau că nu existăm numai în această lume. Undeva, într-un tărâm încă inaccesibil nouă, trăiește un alter-ego al nostru.

Sau poate fi un număr nesfârșit de indivizi asemenea nouă, cu aceeași înfățișare, cu aceeași personalitate, trecând prin aceleași întâmplări ca și noi, însă în alte spații, cu care nu putem comunica.

Sau poate că în teritoriile acelea misterioase evenimentele se succed după o altă logică.

Dar așa ceva se petrece și într-o piesă polițistă. Un oarecare Tom Redford este în Universul nostru un polițist rubicond, veșnic transpirat și cam sărac cu duhul, dacă nu cumva chiar nebun.

Însă, după cum afirmau cercetători de vază, într-o altă lume, același Tom Redford este un asasin. Dacă s-ar întâlni, s-ar vâna unul pe celălalt, s-ar încăiera sau ucide. Așa ceva însă nu e posibil. Tehnologia de care dispunem e încă rudimentară, de-a dreptul primitivă în comparație cu cea de care avem nevoie.

Trecerea dintr-un Univers în altul nu se poate face decât printr-o gaură de vierme. Sunt și greu de găsit, iar ca să le traversezi e și mai greu. De aceea trebuie să le inventezi, ca să le ai tot timpul sub control.

„Foarte interesant”, exclamă Ned ca și atunci când auzise pentru prima oară de această teorie. „Pe așa ceva se bazează o piesă polițistă. Numai că lumile paralele sunt chiar pe Pământ. Într-una dintre ele ucigașul este un bărbat respectabil, frumos îmbrăcat, inspirând încredere, mirosind a parfumuri scumpe. În cealaltă, bărbatul își sugrumă victimele cu un cablu electric. Detectivul îl

poate descoperi numai dacă poate străbate gaura de vierme care face legătura dintre cele două personaje. Foarte interesant.”

„Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Fără să-i pese de vocile care parcă doreau să-i abată gândurile de la intriga unei viitoare piese, Ned își prepară o pipă și se așează într-un fotoliu. Adormi în curând.

Se visă pe un pat de spital. Doctori și asistente stăteau aplecați deasupra lui. Dar el nu-i privea de jos, ci de undeva din tavan, de aceea nu le vedea decât bonetele albe de pe cap. Încercau să-l resusciteze, bombardându-i inima cu șocuri electrice, injectându-i adrenalină.

Proștilor! Nu vă mai agitați! Am murit!

Era sigur că strigase din rășputeri, dar nimeni nu se uită în sus.

Îi mai privi câteva clipe până când simți cum e absorbit într-un tunel la capătul căruia se zărea o lumină orbitoare. Îi năvăli în minte un vălmășag de amintiri, succedate cu o viteză amețitoare, unele pe care le știa, altele de care habar nu mai avea – scena din hambar cu acei copii de o cruzime înfiorătoare, întâmplări cu bunicii și părinții săi, de la grădiniță, de la școală, de prin orașele pe unde trecuse, ziua în care vorbise pentru prima oară cu Judith... Parcă era un film pe care cineva îl descărca pe un computer, ca nu cumva să se piardă. Sau poate că asta e protocolul de la sfârșitul vieții unui om – golirea totală a memoriei, pentru a fi păstrată pe un suport magnetic așezat pe un raft, undeva în nemărginirea Cosmosului.

Reîntâlnirea cu imaginile celor dragi nu i se mai păru sufocantă. Dimpotrivă, îl umplu de bucurie. Încercase să-i îmbrățișeze, dar nu reușise să cuprindă pe nimeni.

Când ultima amintire îi dispăru din memorie, ajunse să fie scăldat în lumina albă de la capătul tunelului și nu mai știu nimic.

Totul e bine când se sfârșește cu bine. Dar de câte ori se întâmplă așa? De cele mai multe ori ceva care începe promițător se termină cu un dezastru.

Trecuseră cinci ani de când se mutase la Judith și trei de când se căsătoriseră. Pentru a evita comentariile răuvoitoare, organizaseră o ceremonie simplă, la care participaseră doar câțiva apropiați. Dar și așa ziarele de scandal se amuzaseră copios pe seama diferenței de vârstă dintre cei doi.

O vreme se afișaseră împreună, sfidându-i pe toți cei care îi considerau un cuplu nepotrivit. Dar odată cu trecerea anilor, ravagiile vârstei își puseseră amprenta pe Judith. Se gheboșase, chipul său se zbârcise, mâinile îi tremurau. De fapt, diferența de vârstă dintre cei doi era mai mare decât crezuse inițial noua stea a dramaturgiei. Mai mult, se constata că Judith suferea de o boală rară – îmbătrânire prematură. Un an din viața ei însemna zece din viața altcuiva. O dovedea rapiditatea cu care îi apăreau riduri, zbârcituri pe mâini. Odinioară avusese un trup de top model. Acum croitoreasa ei trebuia să facă mari eforturi pentru a-i masca formele – ele n-ar mai fi ispitit nici măcar pe tânărul care își transformase apartamentul într-un templu de adorare a actriței.

Dar și așa încă mai obținea succese în piesele pe care Ned le scria pentru ea. Cu toate astea, nu mai avea strălucirea de odinioară, încurca replicile, se mișca pe scenă pe trasee neprevăzute de regizori, care îi derutau pe parteneri.

Se anunța o dimineată ca oricare alta când Ned îl auzi pe băiatul care aducea „Barintown News” aruncând ziarul pe gazonul din fața casei. Curios să vadă dacă mai e vreun articol despre piesele lui, se duse afară ca să ia ziarul și se înapoie în bucătărie unde își bea singur cafeaua – potrivit obiceiului ei, Judith dormea până la prânz.

Pe pagina întâi – nimic despre el. Pe următoarele – nici pomeneală, doar erau consacrate vieții interne și internaționale. De obicei, trecea peste ele fără să le dea o atenție prea mare. De data asta un titlu îi atrase atenția: „TOM REDFORD RUPE TĂCEREA”.

Nu mai auzise nimic despre fostul șef al secției Omucideri și nici nu-l mai întâlnise prin oraș. Nici nu

știa dacă mai trăiește, și dacă da, cu ce se ocupă. De aceea se apucă imediat să citească interviul.

Reporter: Ce mai faceți, domnule Tom Redford?

Tom Redford: Fiind pensionar, n-am prea multe de făcut. Văd de gospodărie, mă mai întâlnesc cu foștii colegi la o bere, citesc, mă uit la televizor...

Reporter: Nu mergeți la pescuit sau la vânatoare, așa cum fac alți pensionari?

Tom Redford: Nu. Nici măcar nu-mi place să călătoresc prin țări străine. Ce să văd? Ce să aflu? Eu nu mai am de văzut și de aflat nimic. Știu deja totul.

Reporter: Și totuși, n-ați aflat cine e Electricianul care continuă să terorizeze orașul...

Tom Redford: Cine v-a spus că n-am aflat?

Reporter: Să nu-mi spuneți că îl știți!

Tom Redford: Ba spun! Îl știu de mult timp.

Reporter: Atunci de ce nu l-ați arestat?

Tom Redford: Tocmai când eram cu ochii pe el, am fost pensionat. O modalitate elegantă pentru demitere. A fost o porcărie!

Reporter: Bine, bine, dar cercetările dumneavoastră ar putea fi continuate de către alți polițiști.

Tom Redford: Imposibil! Nimeni n-ar avea niciun motiv ca să-l bănuiască și să se apropie de el. Mi-ar ignora toate probele pe care le-am strâns.

Reporter: Atunci îl lăsați să zburde în libertate?

Tom Redford: Nu. Îl țin în continuare sub supraveghere.

Reporter: Prin urmare îl știți cu nume și prenume?

Tom Redford: Da.

Reporter: Atunci spuneți-le polițiștilor să-l aresteze!

Tom Redford: Nu vor găsi nicio probă împotriva lui. E mult prea abil. Îi joacă pe oameni pe degete, îi manipulează... Parcă ar fi niște personaje într-o piesă pe care el însuși o scrie și le atribuie rolurile care îi convin.

Reporter: Cine e? Un psihopat? Un justițiar? De ce ucide?

Tom Redford: Vedeți, am în mână o listă cu o sută de nume. Printre ele figurează și numele celor uciși

până acum.

Reporter: Extraordinar! Dar ce e cu această listă?

Tom Redford: În urmă cu niște ani, s-a făcut o anchetă referitoare la relațiile dintre părinți și copii. Aceste o sută de persoane de pe lista mea au declarat că n-au ținut niciodată la odraslele lor, nu le-au dat nicio palmă și chiar dacă nu toți respondenții au condiții materiale foarte bune, au făcut tot posibilul ca băieții și fetele lor să trăiască în puf, satisfăcându-le toate capriciile. De aceea, toți cei uciși sunt persoane între 30-60 de ani – așa le-au ales cei care au făcut ancheta.

Reporter: Și ce legătură are asta cu criminalul?

Tom Redford: Electricianului – așa l-ați botezat dumneavoastră, ziariștii, pe ucigaș – i-a cășunat pe acești părinți care, în concepția lui, protejându-și excesiv copiii, le-au făcut, de fapt, mult rău. Nu i-au pregătit pentru viață, nu le-au arătat cum să răzbească atunci când vor fi singuri, i-au lăsat complet debusolați în fața oricărui obstacol.

Reporter: Și credeți că Electricianul are această listă?

Tom Redford: Fără doar și poate. Se află pe net. Oricând o puteți obține și dumneavoastră.

Reporter: Și asta ne poate face să credem că el va încerca să-i elimine pe toți cei care se află pe ea?

Tom Redford: N-am nicio îndoială.

Reporter: Dar cum dă de ei?

Tom Redford: Îi sună pe telefonul fix, pe telefonul mobil, îi contactează prin e-mail, sau, mai nou, îi întâlnește pe Facebook, sau se folosește de Messenger, de Skype. De fiecare dată își atribuie o altă identitate. Nu știu ce motive inventează ca să-i întâlnească, dar se pare că sunt plauzibile – întâlniri de amor, propuneri de afaceri, câștiguri la tombola. Îi ademenește în diverse locuri și le face felul. De fapt, deoarece nu are mașină și nici nu știe să șofeze, aria lui de acțiune e restrânsă la zona rezidențială. Mai precis, foarte aproape de o anumită casă.

Reporter: A cui?

Tom Redford: Nu pot să divulg detaliile anchetei mele. Dar ar trebui să luăm aminte la ceva.

Reporter: La ce?

Tom Redford: La sfârșitul soților Harris de-acum câțiva ani. Acei doi bieți oameni erau deja morți când a izbucnit incendiul. Strangulați ca și următoarele victime ale Electricianului. O spun sus și tare: totul a pornit după ce a luat foc casa bancherului Harris.

Reporter: Uimitor!

Tom Redford: Mai uimitor este altceva. Vedeți, nu există zi în care să nu ridicăm în slăvi minunile tehnicii. Oamenii sunt tot mai dependenți de ele. Prea puțini se gândesc însă la dezastrele pe care le pot aduce aceste invenții, dacă sunt folosite iresponsabil, de către indivizi dezaxați.

Reporter: Interesant! Dar de ce n-ați atras atenția foștilor dumneavoastră colegi în legătură cu suspiciunile pe care le aveți? De ce nu-i comunicați asta succesorului dumneavoastră, L.B. Jones?

Tom Redford: Evident că le-am spus. Și încă de câte ori... Dar ei l-au arestat pe amărâtul ăla care a vrut să se sinucidă aruncându-se în cap. Max Collins, un funcționar superficial.

Reporter: Și n-au avut nicio reacție?

Tom Redford: Ba da. Au spus că sunt nebun și că locul meu e la balamuc. La un control medical m-a pus naiba să le zic doctorilor c-aud voci – dar cine n-aude? Așa că nici n-am mai vorbit cu ei despre o probă găsită la locul uneia dintre crime. Știu profilul ADN al criminalului. Dar am vorbit destul. Și așa o să-mi pun multă lume în cap.

Reporter: O ultimă întrebare... Dar să nu vă supărați pe mine...

Tom Redford: Vă rog.

Reporter: Cum se face că nu vă mai bâlbâiți? Ați fost la vreun logoped, ați urmat vreun tratament?

Tom Redford: Ha, ha... Alta-i explicația: n-am fost niciodată un bâlbâit. Am apelat la un defect de vorbire ca să am mai mult succes în investigațiile mele. Habar n-aveți cum lasă oamenii garda jos când au de-a face cu un ins neajutorat. Poți obține de la ei mai ușor orice informație dorești. Amintiți-vă de Columbo – nu dădea doi bani pe el, dar sub înfățișarea lui ponosită se ascundea un mare detectiv.

Ned citi de trei ori interviul acordat ziarului „Barintown News” de către Tom Redford. Începuse să tremure de atâta încordare, mai ales când ajunsese la pasajul cu profilul ADN. Iar ideea că părinții lui fuseseră și ei victimele Electricianului era complet funambulescă. N-avea însă de ce să fie neliniștit din pricina afirmațiilor fostului șef al secției Omucideri. Într-o notă de subsol, reporterul preciza că dăduse peste fostul polițist și fostul bâlbâit într-un sanatoriu unde aproape toată ziua acesta și-o petrecea jucându-se cu un cablu electric pe care îl deforma în fel și chip. Nu-și dădea seama că e internat într-o casă de sănătate, pe doctori îi lua drept polițiști, iar noaptea se furișa uneori pe coridoare, de parcă ar fi fost pe urmele unui criminal.

Și totuși... Dacă până la urmă îl lua careva în serios pe Tom Redford?

Aiurea! Cine să-l bage în seamă pe un individ trecut pe linie moartă?

Se uită la fotografia care însoțea interviul. Tom Redford stătea în halat pe niște trepte, adus de spate, și parcă mai slab. Nu părea să aibă mințile rătăcite.

Ce pișicher! Toată lumea l-a crezut bâlbâit.

„Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Glasul pe care îl auzea suna de data asta sever. Pe Ned îl asaltară din nou gândurile negre. Se simțea din nou nesigur pe hotărârile lui. Ar fi fost culmea s-ajungă și el la balamuc și să se joace cu cabluri electrice împreună cu fostul polițist.

Avea însă o șansă – Joseph Sutter.

Unde ești, Joseph?

- *April! Ai un nume frumos. April Cummings.*
- *Da. Cummings. Ca pe poet. Numai că acela semna cu „C” mic.*
- *Îmi place Cummings. Și mi se pare un nume potrivit pentru o bibliotecară.*
- *Îți râzi de mine?*
- *Cum aș îndrăzni?*
- *Ia să văd: știi vreun vers de cummings?*
- *Îți recit imediat: „Nimic din ce-i pe lume nu-ncovoie/
Puterea dârzei tale gingășii/ Ce mă-ngenunche-n plasa-i de culori/
De moarte și vecie dătătoare...”*
- *Bravo! Ai și talent de actor!*
- *Să zicem că n-am auzit ce-ai spus. Și ce faci tu toată ziua, April Cummings?*
- *Nimic important. Mă duc la bibliotecă, stau de vorbă cu cititorii, le împrumut cărți. Unora le recomand chiar eu ce cărți să citească. Zilnic vin noi volume și le înregistrez, le pun în rafturi. După cum vezi, nu e ceva pasionant. A, dacă am răgaz, citesc, scriu. Am și clipe când nu mă deranjează nimeni. La urma urmei, e o bibliotecă mică.*
- *Te invidiez. Duci o viață tihnită.*
- *Cum poate să mă invidieze un dramaturg cunoscut? Ai de toate – glorie, avere, o soție vestită...*
- *Ce știi tu, April, care e prețul pentru toate astea...*

Mulțimile au o psihologie schimbătoare și imprevizibilă, niciodată nu știi cum vor reacționa într-o împrejurare sau alta. Azi te ridică în slăvi, iar a doua zi îți cer capul. Nici măcar sondajele de opinie nu sunt întotdeauna relevante, dacă nu ții cont de toate elementele care pot interveni. De aceea, nimeni n-a putut anticipa reacția cetățenilor după ce a apărut acel interviu în *Barintown News*.

A stârnit multă vâlvă? Puțin zis. A provocat un tsunami, un cutremur. Secretarele de la redacție nu mai pridideau să răspundă la telefon, poștașii își deformau coloana vertebrală cărând în gențile lor corespondența pentru ziar, primarul și consilierii municipali erau interpelați pe un ton neprietenos la orice întrunire se aventurau să participe. Sute și sute de cititori indignați au protestat împotriva publicării acestui dialog cu un om care, oricine își dădea seama, nu era în toate mințile. „În loc să i se respecte intimitatea, s-a intrat cu bocancii plini de noroi în viața acestui polițist cu numeroase acte de bravură.” Odinioară, când era în exercițiul funcțiunii, îl apostrofau pe stradă, îi strigau fără jenă „tolomacule”, „incapabilule”, „gras troglodit”, „cretin bâlbâit”. Acum i se lua apărarea cu o feroare cum numai niște cetățeni ofușcați pot să manifeste. Se cerea demisia reporterului care se strecurase în acel sanatoriu ca să stea de vorbă cu Tom Redford. Cei mai mulți îl numeau „șacalul de jurnalist”. Cu opinia publică nu te poți pune, așa că directorul ziarului i-a desfăcut contractul de muncă „șacalului” și i-a sancționat cu amenzi usturătoare pe cei care dăduseră „bun de tipar” articolului. Într-un comunicat emoționant, conducerea jurnalului și-a cerut scuze pentru grava scăpare și a promis că va veghea cu mai multă strictețe asupra respectării deontologiei profesionale. Au scăzut prețul la abonamente, au introdus DVD-uri gratuite în edițiile de week-end. Mai mult nu știau ce să facă pentru a stinge scandalul, deloc potrivit pentru o publicație care se pregătea să sărbătorească 125 de ani de la fondare.

Nici L.B. Jones, șeful secției Omucideri, n-a rămas indiferent. A organizat o conferință de presă în care a deplâns publicarea interviului cu Tom Redford. „Este un demers jurnalistic potrivit pentru un tabloid, nu face deloc cinste unui ziar de calitate cum ne-a obișnuit să fie «Barintown News»”, a spus el pe un ton sever. „A oferi cititorilor informații eronate, a-ți bate joc de un fost membru de elită al poliției din oraș reprezintă o gravă atingere la dreptul populației de a afla adevărul și numai adevărul”, a mai adăugat el, în timp ce jurnaliștii îl fotografiau de zor, sau notau cu febrilitate în carnețele lor, sau își împingeau cât mai aproape reportofonele pe masa la care acesta își rostea declarația.

Unii, însă, l-au luat în serios pe Tom Redford, chiar dacă era internat într-un sanatoriu. Au căutat pe internet și au descoperit ancheta despre relația părinți-copii publicată cu mulți ani în urmă. Într-adevăr, o sută de persoane declaraseră că nu știu ce să mai facă pentru ca progeniturile lor să trăiască într-un mediu unde să obțină totul fără să miște un deget.

Ancheta a dispărut curând de pe internet, dar răul fusese făcut, numai cine n-a vrut nu și-a făcut rost de lista buclucașă.

Unii dintre cei intervievați, cu dare la mână, s-au mutat în alte locuri.

Celor rămași, traiul le-a devenit un coșmar. Îndată ce ieșeau din casă, aruncau priviri speriate în jurul lor, încercând să vadă dacă nu cumva cineva vrea să le ia viața. După ce se lăsa întunericul, nu mai ieșeau în oraș, și dormeau pe sponci în casele lor baricadate. Și totuși, din când în când, se mai descoperea un cadavru al cuiva care habar n-avea de lista incriminată și de primejdiile ce planau asupra lui din pricina unei anchete nefericite.

— *April! April!*

— *Da, Ned.*

— *Ce bine-mi pare că te aud!*

— *Să te cred?*

— *Nu te juca. Să știi că vorbesc serios.*

— *De-abia ne-am cunoscut.*

— *Mie îmi pare că ne știm de multă vreme.*

— *Se cunoaște că ești dramaturg. Ai replica sprințară.*

— *Asta n-a fost o replică. A fost ceva din adâncul inimii.*

— *Nu exagera! Mai bine mi-ai spune la ce lucrezi acum. Am citit în „Barintown News” că ai început o nouă piesă. Despre ce e?*

— *Da... Nimic deosebit. Poate de aceea merge așa de greu.*

— *O piesă de dragoste?*

— *Oarecum. Nu. Mai curând polițistă.*

— *În rolul principal va fi tot soția ta? Minunata Judith Morgan?*

Neasemuita, incomparabila divă?

— *April! Nu-mi place să discut despre asta.*

— *Atunci, noapte bună!*

— *April!*

Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?

Așa sfârșește orice poveste, după ce toate personajele au ieșit la rampă și și-au etalat frământările. *Finis coronat opus*, cum ar fi spus Judith. Și totuși, bibliotecile lumii sunt pline de manuscrise neterminate – autorul s-a stins din viață înainte de a-și încheia opera, a fost aruncat în închisoare unde nu i s-au dat hârtie și unelte de scris, sau, pur și simplu, a rămas în pană de inspirație. E deosebit de frustrant să nu știi cum se termină o poveste, de aceea unii s-au încumetat să continue cărți neduse până la capăt, însă fără rezultate notabile, chiar dacă uneori au avut însemnări ale scriitorului în legătură cu intențiile lui. Asta ține de taina scrisului – nimeni nu se poate substitui altuia. Nu e ca în industria automobilistică, de pildă, când construcția unui nou model de mașină o poate face oricine, dacă are în față planurile inventatorului.

Dar istoria noastră, din fericire, are un deznodământ, pe care orice cititor sagace probabil deja l-a bănuț, iar dacă nu și l-a imaginat, cu atât mai bine pentru el, va avea parte de o mare surpriză.

Când zici că un om a trăit optzeci, nouăzeci, chiar o sută de ani, ți se pare puțin. Dar dacă înmulțești optzeci, nouăzeci, o sută cu trei sute șaiszeci și cinci rezultă un șir imens de zile, din care însă îți aduci aminte doar un număr infim și te întrebi de ce le-ai mai trăit dacă tot nu ți-au rămas în memorie. Culmea, uiți întâmplări de o importanță extraordinară, în schimb păstrezi în memorie evenimente insignifiante – zborul unei păsări deasupra unor case, căderea unei frunze ruginii dintr-un pom, sau ce culori se purtau în vara nu știi cărui an.

În orice caz, ziua aceasta Ned n-o va uita niciodată, chiar dacă va trăi optzeci, nouăzeci sau o sută de ani.

A debutat cu o groaznică durere de cap...

De cum a deschis ochii, a simțit în tâmpla dreaptă o străfulgerare de parcă l-ar fi lovit acolo cineva cu o bătă. S-a uitat la ceas – se trezise cu o oră mai devreme decât obișnuia. A mai stat o jumătate de oră în pat, foindu-se pe o parte și alta, apăsându-și locul dureros cu degetul,

masându-l cu toată palma, sau ascunzându-și capul sub pernă.

Zadarnic.

Nu fusese la niciun chef seara, nu stătuse în curent și nici nu se izbise în somn de stinghia patului. Atunci de unde apăruse durerea aceea cumplită, localizată cu precizie în dreptul tâmpiei, unde simțea ca și cum un sfredel se opintea să sfarme oase, țesuturi, ca să-și facă loc tot mai adânc?

S-a ridicat dintr-un salt și s-a prăbușit la loc. De-abia după vreo zece minute i-a dispărut amețeaua care îl doborâse și-a reușit să-și vâre picioarele în papuci.

Ca un somnambul s-a împleticit până la baie. Și-a dat cu apă rece pe față. A cotrobăit într-un dulăpior și a înșfăcat niște flacoane cu pastile. Ochii îi erau împăienjeniți, de-abia le-a găsit pe cele de care avea nevoie. A înghițit o pilulă și a băut apă direct de la robinet, ca s-o facă să alunece mai ușor. S-a uitat în oglindă – un bărbat la 30 de ani, cu fața schimonosită de o suferință inexplicabilă.

Cu chiu, cu vai s-a spălat și s-a îmbrăcat. Gesturile lui aveau lentoare, de parcă gravitația crescuse brusc și orice mișcare solicita un efort mai mare decât de obicei. A pus pe el ce-a nimerit – o helancă, un sacou de tweed cu petece la coate – care-i amintea de Jeremy Morgan, niște pantaloni raiți. A încălțat pantofi cu talpa groasă. Din cuier a luat un pardesiou cu pulpane largi, iar pe cap și-a pus o pălărie cu boruri mari. Mai mult din reflex, s-a dat cu unul dintre parfumurile lui scumpe. N-a intrat în bucătărie – îi venea greață numai la gândul de a pune ceva în gură.

În tot acest timp, Judith dormea. Întotdeauna dormea adânc, încât nu s-ar fi trezit nici dacă ploaia de-afară ar fi fost însoțită de cele mai violente descărcări electrice. E drept, nici n-avea cum s-o trezească foiala lui prin casă – de multă vreme nu mai împărțeau noaptea același pat, așa că se afla în celălalt dormitor de pe etaj.

A ajuns la bancă prea devreme, prin ploaia ursuză, după ce-a schimbat două autobuze și s-a blestemat că nu și-a luat umbrela. A așteptat sub o streășină până când a venit directorul sucursalei ca să deschidă. Urmărind protocolul care se repeta probabil în fiecare dimineață, a simțit cum durerea devine și mai insuportabilă. A mai

luat o pastilă. O funcționară l-a privit compătimitor. Dacă l-ar fi întrebat unde și-a petrecut toată noaptea, nu știa dacă n-ar fi plesnit-o. Zărindu-i sclipirile sălbatice din ochi, femeia a preferat să se cufunde în studierea unor extrase.

A stat ca pe ghimpi până când directorul s-a ocupat el însuși de problema pentru care venise acest client important, care avea niște încurcături legate de primirea unor drepturi de autor.

A pornit spre casă pe jos. A mers prin ploaia care nu contenise nici o clipă, sperând că aerul rece îi va face bine. Nici pomeneală! Durerea era la locul ei, ca un prieten statornic, dar cicălitor.

Ajunsese la capătul răbdării. Însă nu din pricina suferinței care îl tortura. În seara asta se va alege într-un fel sau altul. Dar va avea curajul să pună piciorul în prag și să-și ducă planul la îndeplinire?

Trebuia neapărat să scape de ea.

Mergea prin ploaia rece, fără să-i pese de bălțile prin care călca – Judith iar avea să-i țină o lungă tiradă despre modul în care avea grijă de hainele lui, întotdeauna stropite cu noroi sau pătate cu mâncare. O va asculta, ca întotdeauna, cu mintea în altă parte, după care va acționa. A repetat în gând, de nenumărate ori, fiecare vorbă pe care i-o va spune, fiecare gest pe care îl va face. Îi va arăta că e un bărbat adevărat, și nu mototolul pe care îl credea. Habar n-avea ce ieșire din scenă îi pregătise, pe care ar fi aplaudat-o și fostul ei soț.

O mașină trecu prea aproape de trotuar și îl împroșcă din cap până în picioare cu apa murdară de pe stradă. Un altul l-ar fi înjurat și l-ar fi amenințat cu pumnul pe șoferul bezmetic. El simțea însă doar bucurie – pardesiul murdar o va enerva și mai mult. Dacă i-ar plesni vreo venă în cap sau i-ar pocni inima, ca un pepene prea copt, l-ar scuti de folosirea unui plan conceput în cele mai mici detalii.

N-avea niciun chef să ajungă acasă.

Intră într-un cinematograf și urmări cu mintea aiurea un film despre încheștările militare dintre americani și japonezi din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Îi atrase atenția doar seninătatea cu care piloții kamikaze se urcau în avioane după ce beau o ceșcuță de sake, zburau deasupra oceanului și apoi își

prăbușeau aparatele pe puntea navelor inamice, făcându-se zob.

Astăzi va fi aidoma lor. Curajul lor îl îmbărbătă pentru ceea ce avea de făcut.

După film mai rătăci pe străzile din centru, intră în Muzeul de Artă contemporană, deși îl vizitase de multe ori, se plimbă prin câteva magazine, fără să cumpere nimic.

Era doar șapte seara, dar în Barintown deja se întunecase. Mai era până avea să se treacă la ora de vară. Orașul parcă abia mai respira sub picăturile săcătore. Reclamele împrăștiu o lumină palidă. Trecătorii se strecurau grăbiți, fără să arunce priviri la vitrinele unde erau etalate costume de firmă, rochii vaporease, bijuterii sclipitoare.

Intră în crâșma lui Politicosu, unde avea în continuare obiceiul să poposească uneori în drumurile sale spre casă. Niciun client. Patronul îl recunoscuse și, după ce îl salută, îi aduse un pahar cu whisky – îi știa preferințele, deși nu făcea parte din cercul lui de amici care, în unele seri, se strâneau și povesteau niște chestii uimitoare despre asasini și detectivi. Îi numise „amicii crimei perfecte”, amintindu-și de titlul unei cărți. Era ca la un cenaclu literar, deși nu credea că vreunul dintre ei era scriitor. Însă istoriile lor erau întotdeauna captivante.

Cu Judith nu venise niciodată aici – ea ar fi socotit-o o speluncă mizeră.

Politicosu se retrăsese în spatele tejghelei și începuse s-o ștergă cu o cârpă, numai ca să-i treacă timpul. N-avea chef de vorbă, după cum nici el n-avea.

Sorbi alene din licoarea care îl încălzi de îndată.

Oare cum ar fi fost cel mai bine să se descotorosească de femeia care îi mânca zilele?

De fapt, n-avea niciun plan ca lumea alcătuit, dar, ca întotdeauna, va improviza.

Și asta o scotea din sărite pe Judith. „Omule, habar n-ai pe ce lume trăiești! N-ai niciun proiect, nicio idee, fiecare zi e pentru tine o lungă înșiruire de decizii spontane, te lași purtat de val, unde te duce întâmplarea, acolo te simți bine.”

Avea dreptate, dar dacă așa era felul lui!

Ea, în schimb, își făcea programul cu zile înainte, luni la coafor, marți la spectacol, miercuri la

cumpărături... Evident, mai nou, vizitele la doctori... Acum, dacă s-a pensionat de la teatru și nu mai joacă decât în vreo câteva spectacole, are și mai mult timp pe care să-l drămuiască, în ore, în minute, în secunde. Azi la o șuetă cu prietenele, mâine la o întâlnire cu fostele colege de școală. Mereu e cu ochii pe ceas ca să nu întârzie la vreun randevu, iar când ajunge acolo tot cu ochii pe ceas rămâne, ca să nu întârzie în altă parte, unde prezența sa e absolut necesară, după credința ei.

Doi tineri au intrat în bar, s-au așezat la o masă, au comandat ceva de o culoare scârboasă și acum sporovăiesc veseli și lipsiți de griji. Ar vrea să-i vadă peste zece ani dacă se mai sorb din priviri ca și acum. De fapt înstrăinarea lor e deja aproape.

După câteva minute își pun la urechi căști de iPod și fiecare se cufundă în lumea lui.

A fost o vreme când și el colinda cu Judith prin localuri, dansa până în zori, se chercheleau cu măsură și apoi se repezeau acasă direct în dormitor, înfometați unul de altul. Cât a trecut de-atunci?

Când a cunoscut-o, el avea douăzeci și cinci de ani. Ea – cu douăzeci de ani mai mult, dar diferența de vârstă nu se cunoștea. Avea un trup mlădios, părul blond, ochi blânzi. N-aveai cum să nu te întorci după ea dacă o întâlneai pe stradă. Cum de-a devenit scorpia care era acum? O scorpie care, a aflat mult mai târziu, era cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât el.

Dacă se gândea bine, așa a fost dintotdeauna – o zgrițuroaică. La prima lor întâlnire din cabina ei se arătase dură și rece. Acea îi era adevărata față. Doar el fusese orb și credul. Nu transformările care însoțesc menopauza o făceau de nerecunoscut. Iar procesul de îmbătrânire accelerat însemna pentru ea un adevărat dezastru din punct de vedere mental.

Și i-a tras o păcăleală din care nu-și revenise nici până în ziua de azi.

Of, durerea asta de cap! A sporit. Asta mai trebuia – să-și aducă aminte ziua când i-a intrat pentru prima oară în casă. Cât trăise domnul Morgan nu-l invitase niciodată să-i viziteze, de parcă era un sanctuar în care n-avea acces oricine.

Vila depășea prin grandoare orice își închipuise despre locuința familiei Morgan. Era la fel de

impunătoare ca și casa în care copilărise Ned. Se ridica într-o grădină de vreo cinci mii de metri pătrați, cu pomi și arbuști bine îngrijiți, cu straturi de flori risipite ici-colo, după o logică de horticultor omniscient, cu un havuz bogat ornamentat. Casa avea două etaje și o mansardă – mai târziu avea să afle că, la subsol, se amenajase o sală de forță, cu o aparatură pe care Judith o folosea zilnic, ceea ce explica cum de se menținea într-o asemenea formă și la anii ei.

Judith i-a deschis imediat ușa, de parcă i-ar fi pândit sosirea din spatele ei. Deodată, s-a trezit într-o ambianță de un lux la care nu se așteptase. Un hol uriaș, pardosit cu marmură. În dreapta – o sufragerie cu o masă și douăsprezece scaune. În stânga – o bibliotecă înțesată cu peste zece mii de volume. În living erau risipite tot felul de canapele și de fotolii. Tot la parter se afla bucătăria unde putea lua masa un pluton.

La primul etaj – două dormitoare cu băile aferente și două camere de îmbrăcare. Mai erau și două birouri. La etajul al doilea, alte trei dormitoare, mai mici, probabil pentru oaspeți, din moment ce familia Morgan nu intenționase să aibă copii.

Mansarda însă i s-a părut cel mai fastuos spațiu din vilă. Cu pereți lambrisați cu un lemn de culoarea piersicii, cu geamuri care ofereau o priveliște încântătoare a grădinii.

Pretutindeni multe covoare, tablouri de dimensiuni impozante – nu înțelegea nici azi ce reprezintă unele dintre ele – și mobilier despre care în curând a aflat că ar fi inspirat de stilul de la curtea nu știu cărui Louis.

Dar în prima seară, după ce au băut în living vreo câteva pahare dintr-un vin adus din Europa de către domnul Morgan, n-a avut acces decât într-unul dintre dormitoare de la primul etaj, unde a probat calitatea unui pat din vremea aceluiași Louis – bunul și dragul Louis, la început i-a fost extraordinar de simpatic. Acolo au plănuit cum va fi de acum înainte traiul lor în comun și l-au evocat cu discreție și pe domnul Jeremy, care, de-acolo de unde s-o fi aflat, cu siguranță că le-a aprobat toate intențiile.

Între timp, în local și-au făcut apariția și alți mușterii. Îi face un semn lui Politicosu să-i mai aducă un pahar. Acesta se uită cu mirare la el – de obicei nu bea

decât unul, după care pleacă spre casă. Dar durerea de cap nu s-a domolit. Poate că băutura are s-o alunge.

De câțiva ani e ca un animal de prăsilă, pe care din când în când Judith îl cheamă în dormitorul ei noaptea și-l secătuiește de vlagă, apoi îl trimite să doarmă singur. Altfel, fiecare își vede de viața lui, având rareori un program comun. Poate că asta e singura binecuvântare.

Dar nurii doamnei au început rapid să se ofilească, nu-i mai sunt ca altădată, cu oricâte creme s-ar da și oricâte ore ar petrece la masaj. Mai ales după ce i s-a declanșat boala aceea bizară. Elanurile lui s-au domolit, ceasurile pe care le petrece alături de ea au devenit o corvoadă. Iar vila uriașă a căpătat proporții liliputane, din moment ce îl sufocă de îndată ce pătrunde în ea, regretând deseori că și-a vândut casa.

Sufocat. De-a dreptul sufocat, ca și odinioară, în casa părinților săi. Dar de data asta nu mai era vorba de dragoste. Era vorba de-a dreptul de o halucinantă și perversă subjugare a lui.

Astăzi, însă, toate vor lua sfârșit.

Dar tocmai astăzi trebuia să-l lovească blestemata asta de durere de cap! Oare ar trebui să amâne planul pe care l-a ticluit, totuși, într-o oarecare măsură?

În niciun caz.

Se ridică de la masă și, potrivit obiceiului casei, pune banii într-o farfurioară de pe tejgheaua lui Politicosu, lăsând ceva mărunțiș în plus. Apoi iese în ploaia care continuă să cadă în dușmănie. În nu știu ce clasă, la analiza nu știu cărui text, profesorul îi informase că între starea sufletească a unui erou și natură există câteodată o legătură indisolubilă. „Natura participă la suferința personajului.” Dacă el devenise un personaj, astăzi natura ținea să participe din răputeri la suferința lui.

Până acasă mai face o jumătate de oră pe jos. „Acasă?” își zice el cu amărăciune. Până la temnița în care s-a încarcerat de bunăvoie, ca un zezec.

Intră în vilă după ce descuie ușa cu cheia – măcar i-a lăsat și lui o cheie! Odată cu el pătrunde în hol mirosul frunzelor căzute, strânse în câteva mormane, care, din pricina umezelii, ard mocnit în grădină, trebuind să li se dea foc în fiecare dimineață. N-are niciun chef să o întâlnească pe Judith care e în bibliotecă – a văzut din

curte ferestrele luminate. Ce-o fi făcând? Puțin îi pasă! Urcă direct la mansardă, unde își face de obicei veacul.

Se-așază îmbrăcat într-un fotoliu și-și ia capul în mâini. Durerea din tâmplă e tot mai năprasnică. Spre satisfacția lui, pantofii uzi au lăsat urme pe parchetul strălucitor.

Se uită la ceas și tresare. Își aruncă pardesiul cât colo, se dezbracă în pielea goală și se duce în baie. Cada e curată. Îi pune dopul și dă drumul la apă. În timp ce suvoiul curge din robinet, se rade ca întotdeauna, cu mare grijă.

Cada s-a umplut pe trei sferturi. Pune în apă săruri și spumă de baie. Intră în lichidul potrivit de fierbinte. Câteva minute rămâne relaxat. Apoi ia un burete și își freacă tot corpul, până ce pielea i se înroșește.

După aceea scoate dopul căzii. În timp ce aceasta se golește, se ridică în picioare și dă drumul la duș. Se vâra sub el, îndepărtând urmele de spumă.

Înfășurat într-un prosop, se duce în dormitor. Unghiile de la mâini și de la picioare sunt în regulă, dar le mai pilește puțin.

Ia din dulap lenjerie de corp curată și scoate și smochingul. Aruncă din nou o privire la ceas – nu mai e presat. Se îmbracă fără grabă, încălțând niște pantofi de lac. Se dă cu un nou parfum – miroase înnebunitor! E Allure Homme de la Chanel.

Se uită în oglindă – e mulțumit de ce vede. Astăzi un tânăr dramaturg își va lua soarta în propriile lui mâini.

Se-așază în fața laptopului de pe birou și-l deschide. Tastează parola, se uită din nou la ceas – mai are încă timp.

Vreo zece minute accesează câteva site-uri de știri. Aceleași evenimente din fiecare zi – o revoltă în nordul Africii, o mașină-capcană a explodat în fața ambasadei americane din Egipt, un avion cu o sută de pasageri la bord s-a prăbușit în apele Atlanticului...

Selectează programul Skype și așteaptă. În curând o să-i audă glasul. Poate că auzind-o îi va trece și durerea de cap.

În urmă cu câțiva ani, din plictiseală, și-a făcut cont pe Facebook. După o săptămână a vrut să-l închidă, duminindu-se ce insipidă e rețeaua asta de socializare în

care, chipurile, toți sunt prieteni. Cei mai mulți postează fotografii cu pisici și câini și așteaptă cu nesaț să le dai like-uri. Rareori câte unul mai de Doamne-ajută postează ceva cu adevărat interesant. Dar atunci nimeni nu se îmbulzește să arate că-i place.

Derizoriu. Insignifianță. Nimicnicie. De fapt, asta e viața. E compusă mai mult din întâmplări banale. Iar Facebook face un catalog al lor.

Și totuși, avusese parte de câteva cunoștințe interesante.

De vreo jumătate de an îi atrăsese atenția un nume: April Cummings. Aceasta era prezentă cu poezii. Ale ei. La început nu le băgase în seamă. Dar versurile stângace dezvăluiau o mare singurătate și o sete uriașă de iubire. Din profilul pe care și-l afișase înțelesese că are treizeci de ani și e necăsătorită. Bibliotecară de profesie. Fotografia pe care o postase înfățișa un chip frumos și îngândurat.

A început să brodeze tot soiul de povești în legătură cu ea. Și-a închipuit-o printre cărți, discutând cu cititorii, recomandându-le anumite volume, aranjându-le în rafturi, inventariindu-le pe cele nou sosite. Cu siguranță, avea prilejul să cunoască multă lume. Dar atunci de ce se simțea atât de singură? La vârsta ei ar fi putut să aibă un cămin fericit și cu vreo câțiva țânci în jurul ei.

A pornit să dea „like” după „like” la orice posta. A început să scrie și el tot soiul de aiureli în legătură cu arta dramatică, dornic să vadă dacă reacționează. Imediat a descoperit cu încântare că îi dădea like-uri, deși nu credea că o interesau considerațiile lui despre viitorul teatrului într-o lume dominată de film și televiziune.

Iar într-o seară... Într-o seară i-a propus să se întâlnească pe Skype. Spre marea lui surpriză, acceptase. Și de aproape trei luni, la miezul nopții, se aud unul pe altul, vorbind câte-n lună și-n stele.

Din păcate, nu se și văd. April nu are un laptop cu cameră video. Dar ea îl poate vedea și face deseori remarci în legătură cu modul în care arată.

Despre ce vorbesc? Nu, nu numai despre poezie, deși datorită ei a început să răsfoiască din nou volumele unor poeți de seamă – Doamne, câtă frumusețe e în ele! Cum de nu le acordase mai multă atenție până atunci?

Evident, în primul rând îl citise din nou pe e.e. cummings, ca un omagiu adus interlocutoarei, care purta același nume cu distinsul poet. Când Judith l-a văzut prin casă cu volume de T.S. Eliot și Edgar Lee Masters în mână n-a zis nimic, a zâmbit doar batjocoritor.

Prin urmare, nu vorbeau numai despre poezie. Dar banalitățile pe care și le spuneau aveau darul să-l transporte într-o altă lume, plină de minunății, fără șicane și meschinării, și, mai ales, fără Judith. Iar glasul bibliotecarei cu nume celebru, chiar dacă se auzea înăbușit, ușor metalic din pricina aparatelor pe care le foloseau, suna ca al unei preotese care rostește o incantație într-un templu.

Un țârâit îl anunță că era căutat pe Skype. Stabili imediat legătura.

— April!

— Bună, Ned! Tii! Ce grozav arăți! Te duci undeva?

— Nu mă duc nicăieri. M-am îmbrăcat așa pentru tine.

— Mulțumesc, Ned. Ce mai faci?

— Acum, dacă te aud, mai bine. Dar m-a durut toată ziua capul.

— Abia acum văd ce tras ești la față.

— O să-mi treacă.

— Ai luat ceva?

În glasul ei se simțea îngrijorarea.

— Da, da... Dar nu m-a ajutat cu nimic.

— O compresă? Ți-ai pus o compresă?

— Da... Nu... O să-mi pun la culcare. Dar dacă în clipa asta te-aș vedea, mi-ar trece orice durere.

— Știi bine că nu se poate. Ești însurat.

— O, da... Și tu nu te întâlnești cu bărbați însurați.

De data asta glasul ei învăluitoare sună sec.

— Eu nu mă întâlnesc cu nimeni.

— Știu, știu...

— Și cred că și conversațiile noastre ar trebui să înceteze. Nu pot trăi în minciună.

— Dar ți-am promis că voi rezolva situația asta!

— Mi-ai promis de prea multe ori ca să te mai cred. Azi va fi ultima oară când vorbim.

— April! Nu poți să-mi faci asta! Ești singura mea speranță de a scăpa din blestemata asta de cușcă în care

sunt închis.

— Cine te mai crede, Ned? Cine te mai crede? Trebuie să încetăm orice legătură și să ne vedem de viețile noastre. Probabil că, de fapt, îți iubești soția, iar relația asta dintre noi e o modalitate de a te juca și de a-ți umple ceasurile de plictiseală.

Izbucnește indignat.

— Eu s-o iubesc pe Judith? Dimpotrivă! O urăsc! Mi-a mâncat toate zilele și nopțile pe care le-am petrecut cu ea! E cea mai mare nenorocire din viața mea! O pacoste!

— De ce?

— Ți-am spus în repetate rânduri: am crescut într-o casă în care totul mi se oferea pe tavă. Nimeni nu ridică tonul la mine, nimeni nu-mi reproșa ceva, chiar dacă mai călcam pe bec. Între noi domnea o armonie deplină. Era iubire curată, din inimă. Dar starea aceea de bine ajunsese să mă sufocă. O! cum o mai regret! Ce prost am fost că n-am prețuit-o așa cum se cuvenea, ce n-aș da s-o cunosc din nou! Cum nu știm să prețuim adevăratele clipe de fericire! Fiindcă acum sunt un pachet de nervi din zori până noaptea. Prefăcuta! La început a fost lapte și miere, nu știa cum să-mi mai intre în voie. Iar azi revărsă în permanență asupra mea un val de acuze, că sunt un leneș, că n-am scris destul, sau că n-am scris bine, că rolul pe care îl interpretează are text din ce în ce mai mic. Toate spuse pe un ton arțăgos, trântind și bufnind. Nu pot să fac un pas fără să știe unde-am plecat, parcă sunt un cățeluș în lesă, i-e teamă să nu cad în brațele altei actrițe care să mă pună să scriu pentru ea. Și mă mai și potopește, hodoronc-tronc, cu citate în limba latină – *Per aspera ad astra* – Trebuie să muncești din greu ca să ajungi în vârf, *Ars longa, vita brevis* – Arta e lungă, viața e scurtă, și alte tâmpenii de astea...

April izbucnește în râs.

— Dar asta-i foarte frumos!

— Frumos pe dracu!

— Ned! Cum vorbești?

— Iartă-mă, dar mi-a ajuns cuțitul la os!

— N-ai încercat să stai de vorbă cu ea?

— Și încă de câte ori!

— Și?

— Degeaba. Pe măsură ce îmbătrânește e tot mai plină de hachițe. Nu-i convine nimic din ce fac.

— Dar trebuie să recunoști, la început te-a ajutat!

— Am plătit pentru asta cu vârf și îndesat. Am scris pentru ea șapte piese! Șapte! Ca să aibă ea rolul principal. De fapt, ăsta i-a fost planul de la bun început: să mă țină lângă ea ca să mă aibă în permanență sub supraveghere. Să fiu scribul ei în lanțuri.

— Nu fi nedrept, interpretează bine rolul femeii-detectiv.

— De acord. Dar m-am săturat! Aș vrea să scriu și pentru alții sau altele. Am început să mă repet, mi-a secat imaginația. Hoașca asta m-a stors de tot talentul cu pretențiile ei. A reușit să facă în așa fel încât să-mi treacă orice chef de a deveni cel mai mare dramaturg de piese polițiste.

— Atunci de ce nu-i spui toate astea în față? De ce nu renunți la ea? E mai cinstit să aveți o explicație și să puneți capăt unei situații care probabil că nu-i convine nici ei.

— Nu-i convine? Mă faci să râd.

— De unde știi ce gândește ea?

— Uite, chiar acum mă duc să-i spun c-o părăsesc. Mă auzi? O pă-ră-sesc.

— S-o văd și pe asta!

— Ai s-o vezi!

— Puiule, tu ai fost crescut în puf, cu toate de-a gata. De aceea te-ai și cuplat cu o matroană. Ai vrut să regăsești atmosfera din casa părinților tăi. Ai vrut ca din nou cineva să aibă grijă de tine de dimineța până seara și de seara până dimineța. Te-ai înșelat amarnic – așa ceva n-ai să mai găsești niciodată. Și n-o să ai curajul să-ți iei destinul în propriile tale mâini. Fiindcă dacă rămâi singur nu știi încotro s-o apuci. Te pierzi ca într-o pădure pe care n-ai mai străbătut-o niciodată. Am ajuns să te cunosc. Știu de ce ai nevoie și de cine. Dar eu n-am niciun chef s-o fac pe dădaca unui bărbat de treizeci de ani. Adio, Ned!

— April!

Laptopul îl anunță cu un semnal sonor că April Cummings închisese.

Se uită la aparat ca și cum ar dori ca din el să apară April în carne și oase și s-o cuprindă în brațe. Dar nu

vede decât ecranul lăptos.

Ceva s-a pierdut definitiv.

Se mută de la birou în fotoliu și zace cu capul în mâini. Durerea e și mai cumplită. Iar dintr-odată devine insuportabilă și se prăbușește pe covor.

Ce-a fost asta?

Deschide ochii pe care i-a închis o clipă. O vede pe Judith cu o bătă de baseball în mână. L-a lovit cu ea drept în tâmpla care îl doare.

Vorbele îi sunt pline de furie.

— Zi așa... Mă urăști... Sunt cea mai mare nenorocire din viața ta... O pacoste... O hoască! Și vrei să mă părăsești...

Încearcă să îl lovească din nou. Ned se rostogolește la timp ca să evite lovitura și se ridică în picioare.

— Nenorocito! Asculți pe la uși!

Începe să râdă. O privește siderat, atent în același timp și la bătă pe care Judith o leagă în mâna dreaptă. Simte cum pe obraz i se scurg picături de sânge.

Dintr-odată, râsul ei încetează. Scoate o batistă din buzunarul halatului pe care îl poartă. O clipă crede că vrea să i-o întindă ca să se șteargă de sânge.

Dar nu, o duce la gură și începe să vorbească.

— „Atunci de ce nu-i spui toate astea în față? De ce n-o părăsești?”

Ochii lui exprimă o uluire deplină. Judith continuă să bolborosească.

— „Mi-ai promis de prea multe ori ca să te mai cred...”

— Tu... Tu ai fost...

Nu reușește să-și termine vorba.

— Da... Eu. Eu sunt April... Neasemuita ta April, bibliotecara și îndrăgostita de poezie. Cu mine ai vorbit noapte de noapte și mi-ai șoptit vorbe dulci, batjocorindu-ți soția. Ai fi vrut să mă părăsești? Ți-ai greșit socotelile, băiete! Nu ți-ajungea că trăgeai din blestematele alea de pipe cu opiu! Crezi că nu se simte în toată casa mirosul de cacao arsă? Ai râvnit la carne proaspătă, la o trufanda! Las' că o să te satur eu de trufandale! Până aici ți-a fost! Până o să închid ochii o să scrii pentru mine. Numai și numai pentru mine!

Furia o face și mai urâtă. O babă care vrea să dispună de viața lui până la capătul zilelor.

Se apropie de el vrând iarăși să-l lovească. Dintr-un salt e lângă ea și-i smulge bâta din mână. Fără să ezite o clipă începe s-o lovească în cap, peste brațele cu care se apără, peste picioare, peste tot trupul. Sângele îi țâșnește din țeasta acoperită cu un păr a cărui cărunțeală e ascunsă cu iscusință în lungile ei popasuri la coafor. Dar continuă să mânuiască bâta și când o vede prăbușită pe covor, printre mobilele care sunt aidoma celor de la curtea dragului Louis nu știe care. Pune în loviturile lui toată disperarea și ura pe care le-a adunat, an de an, din pricina ei, toate umilințele pe care le-a suportat. O vede că nu mai mișcă și totuși o izbește în continuare, până când o oboseală binefăcătoare i se răspândește în tot trupul. De-abia atunci se oprește.

Are mintea amorțită.

Se uită la scena din fața ochilor lui. Ceva nu-i convine. O vreme stă și privește cu ochi mari. Parcă ar fi un savant care analizează rezultatele unui experiment, nesățios să descopere dacă ele îi confirmă sau nu teoria. Timpul pare să-și fi suspendat curgerea pentru câteva minute. Inima de-abia îi mai bate. Nu mai aude scârțâitul mobilei care câteodată mai geme pe la încheieturi, nu mai simte mirosul înțepător de la o ușă proaspăt vopsită.

Apoi totul reîntră pe făgașul firesc.

Aduce din baie prosoape umezite și începe să șteargă sângele de pe trupul nemișcat. Într-un târziu își dă seama de inutilitatea gesturilor lui, dar continuă să înlătore cu minuție picăturile roșii, deja închegate. Parcă e un preot din vechime care oficiază un ritual al morților, pregătindu-i pentru marea călătorie, astfel încât să arate cât mai bine. De-abia după aceea se apucă să curețe petele de pe covor – pe parchet nu vede nicio urmă de sânge, nu se va zări nimic la un control cu lămpile speciale ale criminaliștilor.

Mai bine ar fi să schimbe covorul, cu unul de aceleași dimensiuni, pentru ca să acopere exact urma lăsată în timp pe spațiul protejat. Nimeni n-a mai fost în mansarda asta și n-ar avea de unde să știe că a fost înlocuit. Ce idee genială a avut când i-a interzis menajerei să urce în sanctuarul său!

Acum Judith pare că doarme.

Ned caută într-un sertar al biroului și scoate de acolo bucata de cablu electric pe care o folosisese în experimentele la prima lui piesă. Mai întâi îl măsoară. Incredibil! Are exact un metru. Rămâne pe gânduri. Inima începe să-i bată din nou cu putere. Dar își revine imediat. Îl petrece grijuliu în jurul gâtului femeii pe care odinioară o adorase. Strânge cu toată forța, așa cum îi văzuse procedând pe băieții aceia în hambar. Aerul care îi iese acesteia prin gură și nări se aude abia perceptibil. Sau e doar o părere. Se uimește de ușurința cu care a executat întreaga operațiune.

Trebuie să scape urgent de cadavru. Se uită pe geam – continuă să plouă.

Știe deja unde o să arunce trupul fără viață. Chiar în noaptea asta îl va duce în pivnița casei pe jumătate demolată din curtea învecinată. E o spărtură în gard prin care se poate strecura și cu o povară în spate. Vecinul nu mai are bani pentru a continua lucrările, de-abia peste vreo doi ani se va apuca din nou de dărâmat totul și de construit altceva. Până atunci Judith va fi de nerecunoscut, va avea grijă să-i smulgă cu un clește toți dinții din gură, ca să nu poată fi identificată după amprente de dentare. Dar dacă îi vor face testul ADN? Mai greu de crezut că se va face așa ceva pentru o vagaboandă care și-a dat duhul printre niște ruine, din pricina celui mai cumplit criminal din câți a cunoscut Barintownul. Și totuși, nu-i va smulge dinții din gură, așa ceva nu intră în *modus operandi* al Electricianului. Trebuie să rămână lucid, să nu facă greșeli prostesti, tocmai acum, la capăt de drum.

Băta de baseball o va zvârli într-un cazan din acelea în care oamenii străzii fac foc pentru ca să se încălzească. La fel va proceda și cu prosoapele îmbibate cu sânge. Covorul trebuie să-l taie în trei bucăți, noroc că nu e de mari dimensiuni. Le va stropi cu benzină și le va arde odată cu mormanele de frunze din grădină. Va strânge cenușa și o va arunca la tomberon. A, și ar fi bine ca să șteargă din calculatorul lui și al lui Judith orice urmă a activității lor pe Skype. Chiar acum, ca nu cumva să uite. Skype? Da, am auzit de el, dar habar n-am cum se folosește.

E mulțumit, are deja pregătite vorbele cu care să-i întâmpine pe anchetatori. Se și aude zicându-le dacă vor

arunca priviri bănuitoare și vor veni cu mandat de percheziție: „Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?” Pe un ton uimit la început, apoi din ce în ce mai agresiv. Un dramaturg vestit ca el e mai presus de orice suspiciune. A fost doar o nouă crimă a Electricianului. A câta? Le-a pierdut șirul.

Da, am fost acasă toată noaptea. Am lucrat. Când lucrez nu mai bag în seamă nimic din jurul meu. N-am văzut când a plecat Judith. De ce-a ieșit din casă în toiul nopții? Asta-i bună, de unde să știu eu! Ieșea uneori pe străzi, ca să se mai liniștească. Îi plăcea să se plimbe prin ploaie de una singură. Dacă avea vreo nemulțumire? Dimpotrivă, domnule L.B. Jones, era în plină formă, se pregătea să înceapă repetițiile la o nouă piesă cu Sophie Larsen. Da, o nouă piesă de-a mea. Doamne ferește să fi dat Electricianul peste ea! Dar nu, o să apară până la urmă de undeva, mulți au amnezii trecătoare, nu mai nimeresc drumul spre casă, dar când își vin în fire se întorc fără să știe pe unde au colindat.

Cum spusese Tom Redford? O crimă este perfectă dacă poate fi atribuită altcuiva. Există toate circumstanțele ca omului cu cablul să i se pună în cărcă omorul. Dar soarta poate fi potrivnică, și L.B. Jones l-ar putea acuza pe el de crimele celuiilalt.

Numai că L.B. Jones, ale cărui inițiale din nume sunt necunoscute marelui public, n-a dat până acum dovadă de istețime și s-a mai făcut o dată de râs, incriminându-l pe nedrept pe Max Collins, un funcționar superficial, care și-a luat câmpii din pricina lui, după ce fusese gata-gata să moară în închisoare.

E bine că grasul ăla de polițist a ieșit la pensie și, prin urmare, n-o să-l mai vadă niciodată. Doar de el i-ar fi fost teamă – dar acesta zace într-un sanatoriu, dacă o mai fi trăind. De ce l-o fi bănuțit atâta vreme? Ce i-o fi cășunat pe el? Ce anume din comportamentul lui l-a intrigat pe vicleanul copoi, de l-a socotit un prădător, încă de la incendiul în care s-au prăpădit domnul și doamna Harris? Ce legătură a văzut el între acel incendiu și crimele Electricianului? Niște urme de cablu topit? Haida-de! Asta e o copilărie. Faptul că și Ned, și polițistul auzeau voci să fi creat o apropiere între ei? Oare auzeau aceleași glasuri? Lui ce-i spuneau? Erau cumva ale unor bâlbâiți? Și ce nerozie cu lista aia a lui –

i-a băgat pe toți în ceață. Până la urmă s-a dovedit, unii dintre cei omorâți nu se regăseau pe ea.

Dar dacă suspiciunile lui aveau un temei? Nici vorbă, deși uneori nu știa de ce ieșea din casă și pe unde colinda, o dată întorcându-se bătut, altă dată rănit – urma încă se mai vede. Poate doar specialistul Brad Twinger ar fi putut afla ce se ascunde în hrubele cele mai adânci ale memoriei lui, blocate cu niște încuietori strașnice. Dar n-are chef să-l mai întâlnească vreodată, la prima și singura lor întâlnire pusese o întrebare complet deplasată, din pricina ei nu l-a mai putut suporta.

Joseph. Cheia e Joseph. Dar n-are cum să dea de el.

Oare cum arată acum puștiul cu nasul cârn și ochi vicleni pe care-l cunoscuse în vara aceea?

Aflase când absolvise acesta colegiul și-l căutase în panoul absolvenților de pe net. Dar fotografia lui lipsea.

În trei ore reușește să scape și de cadavru, și de bâta de baseball și de prosoape, și taie în trei bucăți covorul cu un cuțit zimțat – le va arde a doua zi, sub mormanele de frunze, prognoza meteo a anunțat oprirea ploii. Mâine dimineață va trebui să anunțe cu îngrijorare dispariția inexplicabilă a mării actrițe Judith Morgan. Din câte știe, de-abia după trei zile vor începe cu adevărat căutările. Până atunci, el va trebui să dea telefoane în stânga și-n dreapta, pe la cunoștințele și prietenii pe care îi avea Judith, și să-i întrebe, cu falsă neliniște, dacă știu ceva despre marea actriță.

Își spune: n-are să se afle adevărul niciodată.

Își spune: asta e o crimă perfectă.

Își spune: poate că o să scriu o piesă despre tot ce s-a întâmplat. Mai grozavă decât toate de până acum.

Sau mai bine nu – cineva ar putea intra la idei văzând-o.

Se duce în baie și-și șterge urmele de sânge de la tâmplă. Se mai vede doar o zgârietură – când m-am ras, mi-a alunecat lama, domnilor polițiști!

Se duce în dormitorul lui și își pregătește o pipă. Judith zicea că miroase a cacao arsă? Nu-și dăduse seama de asta și nici nu-l interesa dacă e așa.

Se întinde pe pat.

Își potrivește mai bine perna de sub cap.

Se gândește.

În acest Univers, Ned Harris a ucis o femeie pe care a adorat-o o vreme. La urma urmei i-a făcut un bine – în scurt timp ar fi ajuns o epavă, ar fi refuzat, ca și Greta Garbo la bătrânețe, să mai iasă în lume, ca să nu ajungă ținta unor compătimiri grețose. Dar toți ar trebui să ne ascundem ca elefanții când ni se împrutează puterile și ne simțim sfârșitul aproape, ca să-i scutim pe ceilalți să ne contemple cu oroare.

În alt Univers – Ned Harris n-a omorât pe nimeni și e cel mai mare autor de piese polițiste, cunoscând triumf după triumf.

În altul – Ned Harris a ajuns un bancher important, spre bucuria părinților săi care n-au pierit în niciun incendiu.

Iar în altul s-ar putea ca Ned Harris să întâlnească un ucigaș care să-i înfășoare un cablu electric în jurul gâtului.

O moarte oribilă. Experiența cu fata aceea – parcă o chema Milly – nu-i lăsase o amintire plăcută.

Nu. Asta n-ar fi posibil. Povestea lui s-ar sfârși prea devreme. Iar el are încă multe de spus în piesele lui. Numai în ele. Acolo sunt toate frământările lui. Dar numai cineva care nu se mulțumește doar cu cele trei dimensiuni acceptate de către toată lumea poate să le cunoască.

Chiar dacă va fi demascat și i se va pune în cârcă moartea celebrei Judith Morgan – cine va străbate însă gaura de vierme? Te poți prăji dacă o iei pe scurtăturile astea și te apropii prea mult de un adevăr – doar unul dintre numeroșii Ned Harris va fi sacrificat.

Dar sunt mulți, incredibil de mulți, risipiți pe un număr necunoscut de planete. Niște cetățeni tineri ai Cosmosului, viguroși și bine adaptați la mediu. S-ar putea ca vocile pe care le-a auzit și le aude în continuare să fie, de fapt, ale lor. Doresc să intre în legătură cu el, să comunice cu el, să-l îndrume, să-l ocrotească; dar domnul Ned Harris din Barintown, o stea în devenire a dramaturgiei mondiale, nu se pricepe să le descifreze mesajul.

Poate, cu timpul, îl va înțelege. Și ar fi minunat dacă într-o zi s-ar putea întâlni cu toții. Ținând cont de faptul că în anumite condiții viteza luminii poate fi depășită, o astfel de întrunire ar fi posibilă. În orice loc

din Univers pe care îl vor considera cel mai fermecător. S-ar îmbrățișa, ar depăna amintiri, râzând de clapa pe care au tras-o unor polițiști tembeli și superficiali, după cum spusese nenorocosul Max Collins.

„Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?”

Nu spune nimic.

Nu are nimănui de spus nimic.

Încetați, vă rog, cu întrebările astea neroade! Le-ați pus de prea multe ori. Sunt absurde, sunt inutile. Îmi plesnește capul de-atâtea întrebări. Pe Joseph nu-l întreabă nimeni nimic. Cine lasă urme de pași pe alea din fața casei familiei Sutter? Pot fi și ale unei femei, dar și ale unui bărbat cu încălțăminte fină Bally, care iese la plimbare noaptea și se întoarce în zori, nevăzut de nimeni.

Sau ale unor copii.

E totuși bine, e foarte bine... Fiind atât de mulți Ned Harris, sunt puternici, nimeni nu le poate face niciun rău, se pot acoperi unul pe altul, își pot oferi alibiuri. L.B. Jones își poate lua adio de la orice gând de a-l demasca. Însă n-are cum să-i treacă prin minte o astfel de intenție unui polițist care nu e la fel de sclipitor ca Tom Redford.

Aspiră filmul cu voluptate, îl eliberează pe nări și simte cum îl cuprinde amețea aceea plăcută. El nu va încerca niciodată, ca Thomas de Quincey, să renunțe la opiu, ca și cum consumarea lui ar fi ceva înjositor. Dimpotrivă, e un leac pentru ca viața să ți se pară suportabilă în oricare univers te-ai fi născut.

Acționează telecomenzile de la televizor și DVD. Pe ecran încep să ruleze imaginile de la începutul filmului *A fost odată în America*.

Trage în continuare ușurel din pipă. În sfârșit, apare și Robert de Niro care procedează la fel, ocrotit de chinezi serviabili și prietenoși, nu așa cum fuseseră descriși cu dezgust la ferma familiei Sutter. În curând și muzica lui Ennio Morricone îi va susura în urechi, ca o vrajă.

Un film grozav despre prietenie, dragoste și moarte.

Povestea lui e doar despre singurătate și moarte.

Ar fi putut fi prietenul cel mai bun al celor trei frați Sutter, dacă l-ar fi acceptat în cercul lor și nu l-ar fi tratat ca pe un intrus. Împreună ar fi cucerit lumea. Și l-ar fi salvat pe Joseph.

Unde ești, Joseph?

N-ai fost nici măcar la aniversarea a zece ani de la absolvirea școlii. Toți s-au dat de ceasul morții ca să te găsească. S-au folosit până și de site-ul colegiului și ți-au lăsat mesaje. Unul suna așa: „Joseph, te-ai dat la fund, pramatie! Ai de gând să-mi restitui manuscrisul cu primele mele poezii pe care mi l-ai șutit în ultima oră de clasă? Hei! Poporeni! Știe cineva ceva de Joseph?” La care fosta ta colegă Sybyl a răspuns: „Care Joseph, Allison? Gagiul ăla care era de vreo trei ori să arunce în aer laboratorul de chimie cu experiențele lui trăsnete?” „Da dragă, săritul ăla de pe fix, Joseph Sutter. Nu știu ce n-am făcut ca să dau de damblagiul ăsta. La cât de zurliu era, nu m-ar mira să nu mai fie în viață, dacă s-a mai jucat cu substanțe explozibile.”

Unde ești, Joseph?

De fapt, e prea târziu, nu-i mai pasă de el. E un om al nopții. O umbră. Nu poți să prinzi o umbră. E ca fantoma negrului care bântuia odinioară prin Barintown.

Ce-o fi făcând acum Ned Harris care a ajuns bancher? Stă la masă cu părinții săi care nu mai știu cum să-i intre în voie, mândri de succesele odraslei lor? Sau se uită și el la același film, împreună cu soția sa, o femeie tânără, incredibil de frumoasă, înconjurați de o droaie de copii, pe care toată lumea îi răsfătă?

Dintr-odată, ca printr-un farmec, simți cum durerea din tâmplă a dispărut, și pe chipul său se așternu extazul.

GEORGE ARION

sufocare

„Ned și-a adus imediat aminte de cei trei băieți cunoscuți în copilărie și de îndeletnicirile lor ciudate dintr-un anume hambar. Oare ce deveniseră? Erau și acum la fel de cruzi ca odinioară? Se apucaseră acum de omorât oameni, după ce exersaseră pe niște păsări? Nici nu știa cum îi cheamă, nu-i mai întâlnise niciodată. I-ar fi fost însă lesne să-i întrebe pe soții Morris de numele acelei familii și să alerteze poliția. Izbucnise în râs – nici acum nu era sigur că întâmplarea de-atunci nu se petrecuse doar în mintea lui, fiind o fantasmă provocată de un soare arzător.

Cele două crime îl lăsaseră visător pe Ned. «Electricianul...» Ce titlu superb pentru o piesă... Și ce impact uriaș ar avea dacă s-ar reprezenta cât mai repede, cât încă amintirea evenimentelor cumplite ar mai fi fost vie în conștiința locuitorilor din Barintown...”

George Arion – *Sufocare*

„George Arion dovedește, încă o dată, că literatura polițistă este în mod esențial și înainte de orice altceva, *literatură!*”

Caius Dobrescu

„Un autor emblematic al *policer*-ului românesc.”

Jean Harris

GEORGE ARION

sufocare

„Ned și-a adus imediat aminte de cei trei băieți cunoscuți în copilărie și de îndeletnicirile lor ciudate dintr-un anume hambar. Oare ce deveniseră? Erau și acum la fel de cruzi ca odinioară? Se apucaseră acum de omorât oameni, după ce exersaseră pe niște păsări? Nici nu știa cum îi cheamă, nu-i mai întâlnise niciodată. I-ar fi fost însă lesne să-i întrebe pe soții Morris de numele acelei familii și să alerteze poliția. Izbucnise în râs – nici acum nu era sigur că întâmplarea de-atunci nu se petrecuse doar în mintea lui, fiind o fantasmă provocată de un soare arzător.

Cele două crime îl lăsaseră visător pe Ned. «Electricianul...» Ce titlu superb pentru o piesă... Și ce impact uriaș ar avea dacă s-ar reprezenta cât mai repede, cât încă amintirea evenimentelor cumplite ar mai fi fost vie în conștiința locuitorilor din Barintown...»

George Arion – *Sufocare*

„George Arion dovedește, încă o dată, că literatura polițistă este în mod esențial și înainte de orice altceva, *literatură*.”

Caius Dobrescu

„Un autor emblematic al *policer*-ului românesc.”

Jean Harris

Volum apărut cu sprijinul

Foto: © Marco Bazzani, Anja Heyland | Shutterstock.com

^[1] Thomas de Quincey, *Confesiunile unui opioman englez*, traducere de Corneliu Rudescu, Editura pentru Literatură Universală. București, 1969. Toate citatele din această operă incluse în roman sunt din aceeași ediție. (*n.a.*)

Table of Contents

[Ce spui?](#)

[Ce spui? Ce spui?](#)

[Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?](#)

Table of Contents

Ce spui?	15
Ce spui? Ce spui?	42
Ce spui? Ce spui? Ce spui tu acolo?	170